MINISTERIE VAN ONDERWIJS, KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN

RIJKSINSTITUUT VOOR OORLOGSDOCUMENTATIE

SERIE BRONNENPUBLICATIES
Nr 3

VIJF NOTA'S VAN MUSSERT AAN HITLER

OVER DE SAMENWERKING VAN DUITSCHLAND EN NEDERLAND IN EEN BOND VAN GERMAANSCHE VOLKEREN

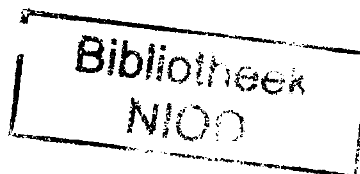
1940-1944

'S-GRAVENHAGE
MARTINUS NIJHOFF
1947

N.V. VAN DE GARDE & CO'S DRUKKERIJ, ZALTBOMMEL

VIJF NOTA'S VAN MUSSERT AAN HITLER OVER DE SAMEN-WERKING VAN DUITSCHLAND EN NEDERLAND IN EEN BOND VAN GERMAANSCHE VOLKEREN 1940-1944

MINISTERIE VAN ONDERWIJS, KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN

RIJKSINSTITUUT VOOR OORLOGSDOCUMENTATIE

SERIE BRONNENPUBLICATIES
Nr 3

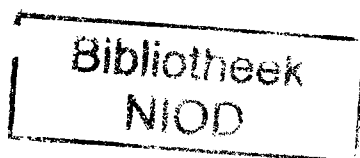
VIJF NOTA'S VAN MUSSERT AAN HITLER OVER DE SAMENWERKING VAN DUITSCHLAND EN NEDERLAND IN EEN BOND VAN GERMAANSCHE VOLKEREN 1940-1944

'S-GRAVENHAGE
MARTINUS NIJHOFF
1947

VIJF NOTA'S VAN MUSSERT AAN HITLER OVER DE SAMENWERKING VAN DUITSCHLAND EN NEDERLAND IN EEN BOND VAN GERMAANSCHE VOLKEREN 1940-1944

'S-GRAVENHAGE
MARTINUS NIJHOFF
1947

PRINTED IN THE NETHERLANDS

INHOUD

INLEIDING 1

I. NOTA OVER DEN BOND DER GERMAANSCHE VOLKEREN 11
a. Brief van 27 Augustus 1940 12
b. Brief van 29 Augustus 1940 14
c. Telegram van 4 September 1940 15
d. Nota (27 Augustus 1940) 16
e. Eenige uitspraken van Mussert (door Lindeman verzameld) . . . 33
f. Kort overzicht van de geschiedenis der N.S.B. (door Van Geelkerken) 38

II. NOTA OVER DE ONTWIKKELING DER N.S.B. SINDS SEPTEMBER 1940 (4 Juli 1941) 45

III. NOTA OVER DEN POLITIEKEN TOESTAND IN NEDERLAND (17 Mei 1943) . 59

IV. NOTA OVER DE POLITIEKE ONTWIKKELING IN NEDERLAND 73
a. Brief van 10 November 1943 75
b. Nota (26 October 1943) 76

V. KERN EUROPA 95
a. Brief van 1 December 1944 97
b. Nota (17 November 1944) 98

BIJLAGEN
I. ONTWERP-STATUUT VAN DEN BOND VAN GERMAANSCHE VOLKEREN (door Dr J. H. Carp) 111
II. OVERZICHT VAN DEN STRIJD DER N.S.B. (nota van 5 December 1940 voor F. Schmidt) 119

ILLUSTRATIES
Brief van Mussert aan Hitler van 27 Augustus 1940 13
Protocol van de eedsaflegging op 12 December 1941 60
Kaartje bij de nota over Kern Europa 103

INLEIDING

Van het oogenblik af dat de Duitsche troepen ons land bezetten, heeft Ir A. A. Mussert ernaar gestreefd, zich te doen erkennen als de man die bij uitstek de belangen van het Nederlandsche volk tegenover de bezettende macht zou behartigen. Hij handelde aldus in de overtuiging, dat Duitschland den oorlog zou winnen, dat er een geheel nieuwe tijd aangebroken was, waarin Nederland zich volstrekt moest heroriënteeren, dat voorts het Koningshuis en de naar Engeland overgestoken regeering voorgoed hadden afgedaan en, tenslotte, dat de belangen van het Nederlandsche volk het veiligst zouden zijn bij hem, die blijkens zijn politiek verleden en krachtens zijn nationaal-socialistische overtuiging van alle leidende politici in Nederland het dichtst bij den Führer van het Groot-Duitsche Rijk stond.

Mussert had verwacht, dat Hitler hem terstond na de capitulatie tot zich zou roepen teneinde gezamenlijk de toekomst van Nederland te bespreken. Dit lag volstrekt niet in de lijn der Duitsche politiek. De benoeming van Seyss-Inquart tot rijkscommissaris geschiedde buiten Mussert om, en de bezetter begon Nederland te besturen alsof er geen NSB bestond. Mussert's kennismaking met den rijkscommissaris op 5 Juni 1940 verliep vrij koel; hij ontving opdracht zijn beweging groot te maken, maar van overname van de macht werd niet gerept.

Het werd Mussert in den zomer van 1940 gaandeweg duidelijk, dat hij van Hitler geen invitatie te verwachten had, dat integendeel het opnemen van contact van hemzelf diende uit te gaan. Teneinde Hitler voor te bereiden en gunstig te stemmen, stelde Mussert nu een nota op, waarin hij zijn opinie uiteenzette omtrent de wijze waarop in een nieuw Europa Duitschers en Nederlanders als vrije volken zouden kunnen samenwerken.

Deze eerste nota, gedateerd 27 Augustus 1940, beschouwt Mussert als zijn „politieke geloofsbelijdenis". Ze is tot het eind toe de grondslag gebleven van zijn politiek, zoowel tegenover de regeeringspersonen van het Derde Rijk in hun onderlinge rivaliteit, als jegens het Nederlandsche volk in zijn geheel en zijn partijgenooten in het bijzonder. De vier nota's die op deze eerste gevolgd zijn, nemen alle haar uitgangspunt in de gedachten, in deze eerste neergelegd.

Ten deele waren de volgende nota's eveneens bestemd om vóór Mussert's bezoeken aan Hitler voorgelegd te worden; deze bezoeken hadden plaats op 23 September 1940, 12 December 1941, 10 December 1942 en 6 December 1943.

Het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie publiceert thans de vijf nota's die Mussert voor Hitler geschreven heeft. Het is van oordeel een nationaal belang te dienen door openbaar te maken welke inzichten en opvattingen den man bezielden, die in December 1941 aan Adolf Hitler als Germaansch Führer een eed van trouw aflegde en een jaar later door denzelfden bezetter als „Leider van het Nederlandsche volk erkend" werd. Dit geldt vooral, omdat de nota's slechts aan den allernauwsten kring van Mussert's intieme raadgevers bekend zijn geworden.

Deze publicatie is bedoeld als een populaire, niet als een definitieve uitgave van stukken die onder de berusting van het Rijksinstituut staan. Het Rijksinstituut stelt zich echter voor, ten tijde dat alle bronnen toegankelijk zijn, een uitvoerig en gedocumenteerd geschiedverhaal over Mussert's betrekkingen met de bezettende macht het licht te doen zien, waarin zoowel de vijf nota's in hun opeenvolgende versies alsook andere toepasselijke documenten hun plaats zullen vinden. Daarin kan — beter dan hier — worden ingegaan op allerlei finesses, waartoe de bestudeering van de nota's aanleiding geeft.

Wat in de huidige publicatie geboden wordt, zijn derhalve niet alle lezingen der nota's, van hun ontstaan af tot hun aanbieding aan Hitler toe. Ook niet de uiteindelijke versie, bij het tot stand komen waarvan allerlei invloeden van buitenaf werkzaam geweest zijn, zooals die der Duitsche commissarissen-generaal Schmidt en Ritterbusch alsmede van Mussert's vertrouwden Van Geelkerken en Müller. Voor deze uitgave is gekozen de oorspronkelijke redactie, voorzoover deze aanwezig is. Hierin immers slaat de lezer Mussert gade, zooals hij zich in zijn eerste opwelling uit. Alleen in dezen vorm zijn de bewoordingen, waarin hij zijn gedachten over zijn volk en zijn beweging tot uiting brengt, volstrekt van hem zelf. Om nog een tweede reden verdienen de concepten de voorkeur boven de uiteindelijke versie: eenig politiek resultaat hebben de nota's niet gehad — twee ervan zijn niet eens verstuurd, terwijl de laatste hoogstwaarschijnlijk ongelezen is gebleven —, zoodat hun beteekenis veeleer bestaat in het licht dat zij op den persoon en op de al of niet politieke bekwaamheden van Mussert werpen, dan in de gevolgen die zij voor de staatkundige ontwikkeling in bezet Nederland hebben gehad.

De nota's zijn hier achter gedrukt naar de geschreven eerste versie, in het Nederlandsch dus (Hitler ontving steeds zoowel den definitieven tekst als een

Duitsche vertaling). In het eene geval, waarin het geschreven origineel ontbreekt, is de eenig aanwezige redactie gevolgd.

De oorspronkelijke tekst is in den druk letterlijk weergegeven, met alle taalfouten, onhandige zinswendingen en onnauwkeurige leesteekens die hij bevat. De door Mussert in zijn manuscript doorgehaalde woorden en passages hebben wij, gedrukt tusschen scherpe haakjes (< >), overgenomen, opdat de lezer een indruk ontvangt van den gedachtengang van den schrijver. Onjuistheden die de lezer geneigd zou zijn voor zetfouten aan te zien, dient hij als Mussert's eigen woorden te beschouwen.

In een paar gevallen wijkt de eindredactie van een nota nogal af van het origineel. Dit is, wanneer de wijziging van belang was, in voetnoten verantwoord.

Overigens is van de gelegenheid, den gedrukten tekst van noten te voorzien, een spaarzaam gebruik gemaakt. Het kritisch commenteeren van Mussert's historische en politieke beschouwingen past niet in een uitgave als deze. Het Rijksinstituut heeft daarom gemeend met een klein aantal, in hoofdzaak verklarende en aanvullende aanteekeningen te moeten volstaan.

Met betrekking tot de omstandigheden waaronder de nota's achtereenvolgens ontstonden, alsmede over de verantwoording van de uitgave volgt thans een beknopte uiteenzetting.

I. De geest van de eerste nota staat bij Mussert al na zijn eerste gesprekken met vooraanstaande bezettingsfunctionarissen vast: hij keert zich met beslistheid tegen de annexionistische elementen onder hen en streeft naar een bondgelootschap op voet van gelijkheid tusschen het nationaal-socialistische Duitschand en een te zijner tijd op dezelfde wijze geregeerd Nederland.

Over het ontstaan der nota verschaft Mussert's dagboek, dat de periode Mei—September 1940 bestrijkt, opheldering. Hierin noteert hij:

> „*Woensdag 21 Augustus* 9.00–11,— 's avonds Kasteel [1]) met R.K. [2]) en den Heer Schmidt [3]).
>
> De R.K. meer openhartig dan voordien gesproken over de groote lijn, hoe de toekomstige verhouding tusschen Nederland en Duitschland. Ik heb begrepen dat van mij verwacht werd een en ander nauwkeuriger te omlijnen. Mijn denkbeeld was vanaf 15 Mei, de Führer verzoekt mij te komen om mijn gedachten mondeling te weten. Blijkbaar wenscht men een schriftelijk vaststaande basis alvorens tot mondeling overleg te geraken.
>
> Ik heb hem gezegd de zaak te overwegen en in een rapport neer te leggen.

[1]) Hotel Kasteel Oud-Wassenaar.
[2]) Rijkscommissaris dr A. Seyss-Inquart.
[3]) Fritz Schmidt, commissaris-generaal voor Bijzondere Aangelegenheden.

Donderdag, Vrijdag en Zaterdag [1]) overwogen na een vertrouwelijke bijeenkomst in mijn kamer Nat. Teh. Lunteren [2]) met d'Ansembourg, van Geelkerken, Genechten, Harloff en Huygen [3]).

Zondag de nota geschreven, uitvoerig de geheele positie van Nederland in de wereld en Nederland–Duitschland in het bizonder. Resultaat: de beste waarborg voor de toekomst is de Bond der Germaansche volken.

Woensdag 28 Aug. 5 uur overhandigd aan R.K. in zijn werkkamer op het Plein (gebouw Buitenlandsche Zaken)

Hij wilde het onmiddelijk [4]) doorzien en heeft toegezegd den Führer aan wie de nota gericht is, deze te doen toekomen."

Hierna volgt temidden van andere notities een aanteekening van 3 September:

„Schmidt mij medegedeeld, dat den volgenden ochtend de Rijkscommissaris naar den Führer zou gaan en mijn nota zou medenemen. Of er wat van den Bond zou komen, wist hij niet. Er was om te bereiken wat mogelijk was in belang van Volk en Vaderland maar één ding te doen n.l. mij onvoorwaardelijk scharen achter Hitler, die absoluut het allerbeste met Nederland voor heeft en ook voor Indië zal doen wat mogelijk is".

Drie dagen later kwam de rijkscommissaris terug met de groeten van Hitler; een paar weken later — 23 September — werd Mussert inderdaad door den Führer ontvangen.

De nota is afgedrukt naar het op 27 Augustus 1940 geschreven origineel (I*d*). De tegelijkertijd vervaardigde begeleidende brief (I*a*) is kennelijk niet verstuurd. Mussert heeft tenminste een nieuwe redactie ontworpen, gedateerd 29 Augustus 1940 (I*b*), waarnaar hij in latere nota's verwijst; deze brief is alleen getypt in het Duitsch aanwezig. Bovendien ging hier overheen nog een telegram van 4 September 1940 (I*c*), door Mussert en Schmidt samen opgesteld. Beide brieven en het telegram zijn hier weergegeven; bij vergelijking van deze drie

---

[1]) 22, 23 en 24 Augustus 1940.

[2]) Mussert's werkkamer onder het podium van het z.g. Nationaal Tehuis op het hagespraakterrein van de NSB te Lunteren.

[3]) M. V. E. H. J. M. graaf de Marchant et d'Ansembourg, contactman tusschen Mussert's hoofdkwartier en de Duitsche autoriteiten in Den Haag, voorts districtsleider van Limburg en hoofd van het bureau kamerfracties. C. van Geelkerken, plaatsvervangend leider en medeoprichter der NSB. Dr R. van Genechten, vormingsleider, verder adviseur op economisch en Grootnederlandsch gebied. A. J.W. Harloff, hoofd van de afdeeling Indische Zaken; voormalig Lid van den Raad van Indië. C. J. Huygen werd 16 September 1940 tot secretaris-generaal der NSB benoemd.

Deze functionarissen waren overigens niet uit hoofde van de door hen in de NSB bekleede positie aanwezig, maar veeleer als vertrouwden van Mussert. In dit verband valt op, dat de annexionistisch gezinden, Mr M. M. Rost van Tonningen en J. H. Feldmeyer ontbraken.

[4]) Mussert schreef „onmiddellijk" steeds met één l.

stukken kan men een zekere toeneming van afhankelijkheid jegens Hitler vaststellen. Gedrukt zijn ook de twee documenten die Hitler tegelijk met de nota aangeboden werden en waarnaar de schrijver op het eind van zijn memorandum verwijst (I*e*, *f*); hiervoor is de getypte Nederlandsche tekst gevolgd met alle erin voorkomende fouten en weglatingen.

Bovendien is als Bijlage I van deze publicatie afgedrukt het „Ontwerp-statuut van den Bond van Germaansche Volkeren", op initiatief, naar aanwijzingen en volgens den gedachtengang van Mussert door zijn medewerker dr. J. H. Carp eind 1940, begin 1941 opgesteld [1]). Mussert heeft later dit stuk als niet actueel terzijde gelegd.

II. Geleidelijk werd Mussert's vermoeden tot zekerheid, dat de medewerkers van den rijkscommissaris volstrekt geen homogene politiek ten opzichte van Nederland voerden, maar als verlengstukken moesten worden beschouwd van in Berlijn zetelende, onderling oneenige instanties. Naast de „vriendschapspolitiek" van Schmidt, welke door Bormann en Hitler zelf geïnspireerd zou zijn, onderscheidde Mussert de „annexatiepolitiek" van Himmler en Rauter en de „uitbuitingspolitiek" van Goering en Fischböck [2]). De ergste hinderpaal voor Mussert bestond echter in de omstandigheid, dat de Duitsche „annexatiepolitici" krachtige bondgenooten binnen de rijen van zijn eigen beweging hadden gevonden, met name de Nederlandsche SS — later Germaansche SS in Nederland geheeten — onder Rost van Tonningen en Feldmeyer [3]).

De zich verscherpende tegenstelling tot de SS — Duitsche èn Nederlandsche SS — was voor Mussert een reden zich opnieuw in een nota tot Hitler te richten. Mussert heeft het stuk (II) begin Juli 1941 te Godesberg [4]) geschreven en ter vertaling naar het rijkscommissariaat gezonden. Het is evenwel niet aan Hitler

[1]) Op 18 September 1940 zond Carp mede namens „Kameraad Schrieke" Mussert een door hen beiden samengesteld „ontwerp eener staatsregeling voor het Rijk der Nederlanden" toe. In de door Mussert verbeterde versie luidt artikel 1 hiervan aldus: „Het Rijk der Nederlanden is een Germaansche Nationaalsocialistische Staat, onder erkenning van de gebondenheid, welke het nieuwe Europa vordert".

[2]) Martin Bormann representeerde de NSDAP in de rijksregeering en in het hoofdkwartier van Hitler; hij bevond zich geregeld in de nabijheid van Hitler, op wien hij grooten invloed had. Heinrich Himmler, de „Reichsführer SS" voerde in nog sterker mate dan de andere leidende nazi's een eigen politiek. Hanns Rauter was, ofschoon als commissaris-generaal voor de Openbare Veiligheid ondergeschikt aan Seyss-Inquart, Himmler's exponent in Nederland. Hermann Goering, rijksmaarschalk van het Groot-Duitsche Rijk, had als Hitler's gemachtigde voor het vierjarenplan de opperste leiding over alle economische aangelegenheden in Duitschland en de bezette gebieden. Hans Fischböck, commissaris-generaal voor Financiën en Economische Zaken, volgde Goering's richtlijnen voor Nederland.

[3]) Mr M. M. Rost van Tonningen stond reeds voor den oorlog in tegenstelling tot Mussert. J. H. Feldmeyer, tevoren leider der Mussert-garde, was door Mussert benoemd tot voorman van de Nederlandsche SS.

[4]) De plaatsnaam Godes*burg* in den brief van 3 Juli 1941 aan Van Geelkerken, waaruit het genoemde feit blijkt, is allicht een tikfout.

doorgestuurd; Mussert heeft tijdens het tegen hem gevoerde proces verklaard, dat het zijn gedachten „ongetwijfeld" weergeeft.

Dit is de eenige nota waarvan wij niet over het handschrift beschikken. Zij is daarom naar den getypten Nederlandschen tekst, gedateerd 4 Juli 1941, overgenomen. Een begeleidende brief is niet aangetroffen.

III. De derde nota vond eveneens haar ontstaan in den strijd tusschen NSB en SS, waartoe in het voorjaar van 1943 de tegenstellingen tusschen de annexionisten en de voorstanders der „zelfstandigheid" (n.l. van een nauw aan Duitschland gebonden nationaal-socialistisch en autoritair geregeerd Nederland) uitgedijd waren, en waarin slechts de Germaansche Führer zelf een beslissing kon geven.

Mussert heeft dit memorandum (III) met groote zorg opgesteld. 15 en 16 Mei 1943 zonderde hij zich als gewoonlijk te Lunteren af; het stuk is gedateerd op 17 Mei. De eindredactie draagt 31 Mei 1943 als datum. Tot aanbieding aan Hitler is het niet gekomen, daar de rijkscommissaris Mussert de toezegging deed, dat Hitler hem zou ontvangen, zoodat de nota overbodig leek. Op 6 Juli 1943 kwam echter het bericht, dat Hitler voorloopig geen tijd had. Mussert was daardoor gedwongen in te gaan op een invitatie van Himmler voor een onderhoud, dat inderdaad op 8 Juli plaats vond en dat uiteraard geen der loopende geschillen besliste; Mussert erkende immers slechts Hitler, niet Himmler boven zich.

De tekst van de derde nota volgt het manuscript; een begeleidende brief ontbreekt ook hier.

IV. Tot eenig resultaat was Mussert niet gekomen. Al leek voor de buitenwereld het conflict beëindigd door een onderwerping van Feldmeyer in het openbaar tijdens een groote NSB-bijeenkomst in de Haagsche Dierentuin op 22 Juni 1943, in werkelijkheid ging het lichtschuwe gewroet van Duitsche en Nederlandsche nationaal-socialistische groepen van alle schakeeringen tegen elkaar onverdroten voort. De tijd werkte niet voor Mussert. Schmidt kwam onder verdachte omstandigheden om het leven (26 Juni 1943); Himmler werd minister van Binnenlandsche Zaken (24 Augustus 1943); Hitler was in toenemende mate door de oorlogvoering in beslag genomen. Mussert besefte dat hij op drijfzand bleef staan. In de hoop nog vòòr den twaalfden verjaardag der NSB (gesticht op 14 December 1931) door Hitler ontvangen te worden — op verhooging van zijn positie, die zoowel in 1941 als in 1942 plaats gevonden had, rekende hij al niet meer —, stelde hij wederom een nota samen (IV*b*), waarin

hij, terugkomend op zijn oorspronkelijke gedachten over de Germaansche samenwerking, de ontwikkeling van de politieke situatie schetst. De capitulatie van het Romaansche Italië maakte een bond van Germaansche volken ineens weer actueel.

Ook aan dit stuk is de meeste zorg besteed. Er zijn herhaaldelijk nieuwe redacties met steeds weer doorhalingen en verbeteringen vervaardigd; reeds uit het eerste ontwerp is het slotdeel, vier wellicht te onbescheiden verzoeken bevattend, verwijderd. De nota is 26 October 1943 geschreven; de eindredactie ervan en het ontwerp van den begeleidenden brief (IV*a*) dateeren van 10 November d.a.v. Afgedrukt is het handschrift zoowel van de nota als van den brief.

Bij het hierop volgende onderhoud met Hitler — het laatste — ontving Mussert een aantal toezeggingen, die hem hoogelijk verheugden en tot triomfantelijke conclusies aanleiding gaven, doch die later van nul en geener waarde bleken.

V. Onder geheel veranderde omstandigheden stelde Mussert in de herfst van 1944 zijn vijfde en laatste nota samen. De opmarsch der geallieërde legers maakte niet slechts de Duitsche overwinning, de basis van zijn politiek, onwaarschijnlijk, doch verscherpte tevens het optreden van de bezettende macht jegens het Nederlandsche volk. Rauter nam het heft in handen; in die omstandigheden hadden Duitschers noch Nederlanders voor de uiteenvallende NSB ontzag. Teneinde in deze situatie zijn geschokt prestige te herstellen en meteen voor heel Nederland eenige verbetering te bereiken, streefde Mussert ernaar ook in December 1944 een uitnoodiging van Hitler tot een bezoek te ontvangen. Als eenige mogelijkheid verwees Seyss-Inquart hem naar den bekenden weg: een stuk opstellen, dat de aandacht van den Führer weer eens op zijn bondgenoot in Nederland richtte. Daarom schreef Mussert zijn nota over Kern Europa. De inhoud kwam er in dit geval niet zoo veel op aan; de actueele kwesties konden immers beter mondeling behandeld worden. Mussert stelde het stuk aan den rijkscommissaris ter hand, die het Hitler bezorgde. Politieke waarde heeft dit memorandum, waarop de Führer nimmer eenig antwoord gegeven heeft, niet; het is echter waardevol voor de kennis van Mussert's persoonlijkheid.

Niettegenstaande de relatief geringe belangrijkheid van den inhoud der nota, is ook deze zeer grondig voorbereid. Zij is op 17 November in Mussert's tijdelijk hoofdkwartier te Almelo geschreven. De eindredactie is van 4 December. Afgedrukt is het manuscript van de nota (V*b*) benevens het van 1 December datee-

rende, terstond in het Duitsch getypte en van schriftelijke verbeteringen voorziene klad van den begeleidenden brief (V*a*).

Tevens is in deze verzameling als Bijlage II [1]) een nota opgenomen, die Mussert in December 1940 voor den commissaris-generaal voor Bijzondere Aangelegenheden Fritz Schmidt geschreven heeft.

Naar zijn bestemming wijkt dit stuk van de vijf nota's voor Hitler af. Naar vorm, inhoud en intensiteit van voorbereiding komt het er voldoende mee overeen om als vergelijkingsobject te dienen. Dit te meer, omdat dit memorandum voor Schmidt het eenige in zijn soort is gebleven.

Afgedrukt is het origineel, gedateerd op St. Nicolaas 1940. De definitieve tekst draagt als datum Kerstmis 1940 en is ingedeeld in twaalf hoofdstukken. Hierin ontbreekt evenwel de lange peroratie uit de oorspronkelijke redactie. Een begeleidende brief is niet ontworpen. Doorzending van deze nota naar Hitler of Seyss-Inquart heeft kennelijk niet in de bedoeling gelegen.

Tenslotte, wat is de invloed van Mussert's vijf nota's geweest?

Practisch geene.

De eerste werd, zooals het heette, door Hitler „aanvaard" tijdens de eerste ontmoeting op 23 September 1940; daar bleef het bij. Mussert maakte in Nederland onder zijn geestverwanten propaganda voor zijn plan voor een Germaanschen statenbond, maar van Duitsche zijde vond hij geenerlei ondersteuning.

In December 1941 werd de NSB de eenige politieke partij in Nederland, maar niet dan nadat de tegenstellingen binnen de beweging algemeene bekendheid hadden gekregen. Een jaar later werd Mussert „erkend als Leider van het Nederlandsche Volk" en mocht hij zijn Secretarie van Staat organiseeren, doch tot overneming van de regeering kwam het niet.

Het bleef bij een schijn van macht. Hoe er in bezet Nederland bestuurd en opgetreden werd, beslisten zij, die in Duitschland de sleutelposities innamen en hun handlangers hier te lande. In hun gewichtigste beslissingen werd Mussert niet gekend. De NSB was goed genoeg om hand- en spandiensten te verrichten, waar het Duitsche apparaat tekort schoot. Seyss-Inquart verlangde van zijn Nederlandsche bondgenooten geen samenwerking maar collaboratie, geen vriendschap maar medeplichtigheid. En Mussert, die krachtens het leidersbeginsel door zijn talrijke eenvoudige partijgenooten blindelings gevolgd werd, boog, telkens weer. Zijn Duitsche tegenspelers zagen erop toe dat hun eigen

[1]) Zie voor Bijlage I pagina 5.

concessies aan Mussert formaliteiten betroffen, zooals de instelling van de Secretarie van Staat en het gebruik van de Nederlandsche taal in onderlinge correspondentie; Mussert moest zijn toegeeflijkheid op reëele punten toonen. Nimmer representeerde deze leider der NSB het Nederlandsche volk, in welks naam hij voorgaf te spreken.

Zoo geven de hier gedrukte nota's geen — zelfs niet een eenzijdig — beeld van den gang van zaken in het door de Duitschers bezette Nederland, maar slechts van de gedachten van een te kwader ure tot een schaduw van macht geroepen man met een kleinen aanhang en van geringe politieke ervaring, die, gedreven door een misplaatst gevoel van onmisbaarheid, steeds het wezenlijke aan den schijn opofferde.

DR A. E. COHEN

I

NOTA OVER DEN BOND DER GERMAANSCHE VOLKEREN

A. Brief van 27 Augustus 1940.

Utrecht 27 Augustus 1940.

Führer,

Hierbij heb ik de eer tot U, als Führer en Rijkskanselier van het Duitsche Rijk, het verzoek te richten op U te nemen de stichting en de leiding van den Bond der Germaansche Volkeren en het Nederlandsche Volk — op het vasteland van Europa het grootste Germaansche volk na het Duitsche — daarin als bondslid te willen opnemen.

De stichting van dezen Bond acht ik een logisch gevolg van den huidigen Europeeschen oorlog en een daad, die voor de handhaving van Europa in de wereld, voor de verdere ontplooiïng van het Germaansche ras in het algemeen en voor ieder Germaansch volk in het bijzonder van het grootste belang is. Ik heb de overtuiging dat ook mijn Volk daarin een waarborg zal hebben voor een schooner en sterker volksch voortbestaan, dan zijn jongste verleden te zien gegeven heeft.

Mijne denkbeelden betreffende de wenschelijkheid en de basis van den Bond heb ik in het kort uiteengezet in de nota met bijlagen, welke ik mij veroorloof U hierbij aan te bieden.

De Leider der Nationaal Socialistische Beweging
in Nederland,

MUSSERT.

Aan den Führer
en Rijkskanselier van het Duitsche Rijk.

Utrecht 27 Augustus 1940

Führer,

Hierbij heb ik de eer tot U, als Führer en Rijkskanselier van het Duitsche Rijk, het verzoek te richten op U te nemen de stichting en de leiding van den Bond der Germaansche Volkeren en het Nederlandsche Volk – op het vasteland van Europa het grootste germaansche volk na het Duitsche –, daarin als bondslid te willen opnemen.

De stichting van dezen Bond acht ik een logisch gevolg van den huidigen Europeeschen oorlog en een daad, die voor de handhaving van Europa in de wereld, voor de verdere ontplooiing van het Germaansche ras in het algemeen en voor ieder germaansch volk in het bijzonder van het grootste belang is. Ik heb de overtuiging dat ook mijn Volk daarin een waarborg zal hebben voor een schooner en sterker volksch voortbestaan, dan zijn jongste verleden te zien gegeven heeft.

Mijne denkbeelden betreffende de wenschelijkheid en de basis van den Bond heb ik in het kort uiteengezet in de nota met bijlagen, welke ik mij veroorloof U hierbij aan te bieden.

De Leider der Nationaal Socialistische Beweging in Nederland,

Mussert.

Aan den Führer
en Rijkskanselier van het Duitsche Rijk.

B. Brief van 29 Augustus 1940.

Utrecht, den 29. August 1940.

Führer!

Die Entwickelung der Lage in Europa erfordert Entschlüsse, die für die weitere Zukunft unseres Kontinents von grundlegender Bedeutung sein werden. Der Ausgangspunkt kann dabei kein anderer sein, als der des völkischen Prinzips.

Von dieser Voraussetzung ausgehend erblicke ich auch für mein Volk eine neue Aufgabe im neuen Europa. — Somit habe ich die Ehre an Sie, als dem Führer des Gross-Deutschen Reiches, die Bitte zu richten, den Bund Germanischer Völker zu stiften uns das Niederländische Volk — auf dem Europäischen Festland das grösste Germanische Volk nach dem Deutschen — als Bundesmitglied darin aufzunehmen. Ich bin überzeugt, dass Mein Volk hierin die Gewähr für eine schöne und starke, eigene völkische Existenz finden wird.

Meine Auffassung über die Position der Niederlände und über die Grundlage des Bundes habe ich in einer Nota mit Anlagen kurz auseinandergesetzt, und erlaube ich mir, Ihnen dieselbe hiermit zu überreichen.

De Leider der Nationaal-Socialistische
Beweging in Nederland.

An den Führer
des Gross-Deutschen Reichs.

C. Telegram van 4 September 1940.

Führer!

Die Entwicklung der Lage in Europa erfordert Entschlüsse, die für die weitere Zukunft unseres Kontingents von grundlegender Bedeutung sein werden. Der Ausgangspunkt kann dabei kein anderer sein als der des völkischen Prinzips, wie ich das in einer Nota auseinandergesetzt habe.

Im Jahre 1931 habe ich die NSB (Nationalsozialistische Bewegung) gegründet. In mehr als 8 Jahren haben wir gekämpft und gelitten in der felsenfesten Überzeugung, dass unser Bekenntnis zum Deutschen Brudervolk im Interesse des Niederländischen Volkes ist.

Tausende sind während dieses Kampfes ihrer Existenz beraubt, vom Staat drangsaliert und von der Kirche verfolgt worden. Acht meiner Mitarbeiter sind ermordet worden, zwei sind erst vor kurzem an ihren Verletzungen erlegen. 5.000 sind während der Kriegstage in Kerker geworfen worden und wurden erst durch deutsche Truppen gerettet und befreit.

Am Vorabend vor der grossen Auseinandersetzung zwischen Deutschland und England lege ich Ihnen, Führer, das Wohl des Niederländischen Volkes in die Hand. In dem Bewusstsein, dass alle Ihre Entschlüsse und Befehle letzten Endes auch zum Wohle des Niederländischen Volkes sind, erwarten wir Ihre Befehle.

Den Haag, den 4. Sept. 1940.

D. Nota (27 Augustus 1940.)

NOTA OVER DEN BOND DER GERMAANSCHE VOLKEREN

1. *De wereldontwikkeling.*

In de 16de en de 17de eeuw werd de wereld ontdekt door de toenmaals zeevarende natiën van Europa. De binnenlanden der werelddeelen Amerika, Afrika, Azië en Australië bleven nog onbekend, maar de kusten werden verkend en in ieder werelddeel koloniën en volksplantingen gesticht. Was aanvankelijk de leiding bij Spanje en Portugal, reeds vrij spoedig werd zij overgenomen door Nederland en Engeland. Nimmer zijn daarbij Nederland en Engeland hand in hand gegaan, in besef van hun Germaansche bloedverbondheid. Engeland heeft Nederland verdreven uit de wereld, waar het dit maar kon in vijf bloedige oorlogen, die met afwisselend succes werden gevoerd, doch met het uiteindelijk resultaat dat de Nederlandsche driekleur bijna overal moest wijken voor het kruis van Sint George. Daarenboven werd de Nederlandsche volksplanting in Zuid-Afrika overmeesterd en vervolgd door Engeland, totdat de <algeheele> onderwerping aan de militaire overmacht volgde.

Maar ook Engeland is op zijn beurt verdreven uit wat nu heeten de Vereenigde Staten van Noord-Amerika en wordt in dezen tijd uit China verdreven door Japan.

Men kan zeggen, dat de beide continenten van Noord- en Zuid -Amerika practisch onafhankelijk zijn van Europa. Anders gezegd: Europa is reeds verdreven uit Noord- en Zuid-Amerika.

Noord-Amerika is het continent waar de leiding en de macht onbedreigd worden uitgeoefend door het Angelsaksisch ras, wanneer men de aldaar toenemende Joodsche machtsconcentratie een oogenblik buiten beschouwing laat.

Zuid-Amerika is het continent waar de leiding en de macht in handen is van de nakomelingen van de Spanjaarden en de Portugeezen.

Australië, slechts uiterst dun bevolkt, is Angelsaksisch, voert een bestaan staatkundig practisch onafhankelijk van Europa, wenscht alleen den band met Engeland uit economische overwegingen en uit bezorgdheid tegen de dreiging van een overstrooming door het gele ras.

Als directe invloedsspheren van Europa zijn in onzen tijd nog slechts aanwezig de beide aan Europa grenzende continenten Azië en Afrika. In Azië vormen zich drie enorme blokken. In het Noorden het blok van de Unie der Sovjet Republieken met 200 millioen zielen. In het Oosten het blok Japan-China met 500 millioen. In het Zuiden Britsch-Indië met 300 millioen. Als overgang

(step-stones) van Azië naar Australië ligt over een lengte van 5000 K. M. Insulinde (Nederlandsch-Oost Indië) met 60 millioen zielen.

Door de onderlinge kapitalistische concurentie der Europeesche staten, door de nederlaag van Rusland tegen Japan, door de onvergefelijke fout om tijdens en na den wereldoorlog van 1914–1918 Duitschland te verdrijven uit Oost-Azië, is het aan Japan mogelijk geworden om Oost-Azië definitief te ontrukken aan Europa's macht.

Europa heeft nu nog slechts invloed in Zuid-Azië door het Engelsche gezag over Britsch-Indië en het Nederlandsche gezag over Nederlandsch-Indië. Het Britsche gezag wordt bedreigd van binnen uit, <door de verzwakking> nu het Moederland in Europa zieltogend is.

Het Nederlandsche gezag in Insulinde is van binnen uit onbedreigd, daar Nederlandsch-Indië mede zoodanig in het belang van de Indische volkeren wordt geregeerd, dat zij zeker niet wenschen te komen onder het gezag van Engeland, Amerika of Japan. Nederlandsch-Indië gevoelt zich uitsluitend bedreigd door de toenemende macht van Japan.

Zou Nederlandsch-Indië onder de heerschappij van Japan komen, dan gaat na korten of langeren tijd ook Australië onherroepelijk voor het blanke ras verloren.

Alleen het werelddeel Afrika is onbedreigd onder Europeesch gezag. Het is de wereldtaak van het Europa van heden om zich <zoo eenigzins mogelijk> met alle mogelijke middelen te handhaven in Zuid-Azië en om Afrika te maken tot *het* koloniale werelddeel van Europa.

2. *De ontwikkeling van Europa.*

Wanneer men op de wereldkaart de omvang beziet van de blokken Noord-Amerika; Zuid-Amerika; Sovjet Unie; Japan-Mansjoerije-China; Britsch-Indië; Nederlandsch-Oost Indië; Australië, Afrika, dan verbaast men zich over het feit, dat het kleine Westelijke schiereiland van Azië, dat den naam Europa draagt, het hart der wereld is — en eens de geheele wereld beheerschte.

Des te erger is het dat deze kleine dichtbevolkte oppervlakte, die, met 300 millioen inwoners, in aantal bewoners op gelijken voet zou kunnen staan met de andere groote wereldblokken, in zich zelve verdeeld is en de deelen onderling bij voortduring oorlog voeren. Het is de superioriteit van de Europeesche volkeren, die desniettegenstaande het mogelijk maakte, dat Europa eens de wereld veroverde en zich nu nog staande houdt.

Maar de gekleurde volkeren nemen in zielenaantal sterk toe en hebben de techniek van Europa geleerd. Wanneer Europa zich niet spoedig bezint, is

het verloren. Welk een sterkte zou Europa hebben, indien het bevolkt zou worden door één superieur volk van 300 millioen zielen. Al ware het slechts mogelijk om de Vereenigde Staten van Europa te stichten, <naar het voorbeeld> een veel verbeterde uitgave van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

De verscheidenheid van rassen en volkeren maken dit in het huidige tijdsgewricht onmogelijk. Beteekent dit, dat de huidige verdeeldheid het einde is van Europa's ontwikkelingsgang?

Geenszins. Uit de talrijke tegen elkander voortdurend oorlogvoerende staatjes op het Italiaansche schiereiland, is het koninkrijk Italië ontstaan. Uit de talrijke elkander bestrijdende Duitsche staten is de Duitsche Statenbond voortgekomen, daarna het Duitsche Keizerrijk, daarna het Groot-Duitsche Rijk.

Uit de elkander bestrijdende graafschappen en hertogdommen in de Nederlanden zijn de vereenigde 17 gewesten voortgekomen, die helaas door Franschen drang zijn gesplitst in een Noordelijke Unie van Utrecht en een Zuidelijke Unie van Atrecht. In 1815 eindelijk vereenigd, werden zij wederom in 1830 door het binnentrekkende Fransche leger gedwongen om in twee Staten uiteen te leven.

Niettemin blijkt uit dit alles de groei naar eenheid, die zich reeds over een tijdperk van honderden jaren uitstrekt. In dezen geweldigen tijd is de huidige Europeesche oorlog het middel tot doorzetting van de Europeesche revolutie, die tot grootere samenbinding der Europeesche volkeren moet l<ij>eiden. Het Germaansche zwaard van Adolf Hitler en de Romeinsche dolk van Benito Mussolini banen daartoe den weg.

Het nieuwe Europa zal zijn een „volksch" Europa, bestaande uit staten, die in zich bergen allen die van eenzelfde volk zijn.

Alle Duitschers in één Rijk, alle Italianen in één Rijk, alle Franschen in één Rijk, alle Nederlanders in één Rijk, zooveel mogelijk met uitleiding of zoo noodig uitstooting van degenen, die niet tot het volk behooren. Dit beteekent volksverhuizingen op een schaal als in geen eeuwen is voorgekomen.

Daar boven uit groeit het besef van de rasgemeenschap; het besef dat het Nederlandsche volk zeer na staat aan het Duitsche volk, omdat zij beiden zijn van Germaansch ras; het besef dat het Spaansche volk zeer na staat tot het Italiaansche volk, omdat ook hun rasgemeenschap niet te ontkennen valt.

Zoo zal er orde komen in Europa, een orde gegrondvest op het volksche beginsel en het rasbeginsel.

3. *De <Germaansche Statenbond>Bond der Germaansche volkeren.*

De stap van elkander bestrijdende volkeren in Europa, naar de Vereenigde Staten van Europa, is te groot om gedaan te kunnen worden. De Volkerenbond van Genève was een onding tot mislukking voorbestemd, omdat zij ontstaan is uit haat en hebzucht en in een tijd, dat het individualisme en het kapitalisme hoogtij<d> vierde, van den enkeling greep naar den wereldburger.

In werkelijkheid is de volgorde van onder af gerekend:

enkeling, gezin, volk, ras, Europeaan, wereldburger.

Het volk werd ondermijnd en uiteengeslagen door den klassenstrijd, de vernieling van het gezin en ondermijning van de persoonlijkheid. Het nationaal-socialisme plaatst alles weer in de juiste volgorde en probeert alles te schatten naar de juiste waarde:

ras, volk, gezin, enkeling.

Zoo ligt het in de ontwikkelingsgang van Europa, dat op den grondslag van nationaal-socialisme en fascisme de ordening zich in dezen tijd voltrekt in dezen zin:

in Noordelijk Europa ontstaat een Bond der Germaansche volkeren onder leiding van het krachtigste Germaansche volk, het Duitsche;

in Zuidelijk Europa ontstaat een <Bond van Romaansche volkeren> Statenbond onder leiding van Italië.

Het ligt niet op mijn weg, noch beschik ik over voldoende kennis van zaken, om mij een oordeel te vormen over Zuidelijk en Oostelijk Europa. Ik bepaal mij dus tot den Bond der Germaansche volkeren.

De volkeren, die voor de vorming van dezen bond in aanmerking komen zijn:

het Duitsche, het Nederlandsche, het Zweedsche, het Noorsche, het Deensche en het Zwitsersche, allen grenzende aan elkander op het Noordelijk deel van het Europeesche continent.

Gescheiden daarvan door de Noordzee staat het Engelsche volk, dat principiëel recht heeft op toegang tot den Bond en een ontzaggelijke versterking van den Bond zou beteekenen, indien het om toelating zou willen vragen en toegelaten zou kunnen worden. Een verloren oorlog is voor een volk, dat dacht de wereld te beheerschen, niet het zuiverste motief om toelating tot een Bond te verzoeken, die door zijn overwinnaar wordt geleid. Het Engelsche volk zal in dit tijdsgewricht en in de komende decenniën zich zoo na verbonden gevoelen met het Noord-Amerikaansche continent, dat de innerlijke sterkte van den Bond, vooral tijdens een conflict met een buiten den Bond staande macht, door opname van het Engelsche volk meer geschaad dan gebaat zou kunnen worden. Dit is echter geen aangelegenheid waarover ik nu een beslissend oordeel kan

hebben, afgezien nog van het feit, dat van een beslissenden invloed in het geheel geen sprake is.

Wel voert het bovenstaande tot de rechtvaardiging van de opvatting, dat de Bond zich zal hebben te bepalen tot de Germaansche volkeren rondom Duitschland gelegen op het Continent van Europa, met wellicht nog één uitzondering: het volk van Zuid-Afrika.

Wil de Bond krachtig zijn en van blijvenden aard,dan zal er een gemeenschappelijk fundament moeten zijn zuiver genoeg en stevig genoeg om goede samenwerking tot in verre toekomst te waarborgen.

De grondslag van den Bond zij:

a. De bloedsverbondenheid (Blutsverbundenheit)
b. De gemeenschappelijke wereldbeschouwing (het nationaal-socialisme)
c. De gemeenschappelijke weermacht
d. De gemeenschappelijke economie (lebensraumwirtschaft).

Op dit gemeenschappelijk fundament staan de gebouwen, die de leden van den Bond optrekken, naast en tegen elkander ieder naar eigen trant en onder eigen dak, totdat wellicht eens en dan vermoedelijk na een gemeenschappelijk gewonnen oorlog, de aaneensluiting nog dichter zal zijn, omdat de Germaansche volkeren naar elkander zullen zijn toegegroeid. Een verdere phase in de ontwikkeling van Europa.

Het is vanzelfsprekend, dat het gemeenschappelijk fundament wordt bepaald door het centraal gelegen zware Duitsche gebouw. In het Westen grenst daaraan het typisch Nederlandsche baksteenen heerenhuis naar den trant van het Amsterdamsche grachtenhuis en de gildenhuizen rondom de groote markt te Brussel; in het Noorden de van natuursteen en hout opgetrokken Noordsche woningen; in het Zuiden het Zwitsersch chalet.

Zijn de voorwaarden voor dit gemeenschappelijk fundament aanwezig bij de genoemde volkeren? Dat zij allen Germaansch zijn, staat vast, met uitzondering van kleinere deelen in Zwitserland. Door de gemeenschappelijke taal is Zwitserland het nauwst verbonden met Duitschland.

Ik acht mij bevoegd, noch geroepen om voor het Zweedsche, het Noorsche, het Deensche en het Zwitsersche volk te beoordeelen in welke mate de gemeenschappelijke grondslag aanwezig is. Liever beperk ik mij tot het volk waartoe ik behoor, dat ik ken, dat ik liefheb en in de eerste plaats wil dienen: het Nederlandsche.

De vraag, die nu om beantwoording vraagt is deze: zal het Nederlandsche

volk kunnen voldoen aan de eischen, die gesteld moeten worden aan een goed lid van den Bond der Germaansche volkeren?

Alvorens deze vraag te beantwoorden is het noodig iets naders over het Nederlandsche volk mede te deelen.

4. *Het Nederlandsche volk.*

Eens waren de Nederlanden een deel van het Duitsche Rijk, met uitzondering van Vlaanderen, dat onder de Fransche koningen ressorteerde. Maar ook toen reeds hadden de landen, die de delta (Δ) vormden van Rijn, Maas en Schelde een eigen karakter.

Sinds de Pragmatieke Sanctie in 15.... gingen de Nederlanden hun eigen weg, bijna vierhonderd jaren dus. Gaan wij deze vier eeuwen, waarin de Nederlanders met hun rug naar Duitschland gekeerd staan, na, dan kan het niet anders of men moet bewondering hebben over de wijze waarop zij zich in de wereld hebben staande gehouden en zich hebben geweerd. Niettegenstaande zelfs de eenheid de Nederlanden niet bewaard bleef door fatalen Franschen en Engelschen invloed, werd in de 17de eeuw door de Noordelijke Nederlanden alleen een wereldrijk gesticht, waarvan de overblijfselen in Azië, Afrika en Amerika nog van zeer groote beteekenis zijn. Eenmaal, in 1672, werden aan de Zeven Provinciën door Engeland en Frankrijk te samen den oorlog verklaard en moesten de aanvallers ter zee zoowel als te land afdeinzen, na bloedig geslagen te zijn, niettegenstaande de bisschoppen van Keulen en Münster hen nog in den rug aanvielen op den koop toe. De Zuidelijke Nederlanden hebben meer dan honderd malen gewapende Fransche invallen te verduren gehad en altijd weer konden zij ten slotte standhouden. Vechtend tegen Engeland in het Westen en Frankrijk in het Zuiden zijn de Nederlanden eeuwen lang de Westelijke voorpost geweest van de Germanen, een voorpost, die Duitschland in het Noordwesten tegen vele invallen beschermd heeft, toen <Duitschland> het Duitsche volk nog in zich zelve verdeeld veel minder machtig was dan het zooveel kleinere Nederlandsche broedervolk.

Nu zijn de rollen omgekeerd, nu beschermt het Duitsche volk het Nederlandsche tegen aanvallen van Frankrijk en Engeland in deze laatste phase vóór het samengaan.

Het Nederlandsche volk is sinds 1839 weer verdeeld over twee Rijken, het Koninkrijk Nederland en het Koninkrijk België. Uit een volksch oogpunt is deze verdeeling onzinnig en ieder volksch voelende Noord-Nederlander en Vlaming heeft zich daartegen verzet en zal zich daartegen altijd blijven verzetten. Evenzeer als de verdeeling van het Duitsche volk over twee staten:

Duitschland en Oostenrijk ieder volksch voelenden Duitscher een doorn in het vleesch was, is dit het geval met den volksch voelenden Nederlander ten aanzien van de verdeeling van het Nederlandsche volk over twee staten. Het was de Duitsche prins Willem van Oranje, die tot zijn dood toe streefde naar de hereeniging der Nederlanden; het was de Oostenrijker graaf Metternich die in 1815 in Weenen de hereeniging mede tot stand bracht. Altijd waren het weer Frankrijk en Engeland, die de verdeeling bevorderden.

De juiste verdeeling van het Nederlandsche volk is in zessen.

1. De Hollanders en Zeeuwen in de provincies Noord-Holland, Zuid-Holland en Zeeland.
2. De Brabanders in Noord-Brabant en Belgisch Brabant
3. De Vlamingen in Vlaanderen
4. De Friezen, Groningen en Drenthenaren in het Noord-Oosten
5. De Gelderschen in het Oosten
6. De Limburgers in Nederlandsch en Belgisch Limburg.

De staatkundige grenzen van heden loopen dwars door deze volksdeelen heen. Deze volksdeelen zijn verscheiden, zeker. Maar niet meer, zeker niet meer, dan Oostenrijkers verscheiden zijn van Pruissen zooals men ze vroeger noemden.

Dit Nederlandsche volk bezat op 10 Mei 1940:

a. Nederlandsch-Oost-Indië, waarvan de groote beteekenis op economisch gebied uitstekend is geschetst in het rapport dat het Ministerie van Koloniën op verzoek van den Rijkscommissaris heeft samengesteld;
b. Nederlandsch-West-Indië (Guyana, Curaçao enz.)
c. Belgisch- Congo.

Voorts nauwe vriendschapsbetrekkingen met het stamverwante Zuid-Afrika ontstaan uit de Kaapkolonie door Nederlanders gesticht en gedurende anderhalve eeuw voorbeeldig geleid. De onwrikbare, koppige Germaansche geest deed de Afrikaners niet berusten in de overweldiging door Engeland in den tijd toen Napoleon ons volk machteloos maakte, maar deed hen uittrekken naar het Noorden om nieuwe staten te stichten Transvaal en Oranje-Vrijstaat. Hoezeer ook in de laatste eeuw geïnfiltreerd door Engelschen en Joden, niettemin is het Zuiden van Afrika een volk ontstaan, dat zijn Germaanschen aard nimmer heeft verloochend. Een volk ontstaan uit Nederlandsche en Duitsche mannen en Nederlandsche vrouwen, waarop het Calvinisme en de Nederlandsche taal voor altijd haar stempel hebben gedrukt.

Tenslotte heeft het Nederlandsche volk overal ter wereld een groote mate van „goodwill" door de goede eigenschappen, <als deel van> kenmerken van het Germaansche ras.

Wat zal er van dit alles worden?

Noch Nederland, noch België zijn met Duitschland ten strijde getrokken tegen Frankrijk en Engeland. Integendeel stonden zij als vijand tegenover Duitschland. Wat zal de overwinnaar met den overwonnene doen? Het is mijn onwrikbaar vertrouwen in de zuiverheid van de nationaal-socialistische wereldbeschouwing en de grootheid van den Führer, die mij het geloof schenken, dat wanneer het mogelijk is de Führer ingevolge zijn roeping als Germaansch Führer ook de belangen van het Nederlandsche volk zal willen behartigen.

Voor zoover ik dit kan zien, zal dit daarin kunnen bestaan dat voor het Nederlandsche volk expansie naar het Zuiden mogelijk gemaakt wordt, daar dit in het Oosten niet mogelijk is, de Nederlanden een bevolkingsdichtheid hebben van ongeveer 300 <menschen> zielen per K.M.^{2}, terwijl Frankrijk daarentegen slechts 70 zielen per K.M.^{2} telt. Grond beschikbaar beteekent tevens de terugkomst van duizenden Hollanders en Friezen, die in de vorige decenniën naar Noord-Amerika zijn uitgeweken, omdat zij geen grond meer hadden en die nu nog de Nederlandsche taal in tientallen kranten onderhouden.

Het behoud van Indië is voor het Nederlandsche volk in het bizonder en voor het Germaansche ras in het algemeen van de grootste beteekenis.

Het Nederlandsche volk, noch in Rijks Nederland, nòch in België heeft zijn hart verpand aan de Congo. België bezit de Congo slechts enkele tientallen jaren. Vergeleken met de drie eeuwen, waarin ongetelde duizenden Nederlanders hun beste krachten, ja hun leven gegeven hebben in dienst van den opbouw van Oost-Indië, is de Congo een nieuweling, die men nauwelijks kent. Toch kan de Congo voor het Nederlandsche volk van de grootste beteekenis zijn, omdat het een stuk van Afrika is en Afrika *het* koloniale werelddeel der toekomst is voor Europa. De herverdeeling van Afrika is een taak, die door Hitler en Mussolini aan het einde van den oorlog ter hand genomen zal moeten worden. <De Nederlanders> Zouden het Nederlandsche volk, dat zijn groote volksplanting in Zuid-Afrika aan de Kaap door Engeland verloren zag gaan in den Napoleontischen tijd, in dezen tijd geheel uit Afrika worden gestooten, juist nu, nu Afrika het land der toekomst voor Europa zal zijn? Ik ben van overtuiging dat dit niet zal geschieden, daar dit een verzwakking zou beteekenen van het Germaansche ras, terwijl versterking mogelijk is door de Nederlanders opnieuw te laten bouwen zoo dicht mogelijk bij den ouden bouwplaats Transvaal.

Mede op grond van het bovenstaande meen ik gerechtigd te zijn, te mogen zeggen, dat het Nederlandsche volk, niettegenstaande het zoo beperkte grondgebied in Europa, <op> na het Duitsche volk, het sterkste volk kan worden in den Bond der Germaansche volkeren.

5. *Het Nederlandsche volk als lid van den Bond der Germaansche volkeren.*

Zooals onder 3 is uiteengezet, zal de grondslag van den Bond moeten zijn, de bloedsverbondenheid, de gemeenschappelijke wereldbeschouwing, de gemeenschappelijke weermacht en de gemeenschappelijke economie. Voldoet het Nederlandsche volk aan deze eischen, of zal het hieraan binnenkort kunnen voldoen? Zie daar de vraag, die nu beantwoord dient te worden.

a. D e b l o e d s v e r b o n d e n h e i d. Dat het Nederlandsche volk een Germaansch volk is, behoef ik niet uiteen te zetten. Een klein deel is in den loop der jaren gemengd met Joden, personen uit de Oost-Indische <volkeren> en West-Indische volkeren. Het zal noodig zijn de levensruimte, die de Führer aan het Nederlandsche volk in Europa toebedeelt zooveel mogelijk vrij te maken van Joden en Walen. <en Franskiljons> Wat de Joden betreft, ligt in het kabinet van den Minister-President van Nederland het voorstel ingediend door de Nationaal-Socialistische Kamer- fracties op den...[1]) om in het Noorden van Zuid-Amerika voor hen een nationaal tehuis in te richten in de drie Guyana's, nl. in Engelsch, Nederlandsch en Fransch Gyana. Dit gebied is zoo groot als Duitschland en is in staat geleidelijk millioenen Joden op te nemen, die nu in de Nederlanden en andere deelen van de Germaansche levensruimte wonen.

Wat de Walen <en Franskiljons> betreft, zij waren begrepen in den Nederlandschen Staat, die van 1815–1830 heeft bestaan. Hun aanwezigheid heeft aan Frankrijk de gelegenheid gegeven om in 1830 militair in te grijpen. Het bouwsel van 1815 was dan ook gegrondvest op dynastieke overwegingen. Indien de Führer in <1940> de <naaste> toekomst zou willen en kunnen besluiten het werk van Metternich te verbeteren, zullen de Nederlanden zeker gebouwd worden op volkschen grondslag, dus met uitsluiting van de Walen.

De invloed van de Indische volkeren op het Nederlandsche volk is in Indië zeer groot, in Nederland beperkt. Maatregelen zullen genomen moeten worden om verdere verbastering te voorkomen, zoowel in het belang van het Nederlandsche volk, als van de Indo-Europeanen. De Indo-Europeanen zijn het cement van het Nederlandsche imperium in Azië; zij hebben onnoemelijk groote diensten bewezen aan den opbouw en zullen in de toekomst ten volle kunnen medewerken. Het ontwaakte rasbewustzijn, zoowel in Nederland als in Indië zal aangevuld met daartoe geschikte maatregelen, dienen om verdere vermenging te voorkomen.

Ik meen te mogen constateeren, dat de eerste voorwaarde voor opname in den Bond, nl. de bloedsverbondenheid, aanwezig is.

[1]) In den definitieven tekst is ingevuld: 15 November 1938. (*Noot van het R.v.O.*)

b. De gemeenschappelijke wereldbeschouwing (het nationaal-socialisme).

Onder den grootsten druk van de gebeurtenissen en de toestanden van het voorjaar van 1939, bekende het Nederlandsche volk zich voor 4% tot het nationaal-socialisme door op de N. S. B. te stemmen. Hoe het nu staat is niet met zekerheid te peilen, maar aangenomen kan worden, dat het percentage nationaal-socialisten beneden de tien ligt.

Het Nederlandsche volk, en nu spreek ik nog alleen maar over het Nederlandsche volk binnen het Rijk der Nederlanden, is dus bij lange na nog niet nationaal-socialistisch.

In Duitschland heeft de N S D A P veertien jaren noodig gehad om het te brengen tot ruim 40%. De N S B is in haar negende jaar. Vergelijken wij hiermede het negende jaar der N S D A P., dan is zelfs voor de zeer gedrukte verkiezingsuitslag van 1939 het cijfer der N S B het dubbele. Zeker kon de N S B zich spiegelen aan het voorbeeld der N S D A P. Zeker hebben wij zeer veel geleerd van het Duitsche voorbeeld. Maar onze tegenstanders hebben nog veel meer geleerd, zij verlieten de democratie bijtijds om de plutocratie te redden. Na 1933 heeft de N S B niet meer gestreden tegen een democratie, maar tegen een plutocratie, die geen enkel middel schuwde om zich te handhaven en daarbij elken vorm van democratie met voeten trad. Na Januari 1933 is het in geen enkel land meer mogelijk om de democratie te verslaan, zonder ingrijpen van buiten af. Ook Oostenrijk heeft dit bewezen.

Wat er wel in Nederland is, d.i. een kern van tienduizenden door jarenlangen strijd geharde nationaal-socialisten, die trouw zijn aan het nationaal-socialisme, de N S B en haar Leider.

Met deze kern als uitgangspunt is het mogelijk om het Nederlandsche volk in korten tijd tot het nationaal-socialisme te brengen mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

De eerste en belangrijkste voorwaarde is, dat het odium van landverraad, dat volkomen ten onrechte op ons is gelegd, radicaal van ons wordt afgenomen. De democratie heeft dit op ons kunnen leggen, door jaren achtereen in kranten, tijdschriften, scholen en kerken te verkondigen, dat het doel van het nationaal-socialistisch Derde Rijk is ons in te lijven en van ons land te maken de koolplanterij en de melkboerderij in de Westmark. Daar wij ons solidair verklaard hadden met het nationaal-socialistisch Duitschland en het fascistisch Italië, werd iedere overwinning van Duitschland en Italië een nieuw wapen tegen ons.

Van 10–15 Mei 1940 werden deze wapens gebruikt tegen ons en ware het

Duitsche leger niet zoo snel tot overwinning gekomen, Poolsche moordpartijen zouden het gevolg geweest zijn.

Nog immer gelooft ons Volk, dat wij het zijn, die *het* groote gevaar vormen voor de onafhankelijkheid van ons land. Wanneer dit voorstel tot opname van het Nederlandsche volk in den Bond der Germaansche volkeren door den Führer wordt aanvaard in zoodanigen vorm en onder zoodanige bewoordingen, dat daarin duidelijk tot uiting komt, dat het alleen mogelijk is om aan overheersching of inlijving te voorkomen, dank zij het feit dat er een N. S. B. is en dank zij het feit, dat de Führer het vertrouwen heeft dat de N S B onder mijn leiding het Nederlandsche volk tot het nationaal-socialisme zal brengen, dan wordt de N S B van verraadster van land en volk tot <de verlosster van> degene die land en volk verlost en de Führer wordt van Duitschen Führer tot Germaanschen Führer, die ook voor het Nederlandsche volk zijn hooge beteekenis krijgt.

Wordt daarenboven de macht in de handen der N S B gelegd, zoodat het feit voltrokken is, dan zullen vele machten zich onmiddelijk aanpassen, de Kerken zullen volgen en de weg komt vrij.

Het is dan slechts zaak de propaganda op verstandige voor het Nederlandsche volk geschikte wijze te voeren om in korten tijd de groote meerderheid van het Nederlandsche volk en vooral de boeren en de arbeiders tot het nationaal-socialisme te brengen.

In den aanvang zal volgens deze gang van zaken dus alleen de leiding van het Nederlandsche volk omgeven door een kern van tienduizenden getrouwen nationaal-socialist zijn; de massa van het volk zal spoedig volgen, waartoe scherpe maatregelen tegen de werkloosheid, invoering van arbeidsdienst, opvoeding in de Nationale Jeugdstorm, opleiding in de Weerbaarheidsafdeeling ieder het hunne zullen bijdragen.

Tenslotte is ook de tegenstander vermoeid na negen jaren harden strijd en heeft zijn geloof dan in een toekomstige overwinning verloren.

Dit is voldoende om te kunnen zeggen dat het Nederlandsche volk weliswaar nog niet nationaal-socialistisch is, maar dat ik er voor kan instaan, dat het dit in korten tijd kan worden, waarmede voldaan zal zijn aan den tweeden grondslag voor het lidmaatschap van den Bond.

c. De gemeenschappelijke weermacht.

Een volk zonder weermacht is een man zonder vuist, een invalide, die een kwijnend bestaan moet voeren.

De Nederlandsche weermacht heeft van 10–15 Mei 1940 bewezen in het

geheel niet voor haar taak berekend te zijn. Dit ligt niet aan den enkeling, den soldaat. De Nederlandsche soldaat is als man niet den mindere van den man van welk Germaansch volk dan ook; maar als soldaat was hij verre de mindere van den Duitschen soldaat, omdat zijn geestesgesteldheid verkeerd was, zijn leiding beneden peil en de materiëele uitrusting onvoldoende.

Het Nederlandsch-Indisch leger heeft bewezen, dat het anders kan. Het is niet juist te zeggen, dat in Nederlandsch-Indië het voor den Nederlandschen soldaat gemakkelijk was, omdat hij tegenover inlanders staat. In Atjeh en Lombok draaide het gevecht ten slotte altijd neer op een gevecht van man tegen man met gelijkwaardige wapens. Atjeher's en Lombokkers behooren tot de dapperste mannen ter wereld, die daarenboven voor een in hun oogen heilige zaak vochten. De Nederlandsche soldaat overwon. Het geheele imperium met 60 millioen inwoners, telde een legermacht van slechts 30.000 man.

Het Nederlandsche volk is in staat een millioen mannen op de been te brengen, die voor de weermacht zeer geschikt zijn.

Wat de vloot betreft, het Nederlandsche volk is van ouds een zeevarend volk. Wanneer het er op aankomt om een werk te verrichten van bizonder zeemansschap, zooals het vervoeren van dokken en baggermolens over de Oceanen naar Zuid-Amerika of Australië, <was> is zelfs Engeland gedwongen om de hulp van de Nederlanders in te roepen. De groote militaire dokken van Engeland zijn eenige jaren geleden door Nederlandsche zeelieden met Nederlandsche sleepbooten onder Nederlandsch commando naar het verre Oosten <Zuid-Afrika> gebracht.

Wat de luchtmacht betreft, de K. L. M <(Koninklijke Luchtvaart)> nationale luchtvaartmaatschappij, <exploiteert als eerste> onderhoudt met groot succes de 14.000 K M. lange luchtverbinding Amsterdam-Batavia en kon niet door de British Airways verslagen worden, niettegenstaande Engeland zijn luchtlijnen met enorme bedragen en vele gunsten steunde.

Onze mannen zijn geschikt voor een belangrijke weermacht.

Voorwaarden voor een werkelijk krachtigen weermacht zijn, dat den mannen het doel klaar voor oogen staat, dat dit doel hun bezielt en dat zij gelooven, dat dit doel bereikbaar is. Aan deze voorwaarden voldeed de weermacht in Indië, aan deze voorwaarden voldeed de Nederlandsche weermacht in geen enkel opzicht.

Wanneer de Führer optredend als Germaansch Führer, de nationale aspiraties van Nederland en Vlaanderen zou kunnen en willen vervullen, wanneer het Nederlandsche volk dus ergens in Noord-Frankrijk zou komen te grenzen

aan het Fransche volk, dan is het vaststellen van een doel voor de weermacht <in Europa> eenvoudig en duidelijk:

1ste zich handhaven in het Zuiden zoo, dat Frankrijk nooit meer kan opdringen naar het Noorden; Nederland is dan grensgebied van den Bond;

2de zich handhaven in Indië en Afrika;

3de gereed zijn om de bloedschuld aan Duitschland af te betalen;

Wat dit laatste betreft, zie ik de zaak zoo. Het Nederlandsche volk put uit dezen oorlog <heeft> geen enkel recht op bevrediging van zijn nationale aspiraties. Wanneer er ruimte <komt> gemaakt wordt in het Zuiden, geschiedt dit door het Duitsche zwaard en ten koste van Duitsch bloed. Geen Nederlandsch regiment heeft medegevochten; wel hebben integendeel in Nederland en België de Nederlanders tegenover de Duitschers gestaan. Wanneer niettemin de Führer als Germaansch Führer grootmoedig ook de Nederlandsche aspiraties zou vervullen, heeft het Nederlandsche volk deze groote bloed- en eereschuld, die alleen met Nederlandsch bloed is af te betalen, nl. Duitschland nooit meer alleen ten oorlog te laten trekken, maar altijd mede op te trekken en zijn aandeel in den strijd te leveren en bovendien, <mocht> wanneer de tijd <komen> daar is, dat het Duitsche volk expansie naar het Oosten behoeft, dan zullen Nederlandsche soldaten zich als goede Germanen gedragen en met vreugde de eereschuld betalen, die nog op het Nederlandsche volk zou rusten.

Zou dit niet vervuld worden, zou Nederland noch in Europa, noch in Azië, noch in Afrika meer voorpost zijn, dan is een ideëele grondslag voor den opbouw van een weermacht veel moeilijker te vinden. Het eenige waarop een beroep gedaan zou kunnen worden, zou de noodzakelijkheid van kustverdediging zijn. Zeer poover.

Laten wij aannemen, dat de bovenbedoelde ideëele grondslag voor een weermacht er is. Hoe zal zij worden gevormd? Het is niet mijn taak, noch mijn bevoegdheid, om militair-technische beschouwingen ten beste te geven. Alleen dit: de bondsweermacht zal als één geheel geleid en voorbereid worden. Dat de Führer op zal treden als hoogste bevelhebber over de bondsweermacht is van zelf sprekend. Anderzijds is het vanzelfsprekend, al was het alleen maar wegens de taalverscheidenheid tusschen de Germaansche volkeren, dat ieder regiment als eenheid tot en met den regimentscommandant <het zuiver> alle kenmerken draagt van het volk waartoe het behoort. Tusschen de duizenden regimentscommandanten, die zoo verscheiden zijn en de Führer als opperbevelhebber, is het geweldige apparaat der <legerleiding> weermachtsleiding. Dit apparaat zal tevens de overgang moeten vormen van de <bondsvolkeren> bondsverscheidenheid naar den bondseenheid.

Het spreekt vanzelf, dat hoezeer dit apparaat het eigen karakter van ieder Germaansch volk zal willen eerbiedigen, de paraatheid, de doeltreffendheid van het geheel als leidend motief zal moeten vooropstaan.

Zoo stel ik mij voor, dat de Nederlandsche soldaat deel zal kunnen uitmaken van de Germaansche weermacht. Bij de vorming van het Nederlandsche deel van de Germaansche weermacht zal van onder af aan moeten worden begonnen; de leiding zal — zeker in den aanvang — geheel moeten liggen in de Duitsche handen, die bewezen hebben tot groote militaire prestaties in staat te zijn.

Dat ieder bondslid zijn gerechtvaardigd aandeel draagt in de totale kosten der Germaansche weermacht is zonder meer als van zelf sprekend te beschouwen.

d. De gemeenschappelijke economie (lebensraumwirtschaft)

De economische samenwerking tusschen de Germaansche volkeren opent in Europa groote perspectieven. Hoe deze samenwerking zal moeten worden ingericht, kan eerst worden vastgesteld, wanneer vaststaat over welke gebieden buiten Europa, Duitschland en Nederland zeggenschap hebben in Afrika en Azië. Enkele principiëele opmerkingen mogen hier dienstig zijn. Daar is in de eerste plaats in Europa, in de gebieden welke door de leden van den Bond worden beheerscht (de Germaansche levensruimte) groote verscheidenheid in bevolkingsdichtheid en verscheidenheid in levensstandaard. Het dichtstbevolkt zijn wel de Nederlanden; ook de levensstandaard is daar hoog. Het is voor mij van zelfsprekend dat de gemeenschappelijke economie niet bevorderen mag de aantasting van het volks<ch>dom, hetgeen zou geschieden wanneer de maatregelen zoo zouden worden genomen dat een deel van het Nederlandsche volk zou worden gedwongen zich te doen verstrooien in andere volkeren. Dit zou in strijd zijn met de eer en de goede trouw, die tusschen <bondgen> leden in den Germaanschen bond behooren te heerschen. Tegen versterking van de volksplanting in Zuid-Afrika daarentegen zal geen Nederlander opponeeren.

Voorts ligt het in de rede, dat ieder volk in de eerste plaats die bijdrage tot de algemeene huishouding levert, die het meest in zijn aard ligt. Zoo zijn de Nederlanders, landbouwers, visschers, zeelieden, kooplieden en hebben zij groote ervaring in de veredelingsindustrie. De mijnbouw met de aanverwante bedrijven beperkt zich tot kolen en zout.

Maar het grootst zijn de Nederlanders in hun koloniseeren en in het opbouwen en handhaven van overzeesche verbindingen. Dat is om zoo te zeggen een

vak, waarin zij zich vier honderd jaren lang bekwaamd hebben en dat zij tot op den huidigen dag met groot succes uitoefenen.

De Nederlandsche vlag heeft drie honderd jaren met eere alle Oceanen bevaren. Het is niet alleen uit nationale trotsch, dat ieder Nederlander <zich met hand en> met hart en ziel hangt aan zijn vlag en dat het wegnemen van die vlag hem opstandig zou maken tot in verre toekomst.

Het is mede uit gehechtheid aan een oude eervolle traditie; eens streden de Ruyter en Tromp onder deze vlag. Het is echter ook uit economische overwegingen, dat het wegnemen van de vlag, van gezantschappen en consulaten moet worden voorkomen. Dit zou beteekenen de vernietiging van een enorme „goodwill'' over de geheele wereld, dit zou schade berokkenen aan de economische positie van de Germaansche volkeren in het algemeen.

Nederland is voor de Germaansche volkeren de deur <het venster> in het Westen, deze deur mag niet half gesloten worden of op een kier gezet.

6. *Slotbeschouwingen.*

Het voorgaande voert tot de conclusie, dat het mogelijk en wenschelijk is, dat het in de ontwikkelingsgang van Europa ligt, den Bond van Germaansche volkeren op te richten en dat Nederland <daartoe> zal toetreden. Aan de voorwaarden voor het gemeenschappelijk fundament zal het Nederlandsche volk na korten tijd kunnen voldoen. Het spreekt van zelf, dat het bovenstaande geenszins op volledigheid mag bogen, het zijn grondbeginselen voldoende gepreciseerd om het den Führer mogelijk te maken te beoordeelen of zij voldoende zijn om aanvaard te worden. De uitwerking zou daarna komen met behulp van deskundigen op verschillend gebied.

Hiermede zou deze nota beeindigd kunnen worden, ware het niet dat nog op twee punten eenige opheldering gewenscht is.

Het eerste is of ik het recht heb om de Nederlandsche volksche wenschen naar voren te brengen.

Het tweede is of en in hoeverre ik het recht heb zoo te spreken namens het Nederlandsche volk.

Wat de eerste vraag betreft, diene het volgende.

Als ik niet star vasthield aan mijn volksche overtuiging, was ik een slecht nationaal-socialist.

Bij negen jaren sta ik in het gevecht voorop in het nationaal-socialistische politieke Narwik van het Westen.

Al deze jaren heb ik mijn strijd gebaseerd op de noodzakelijkheid van de volkomen doorwerking van het volksche beginsel.

Maar daarenboven is het voor de toekomstige verhoudingen van zoo ontzaggelijk groot belang dat het Nederlandsche volk zoo sterk mogelijk tot den Bond toetreedt. Vier eeuwen is het Nederlandsche volk zijn eigen weg gegaan. Het Duitsche volk heeft ver achtergelegen en heeft die achterstand in een snel groei-tempo ingehaald en ligt nu ver vóór.

Welnu, het Nederlandsche volk meldt zich voor samenwerking bij het Duitsche broedervolk, het is begrijpelijk dat het zich dan wil melden zoo sterk mogelijk, niet berooid en gedecimeerd, maar als éénheid, met groote bezittingen in de wereld en een goeden naam. Dit is een uiting van den Germaanschen trotsch en.... van koopmanschap. Daarenboven is daarin gelegen de eenvoudigste en de doelmatigste weg voor den Führer naar het hart van het Nederlandsche volk. Tenslotte is het <in dezen tijd> alleen de Führer, die iets kan doen voor het behoud van Indië, die in Afrika nieuwe verhoudingen schept, die de macht heeft over het Nederlandsche volk.Op hem als Germaansch Führer doe ik een beroep om, niettegenstaande alles wat in deze lage landen tegen hem is ondernomen, de volksche en koloniale belangen van Nederland te behartigen.

Wat de tweede vraag betreft of en in hoeverre ik het recht heb zoo te spreken namens het Nederlandsche volk, diene het volgende.

Het is de gewoonte van velen om den huik naar den wind te hangen of anders gezegd: faire bonne mine à mauvais jeu'. De gedachten, die ik in deze nota heb neergelegd zijn natuurlijk het resultaat van een ontwikkelingsgang. Deze ontwikkelingsgang is niet begonnen 15 Mei 1940, maar in 1925 toen ik mij inzette in den strijd tegen de Fransche expansie naar het Noorden en heeft vasteren vorm aangenomen door de oprichting van de N. S. B. in 1931.

In de hierbij gaande bijlage No. 1 zijn enkele uitingen verzameld uit vroegere jaren, waaruit de beproefde trouw blijkt aan de beginselen, die deze nota beheerschen. In bijlage No. 2 heeft de plaatsvervangend leider der Beweging, met wien ik de N S B in 1931 heb aangevangen een kort overzicht gegeven van den strijd der N S B van 1931–1940.

Wat tenslotte de vraag betreft of ik het recht heb uit naam van het Nederlandsche volk te spreken, zoo moet ik erkennen er niet in geslaagd te zijn het Nederlandsche volk om mij te verzamelen. Ik geloof dat niet mogelijk geweest is. Wat mogelijk was, is gedaan, nl. een hechte kern vormen die gelooft in het nationaal-socialisme, die gelooft in de N. S. B. als de draagster van het nationaal-socialisme in Nederland, die gelooft in mij als Leider der N S B Deze

kern van tienduizenden, gereed, geschikt en bekwaam om leiding te geven, is gebouwd in negen jaren harden strijd tegen een democratie, die in Januari 1933 door het Duitsche voorbeeld gewaarschuwd, geen middel heeft geschroomd om de N S B te vernietigen. Letterlijk luidde het bevel: „bestrijding met terzijde stelling van elken norm van fatsoen". Deze kern in het Nederlandsche volk met haar aanhang van enkele honderdduizenden, zal mij volgen ook bij het doen van dezen stap.

Namens deze leidende kern in het Nederlandsche volk spreek ik <als Leider> in de eerste plaats.

Namens de millioenen andere Nederlanders binnen het huidige Nederlandsche Rijksverband spreek ik als zoon van mijn volk, die het beste voor zijn volk wil en de in deze nota weergegeven ontwikkelingsgang de beste waarborg ziet voor een gelukkige toekomst.

Voor de Vlamingen spreek ik, omdat ik weet dat zij, die van 1914–1918 in Vlaanderen met de toenmalige Duitsche bezetting hebben medegewerkt tot verheffing van Vlaanderen uit zijn hoorigheid aan Frankrijk en die na het gedwongen vertrek der Duitschers in 1918 alleen bleven als slachtoffers van de wraakzucht van Walen en Franschen, zij die ter dood veroordeeld werden, zij die van alles berooid naar Nederland moesten vluchten, zij die jaren lang in de gevangenis zuchten, dat zij het zijn, wier wenschen ik mede vertolkt heb en die nu hun hoop op den Führer gevestigd hebben, dat hij het zal zijn, die hun niet in den steek zal laten. Velen van hen zijn lid der N. S. B.

Zoo is dan het bovenstaande mijne politieke geloofsbelijdenis, die naar ik hoop door den Führer waardig gekeurd zal worden als grondslag te dienen voor den opbouw van een vruchtbare samenwerking van het Nederlandsche volk met het groote Duitsche broedervolk en daaroverheen met de andere volkeren van het Germaansche ras, dat ons aller Moeder is.

Utrecht 27 Augustus 1940. MUSSERT

E. Eenige uitspraken van Mussert in de jaren 1931–1939 inzake den Opbouw van het Nieuwe Europa.

1931: *Programma N.S.B. blz. 18.*

„Is het geen dwaasheid dat dezelfde heeren, die hier dag in, dag uit den klassenstrijd prediken, die de verschillende bevolkingsgroepen tegen elkaar ophitsen, die wars zijn van solidariteit in eigen huis, in Genève de solidariteit willen prediken tusschen West-Europeanen, negers, Zuid-Amerikanen, Perzen, Chineezen, enz.!

Zij doen al het mogelijke om het verkrijgen van goed doorbakken, soliede metselsteenen te beletten en jengelen als kinderen om een muur, die alleen van goede steenen te bouwen is!"

1932: *Rede, gehouden op 30 September 1932* te Rotterdam.

De economische oorlog sinds 1918 is niets anders dan de strijd, die iedere natie voert voor economische zelfstandigheid.

Tijdens den wereldoorlog had men kunnen leeren wat het beteekent om afhankelijk te zijn van de voedselvoorziening of grondstofverzorging van andere naties. Nu nog draait de heele internationale politiek om de cijnsplichtigheid van Europa aan Amerika, dat voorraden gestuurd heeft voor de voortzetting van den oorlog.

Engeland stond door den duikbootoorlog aan den rand van den afgrond omdat het zelf verleerd had zijn eigen voedsel voort te brengen.

Duitschland werd uitgehongerd, Italië was afhankelijk van zijn medegeallieërden ten aanzien van zijn grondstoffen.

Aan allen heeft de oorlog geleerd wat het beteekend om als natie afhankelijk te zijn van een andere natie en wat er waar is van de internationale solidariteit.

Na den oorlog stichtte men den volkenbond; maar ging gelijktijdig over tot het verstevigen van de natiën. Oogenschijnlijk in tegenspraak; in werkelijkheid niet.

De economische toestand was een chaos, een ongezonde toestand.

Nu is men in Europa bezig om naties te bouwen, die in eigen behoeften zoo veel mogelijk voorzien.

De eenige die dit vrijwel geheel kan is Rusland. 150 millioen op $^1/_6$ der aarde. Vrijwel alle grondstoffen zijn aanwezig.
Voor ons was de oude toestand waarschijnlijk gunstiger dan de de nieuwe, maar met deze nieuwe moeten wij rekening houden; sterker: daarop hebben wij ons te baseeren.
Wat nu geschiedt is, dat iedere natie tracht zooveel mogelijk in eigen behoeften te voorzien en alleen datgene, wat zij niet zelf *kan* maken, zal zij door ruiling, liefst door uitvoer van producten verkrijgen.
Zoo bouwt men zoo stevig mogelijk de naties, en eerst als dat gebeurd is, is men toe aan de ordening van de samenwerking der natiën onder eerbiediging van elkanders levensbehoeften. Van deze natiën zal misschien eens de gedachte „Pan-Europa" (samenwerking van Midden- en West-Europeesche naties) uitgaan, om eerst veel en veel later te komen tot een universeelen volkenbond, als dit ten minste ooit mogelijk is.
Wat is dus te doen in de naaste toekomst?
Hard werken voor den opbouw van den natie. Het Nederlandsche imperium stevig en doelbewust in elkander zetten; de voortbrenging op nationalen bodem organiseeren; zooveel mogelijk elken bruikbaren arbeidskracht daarin te werk stellen voor volk en vaderland, om steeds te doen blijken wat wij waard zijn als het zoover zal komen dat de Europeesche naties zullen gaan samenwerken, elkaar gaan zoeken, dat er dan hier in de lage landen aan de zee geen ordelooze, verworden, armlastige bende is, maar een fiere natie, goed geordend, goed deorganiseerd en dus de moeite waard om als gelijkgerechtigde te worden behandeld".

Rede, gehouden op 1 en 2 December 1932. Respect. te Wageningen en Groningen
„Er moet komen een nationaal-socialistisch West- en Midden-Europa, dat een stevige dam vormt tegen het communisme. Anders worden wij omver geloopen door bolsjewistisch Azië. Het gaat om de Europeesche cultuur".
„Een nieuwe economische cyclus begint in het oude Europa.
Europa moet zich opnieuw ordenen, d.w.z. dat in de eerste plaats Europeesche naties en groepen van naties hun huishouding zullen moeten herzien"

{dit laatste werd gezegd naar aanleiding van de ontwikkeling en de verstarring, die de kapitalistische productiewijze heeft te zien gegeven.

1933: *Uit een rede gehouden te IJmuiden, op 18 Juli 1933.*

Ons *nationalisme* is er op gericht een sterke, fiere natie te vormen gewend aan orde en tucht en solidariteit, vast verbonden aan de overzeesche gewesten tot een onverbrekelijk geheel.

Bovendien zullen wij de goede eigenschappen van ons volk, de zedelijke waarden, welke er in leven, tot grooten bloei brengen.

Conservatief zijn wij dus, uiterst conservatief in den goeden zin van het woord. Maar naast dit conservatisme zal opbloeien een vooruitstrevendheid, een niets ontzienden wil — neerslaand alles wat verouderd en vervuild is — tot opbouw, die in ons *socialisme* is vervat........."

„Wij allen zijn arbeiders in dienst van ons volk; wij willen dit volk gezamelijk dienen opdat het weer sterk en groot worde en zijn taak in de wereld kan blijven vervullen.

En zoodoende zullen wij waarachtig internationaal zijn door aan Europa een goed georganiseerde natie te geven, in staat en bereid om met de andere Europeesche naties in gemeen overleg de Europeesche cultuur voor ondergang te bewaren, zoodat men niet meer zal durven spreken van den ondergang van het avondland".

1934: *Uit een rede, gehouden te Utrecht op 1 Febr. 1934*

„Wij — het Nederlandsche volk — worden fier op de taak die ons wacht: het groote imperium in stand te houden; een toekomst te bouwen voor ons volk. Tezamen zullen wij daarvoor werken en zoonoodig daarvoor lijden en strijden.

Daardoor zullen wij het recht behouden op onze zelfstandigheid en onze onafhankelijkheid.

Een waardig lid in de rij der Europeesche natiën.

Mussolini heeft verleden jaar gezegd: Binnen is geheel Europa fascistisch.

Staande op de basis van dezelfde wereldbeschouwing, zullen de Europeesche natiën elkander leeren begrijpen en verstaan en zullen zij leeren inzien hoezeer wij, Europeesche natiën, elkander noodig hebben om met vereende kracht de Europeesche cultuur tot nieuwen bloei te brengen en daardoor volkomen af te rekenen met de defaitistische van den ondergang van dit avondland, dat aanstaande zou zijn".

1935: *Landdagrede in Den Haag op 12 October 1935.*

„Zoo is onze positie temiden der natiën: Inwendig vermolmd, zonder

weermacht van beteekenis, kwatsbaar hier en in Indië, een aanhangwagen van Frankrijk en Engeland, welke schande wij met België deelen, opgesloten in den bond van overwinnaars en met Litwinof blaffend tegen Duitschland en Italië wanneer dit de Entente behaagt.

Met diepe bezorgdheid zien wij dit alles. Donkere wolken pakken zich samen.

Maar nog is Nederland niet verloren! Redding te brengen in den nood — zoo God dit wil — is onze taak.

Wij willen geen aanhangwagen zijn van Engeland of Frankrijk.

Wij willen het Italiaansch-Abessijnsch geschil niet op Europeesch-grond zien overgebracht, wij willen niet onzen vaderlandschen bodem tot slagveld maken van Europa, wij willen niet een werktuig zijn om den Ententebuit te verdedigen en het grenzelooze onrecht dat in Europa heerscht, in stand te houden.

Voor dat alles geen man en geen cent!

Maar wat ons bezield is de vaste wil om Nederland sterk en weerbaar te maken, onafhankelijk van iedere buitenlandsche macht, een bolwerk voor den vrede, bereid om zich te verdedigen tegen iederen aanvaller, bereid om mede te helpen bouwen aan een bond van Europeesche staten waartusschen het onrecht is hersteld, die een waardig instrument zal zijn voor het behoud van den Europeesche vrede en de Europeesche cultuur!

{ Het bovenstaande werd gezegd bij het uitbreken van den oorlog tusschen Italië en Abessinië

1936: In de rede, gehouden op 12 Mei 1936

Naar aanleiding van het einde van den Italiaansch-Abessijnschen oorlog, werden bovenstaande woorden herhaald in twee groote vergaderingen in Den Haag (Dierentuin en Gebouw v. K. & W.) en voorts daaraan toegevoegd:

„Ik geloof in het ontstaan van een nieuw Europa op fascistischen-nationaal-socialistischen grondslag.

In dit nieuwe Europa zal heerschen solidariteit op den eenigen stabilen, waarachtigen grondslag, die mogelijk is, n.l. de eer, de vrijheid, het gelijk gerechtigd zijn der Europeesche Volkeren.

Vervloekt zij het stelsel van de z.g. collectieve veiligheid, gegrondvest op de oorlogstractaten, druipend van haat en onrecht.

Levend zal worden het denkbeeld, dat de strijd tusschen de Midden- en

West-Europeesche Volkeren niet anders is dan een burgeroorlog want wij, Europeesche naties, behooren bij elkander.
Wij zullen tezamen leven als wij niet door het wereldcommunisme willen worden vernietigd".

VoVa 14 Dec. — Rede voor 10.000 werkers in het RAI-gebouw.
„Onze taak in de wereld is duidelijk zichtbaar voor ieder, die zien wil: Wij hebben in Indië een zoo sterk mogelijke verdediging te bouwen....
En hier in Europa hebben wij een groote taak. De taak die ligt in den aard van ons volk en in de eerste plaats van ons Vaderland.
Die taak is: een brug te vormen tusschen Duitschland en Engeland".

1938: *Volk en Vaderland 30 Sept. 1938* {De Eerste Kamer verwerpt Nederland's onzijdigheid.
„Nederland zal eens weer de brug worden tusschen Duitschland en Engeland.
Laten wij hopen, dat eens het Vredespaleis dienst zal kunnen doen als de plaats waar de leiders der Europeesche volkeren in goede harmonie, gebaeerd op hun gemeenschappelijke fascistische — nationaal-socialistische wereldbeschouwing, elkander zullen ontmoeten, om gezamelijk de belangen van een *Volksch Europa* naar eer en geweten te behartigen.
Dat zal eerst het geval kunnen zijn wanneer de zonden van 1919, de ontrechting, de knechting zullen zijn geëindigd en wanneer het kind der zonden — de Volkenbond — zal zijn gestorven".

1939: *Bij de vredespoging van Mussolini.* (VoVa 13 Oct. 1939)
„Het is niet uit vrees voor het verliezen van Duitschland en Italië, dat wij, Nederlandsche Nationaal-Socialisten, met de Engelsche fascisten, met de Vlaamsche Nationalisten het vannharte eens zijn met de politiek der verzoening, die Mussolini onvermoeid volgt.
Die vrees kennen wij niet want het einde van den Europeeschen oorlog zal onherroepelijk de overwinning van het nationaal-socialisme en fascisme zijn in gansch Europa.
Maar het is ons gevoel van Europeesche Solidariteit, het is ons besef van verantwoordelijkheid voor het behoud van het Europeesche bloed, voor het behoud van Europa's positie in de wereld die daarbij voorzitten".

Het Hoofd van de
Afdeeling Documentatie
Utrecht, 26 Augustus 1940 LINDEMAN

F. Kort overzicht van de geschiedenis der Nationaal-Socialistische Beweging (N.S.B.)

1. In het tijdperk van 1918–1931 beleefde de parlementaire democratie in Nederland haar grooten nabloei. Partijwezen en joodschen geest splitsten naar hartelust het Nederlandsche volk en gaven tot resultaat:

een zwakken staat; *een verzwakt Rijk*; *prestige-verlies in de wereld.*

In het volksleven was de uitwerking van het systeem vooral te bespeuren in een grenzelooze onverschilligheid van het Nederlandsche volk voor zijn nationale eer en voor zijn toekomst.

2. Sinds 1922 kende men in Nederland „het fascistische verschijnsel" in dezen zin, dat een verbond van Actualisten „de Bezem" en andere organisaties, — zich inspireerende op Mussolini en het fascisme — in Nederland, riepen om eenheid van het volk; hoogheid van den Staat en verzet tegen het Marxisme. Deze organisaties — meer of minder groot — ontbeerden allen „den Leider" en vielen de een na de ander in elkaar. Deze organisaties leverden een kern van anti-communisten op, voor wie het fascisme echter nog geen levenshouding was. De meesten van hen hebben in den loop der jaren in de N.S.B. hun organisatie gevonden.

3. Mussert werd in 1926 en 1927 een nationale figuur door zijn opnemen en doorzetten van den strijd tegen het verdrag van Nederland met België, welk verdrag tengevolge zou hebben gehad een hoorigheid in feite van Nederland bezuiden den Rijn van België, d.i. van Frankrijk.

Dank zij Mussert's leiding van het verzet tegen dit verdrag werd het niet gesloten doch door de Eerste Kamer der Staten-Generaal verworpen. Nationaal was Mussert *de man* om richting en leiding te geven aan de herstelgedachte in het Nederlandsche volksleven, omdat hij het eerst den aanslag op het zelfstandig volksbestaan onderkende en bestreed.

Door den aard van zijn werkkring als waterstaats-ingenieur, kwam hij in aanraking met het werkende volk, waarvan hij den volksaard meebeleefde en wiens toestand hij meevoelde en doorleefde. Geboren in het Noorden van de Provincie Noord-Brabant aan de groote rivieren, het knooppunt van Noord- en Zuid-Nederland, van zijn jeugd af verkeerend met protestanten en katholieken, gaf het karakter van ons volk hem geen moeilijkheden.

De stichting van de N.S.B. in den zomer van 1931, na bestudeering van het program en de geschriften der N.S.D.A.P. was een daad van moed en een bewijs van geloof. Van *moed* tegenover de openbare meening, die zich in Nederland als standaardwapens pleegt te bedienen van: belachelijk-making en van laster. Van *geloof* omdat voor hem vast stond:

daar is een onverganklijk volk der Nederlanden en daar is een kern, die nooit berust in den ondergang, doch, altijd zich zal inzetten voor den opgang.

De strijd sinds 14 December 1931, — datum van oprichting, — heeft hem in het gelijk gesteld.

4. Betreffende de uiterlijke vormen der N.S.B., diene het volgende:

Vorm: N.S.B. (Nationaal-Socialistische Beweging). Mussert bekende zich tot het nationaal-socialisme als behoorende bij den volksaard en rekende het begrip fascisme tot den Romaan behoorende.

Strijdteekens: Een driehoek, zijnde het symbool der Nederlanden als Rijn, Maas en Schelde-delta (Δ) omspannende de levensruimte van den Nederlandschen (den Dietschen, dat is: volkschen) stam.

Kleuren: Zwart en rood, getuigende van de verbondenheid van het bloed en den bodem.

Embleem: De wolfsangel, uitdrukking gevende aan de Germaansche verbondenheid van ons volk met de andere Germaansche volkeren.

Hemd: Zwart, uiting gevende aan den eerbied voor den arbeid.

5. De oprichting van de N.S.B. vond plaats met een achttal arbeiders in Utrecht en de werving van partijgangers werd ingezet met een order van Mussert aan de enkele volgelingen om tezamen in 1932: 1000 (zegge éénduizend) medestrijders te maken. Het gelukte, omdat die enkelingen met ijzeren volharding het geheele jaar 1932 door, allerwegen in Nederland, enkelingen tot het Nationaal-Socialisme bekeerden.

In Januari 1933 werd in Utrecht (de partijstad) de eerste landdag der N.S.B. gehouden met zeshonderd deelnemers en 32 man W.A., tegelijkertijd verscheen het eerste nummer van het weekblad der Beweging „Volk en Vaderland".

6. In het jaar 1933 werpt de pers zich op dit verschijnsel in Nederland en onder fellen reflex van den opmarsch der N.S.D.A.P. in Duitschland in dat jaar, zijn er geen kleuren zwart genoeg om de slechtheid der N.S.B. af te schilderen.

De eerste maatregelen van Regeeringswege tegen de N.S.B. genomen, bestaan uit het verbod voor ambtenaren en militairen om lid te zijn der Beweging.

De eerste duizend leden hadden de opdracht ontvangen om in 1933 de eerste

tienduizend leden der Beweging te maken; dit aantal werd bereikt in October 1933.

Het burgerlijk element is sterk in de N.S.B. in dit tijdvak van haar bestaan. Angst voor het marxisme jaagt de bourgeois in de rijen der N.S.B., zooals nà 1935 de angst voor de consequentie van het Nationaal-Socialisme hen er weer heeft uitgejaagd.

7. Het jaar 1934 geeft een groei als van een wonderboom voor de Beweging, welke in de verkiezingen 1935 uitliepen op bijna acht procent van de stemmen (± 300.000).

In het jaar 1935 maakt Mussert per vliegtuig zijn reis naar Nederlandsch-Oost-Indië, waar duizenden lid of sympathiseerende der Beweging werden. Voor eenige duizenden Nederlanders heeft tot op den huidigen dag het nationaal-socialisme den band met het Vaderland onverbreekbaar gelegd. Het jaar 1935 werd besloten met de monster bijeenkomst der Beweging in Loosduinen, (ongeveer 35.000 menschen in één tent tezamen). De democratie ziet het enorme gevaar voor zich. Van dit jaar af begint de eenheid van Kerkgenootschappen en politieke partijen in het verzet tegen het nationaal-socialisme. Vóórdien was er een individueel verzet van partij of kerk, thans ging het om het zijn van den een of den ander. Staat en maatschappij spannen samen en boycotten den nationaal-socialist in zijn bestaan en in de toekomst van zijn kinderen. De burgerlijke elementen wijken uit de rijen der N.S.B. en de strijd wordt meer toegespitst. De jeugdorganisatie, — de N.J.S. — die mogelijkheid van voortbestaan zocht in onthouding van samengaan met de N.S.B., leidt een kwijnend bestaan.

De Weerbaarheidsafdeelingen, — de W.A. — zijn getroffen door een organisatie-verbod van den Staat en den Nationaal-Socialist is zijn zwarte hemd verboden.

De N.S.B. moet in 1936 vechten tegen de insluipende neiging om in eigen kring te blijven, dus niet meer te staan in het hart van het Volksleven. De scholing van den politieken soldaat wordt ter hand genomen en het uiterlijk vertoon der Beweging uit zich van nu af aan jaarlijks te Lunteren op den eigen grond (Het Nationaal Tehuis). Tevens krijgt de Beweging in het najaar van 1936 haar dagblad.

De georganiseerde actie tegen het Nationaal-Socialisme waarbij ieder zich bediende van hetgeen zij zeiden, dat in Duitschland geschiedde om het voor Nederland tevens als „de pest" af te schilderen, deed de N.S.B. vereenzamen in het volksleven. De felle en steeds fellere tegenacties der N.S.B. tegen deze volksverdwazing, schrikten de beruchte „goedgezinden" af en 1937 gaf voor

den tegenstander loon op zijn werken, dat is slechts 4% van de stemmen voor de N.S.B. (± 170.000).

De joden venten met doodsberichten en rouwkaarten van de N.S.B.

Van dan af staan er duizenden in de gelederen, die door en in alles zijn gehard. Eerst komt het verraad in eigen rijen op, daarna — als blijkt, dat de N.S.B. voortgaat met den strijd — verscherping van alle acties tegen haar. Het verraad in eigen rijen wordt vernietigd door een Hagespraak in Lunteren in October 1937 in de openlucht. Deze bijeenkomst was een getuigenis van den ontroerenden trouw aan Mussert en het nationaal-socialisme zooals de Beweging nog niet gekend had. Eer en trouw zijn van dan af geen leuzen, maar beginselen en zuilen der Beweging.

De verscherpte acties met als leus: dood aan de 4%, vergrooten de propaganda-moeilijkheden ten opzichte van de arbeiders, daar de vakbonden royeeren wie sympathieën vertoont met het nationaal-socialisme. Daar de werkloozenzorg (voor ± 500.000 werkloozen, waarvan 300.000 georganiseerd) gekoppeld is aan de Vakbonden, poogt deze maatregel dit volksdeel af te sluiten voor de propaganda van het nationaal-socialisme.

Als voorbeeld, dat dit niet geheel slaagt moge dienen, dat in Amsterdam einde 1939 van de zesduizend leden meer dan 60% arbeiders zijn.

Het orgaan „Het Arbeidsfront" zet zich door met een oplaag van 300.000 per 14 dagen, waarop het zich heeft kunnen handhaven.

Het ledental — het grootst in 1936 — op 55.000 loopt terug naar 40.000. — De terreur op den enkeling is zeer zwaar: de R.K. kerk weigert genademiddelen en begrafenis in gewijde aarde. Protestantsche kerken weigeren den doop der kinderen en het H. Avondmaal. Overheidsinstellingen (militaire academies, bedrijven, enz.) weigeren kinderen van N.S.B.'ers. Straatcolportage der organen wordt verboden of belemmerd. Verspreiding van drukwerken wordt belet of tegengegaan. Zalen voor vergaderingen worden geweigerd onder druk der geestelijken. Splinterbewegingen, die het nooit tot eenigen omvang brachten, trachten verwarring te stichten (Arnold Meyer, Kruyt, van Rappard).

Eenige duizenden Nederlanders in Duitschland, wien door de Nederlanden het recht wordt ontzegd een politieke meening te hebben zijn in Duitschland ondergebracht in den Nationaal-Socialistischen Bond.

De Beweging bezint zich, zuivert de rijen der wankelmoedigen, vormt den strijder, zet onvermoeid haar acties voort, neemt een strafferen organisatievorm aan en verwerkt den weerslag der internationalen gebeurtenissen. Bewuster gaat voor den Nederlandschen nationaal-socialist zijn verbondenheid met eigen volksgemeenschap leven en daardoor met de grootste Germaansche

volksgemeenschap van heden, het Duitsche volk. Voor den gemiddelden Nederlander is sinds den oorlog van Italië om Abessinië niet meer beslissend wat eigen volk en land betreft, doch wat men is in internationalen zin: voor of tegen dit of dat. Aangezien Mussert in 1935 doorslaggevend en zeer helder Neerlands toekomst vastkoppelde aan de worsteling om het bestaan van de nationaal-socialistische en fascistische Staten en Volken, door zich fel te keeren tegen den Geneefschen Bond en vóór fascistisch Italië, neemt de N.S.B. een afgezonderde positie in het Nederlandsche volk in. Teruggestooten door de massa die dag in dag uit vergiftigd door de kapitalistische Joodsche pers, anti-Duitsche en pro-democratisch (dat is pro-Engelsch) is. Desondanks is in 1939 de verkiezingsuitslag voor de N.S.B. 4%, dus gehandhaafd tegen alles in.

Met het uitbreken van den oorlog Duitschland—Polen, is de toestand aldus, dat het leger gezuiverd heette van nationaal-socialistische smetten en dat in de rijen der dienstplichtigen nog maar juist geduld werden, zij die van nationaal-socialisme verdacht werden. De tegenstanders hanteeren thans uitsluitend het wapen van den laster en wel in dezen zin, dat men twijfel laat ontstaan aan de nationale de Nederlandsche gevoelens van den nationaal-socialist. Deze twijfel, gevoed van kansel en politieke tribune, leidde er dan ook toe, dat op den 10en Mei 1940 en volgende dagen, duizenden en duizenden Nederlandsche nationaal-socialisten, tezamen met de Duitschers, zijn opgepakt en weggevoerd naar oude forten, gevangenissen en concentratiekampen. Eere aan al deze kameraden en kameraadskes, waaronder zeer oude vrouwen en jonge kinderen en die voor bijna 100% een houding hebben aangenomen en bewaard, den nationaal-socialist waardig. Acht (8) mannelijke kameraden zijn in deze dagen vermoord, namelijk doodgeschoten in hun cel of tijdens het transport.

De negen jaren strijd der N.S.B. blijkt in de harten van haar aanhangers iets te hebben gevestigd van karakter en trouw terwijl de kameraadschap dier duizenden treffend was.

Eere ook aan die honderden Nederlandsche nationaal-socialisten, — mannen, vrouwen en kinderen — die met hun Duitsche lotgenooten in Nederlandsch Indië in concentratie-kampen zitten en wier lot — zelfs bij in vrijheidstelling — in die maatschappij zeer zwaar is.

Dank zij een aantal maatregelen van de bezettende overheid, kan de N.S.B. haar activiteit thans allerwegen ontplooien. Haar vergaderingen, filmvoorstellingen, W.A.-afdeelingen, Jeugdorganisatie, Boerenfront, Rechtsfront, Middenstandsfront en Arbeidsfront zijn alle uitingen van doordringen der nationaal-socialistische gedachte.

De verwerkelijking van dit alles hangt niet alleen van de N.S.B. af. De resul-

taten zijn als voorbeeld, dat het ledental op 10 Mei 1940 geslonken was tot een harde kern van 33.000 thans reeds weder 45.000 bedraagt, terwijl de nieuwelingen door alle functionarissen scherp worden beoordeeld om ongewenschte elementen te keeren.

De massale toetredingen stellen zware eischen aan de organisatie.

Het Nationale Dagblad kwam van 14.000 op 20.000.

Het weekblad VoVa van 38.000 op 65.000.

Wanneer, zooals geleidelijk geschiedt, het volk zich heeft losgewerkt van zijn waandenkbeelden, is terecht de groote sprong van de massa te verwachten.

De eenheid en de kracht der Beweging met haar Leider zijn onverbrekelijk, dank zij een gezamenlijke harde leerschool van negen jaren, dank zij het onverwoestbaar vertrouwen in de komende overwinning.

De Plaatsvervangend leider
der N.S.B.[1]

Utrecht, 27 Augustus 1940.

[1] C. van Geelkerken. (*Noot van het R.v.O.*)

II

NOTA OVER DE ONTWIKKELING DER N.S.B. SINDS SEPTEMBER 1940

4 Juli 1941

1. *Het doel van deze Nota No. 2.*

Bij brief van 29 Augustus 1940, heb ik den Führer doen toekomen de „Nota over de Bond der Germaansche Volkeren", gedagteekend 27 Augustus 1940 [1]), eindigende met dezen zin:

> „Zoo is dan het bovenstaande mijn politieke geloofsbelijdenis, die, naar „ik hoop, door den Führer waardig gekeurd zal worden als grondslag te „dienen voor den opbouw van een vruchtbare samenwerking van het „Nederlandsche volk met het groote Duitsche broedervolk en daar over „heen, met de andere volkeren van het Germaansche ras, dat ons aller „Moeder is".

De nota is aanvaard; de Führer heeft mij in de Rijkskanzelarij ontvangen [2]) en uit de beschouwingen, welke hij tijdens deze ontvangst heeft gegeven, is mij niets gebleken van eenige tegenstelling tusschen zijne opvattingen en die, welke zijn neergelegd in de nota. Integendeel, het was opvallend, hoe de Führer volstrekt vermeden heeft mijne gevoelens als Nederlander ook maar in de geringste mate te kwetsen. Het geloof, dat ik sinds jaren onwrikbaar had, dat de beginselen van het Nationaal Socialisme en de persoon van den Führer de beste, ja de eenige waarborgen waren voor een goede toekomst van het Nederlandsche volk, in tegenstelling met de meening der heerschende democraten, die den Volkenbond en de Engelsche en Fransche vriendschap de beste waarborgen daarvoor achtten, dit geloof is door het onderhoud met den Führer niet alleen versterkt, maar tot weten geworden.

Sindsdien is mijn streven geweest om op de grondslagen van de Nota met de grootst mogelijke kracht de werkzaamheden der N.S.B. voort te zetten.

De Bond der Germaansche Volkeren, of — zoo men dit anders wil formuleeren — de Germaansche Statenbond, zou als grondslag hebben:

de bloedsverbondenheid,
de gemeenschappelijke wereldbeschouwing;
de gemeenschappelijke weermacht;
de gemeenschappelijke economie.

---

[1]) Dit is de hiervóór als I afgedrukte Nota. (*Noot van het R. v. O.*)
[2]) Op 23 September 1940. (*Noot van het R.v.O.*)

Aan de bloedsverbondenheid viel niets toe of af te doen in dit tijdsgewricht. Met de voorbereiding der gemeenschappelijke economie heb ik mij niet kunnen bezighouden zooals ik dit zou wenschen. De economie in Nederland is nu meer plutocratisch en meer kapitalistisch geleid dan een jaar te voren het geval was. Invloed van eenige beteekenis daarop heb ik niet kunnen uitoefenen, daar de bezettende Overheid dienaangaande haar eigen weg gaat.

Mijn werkzaamheden moesten zich dus beperken tot de versterking van de gemeenschappelijke wereldbeschouwing en — voor zoover de omstandigheden dit mogelijk maakten — tot de voorbereiding van de gemeenschappelijke weermacht. Te meer moest dit het geval zijn, omdat de Führer bij het afscheid in Berlijn in mijn bijzijn den Rijkscommissaris voor de bezette Nederlandsche gebieden opdroeg, den groei der N.S.B. te bevorderen, een opdracht, die uiteraard ook mij gegolden zou hebben, indien dit niet overbodig ware, daar dit mijn natuurlijke taak is als Leider der N.S.B.

Sinsdien is driekwart jaar verloopen. In het kort zal ik nu schetsen de in dit tijdsverloop bereikte voortgang en de bezwaren waarop ik nu stuit. Die bezwaren vloeien voort uit onklaarheid ten aanzien van enkele punten van zeer principieelen aard, waarin naar mijne meening alleen de Führer een beslissing kan nemen.

Dit uit een te zetten is het doel van deze nota No. 2.

2. *Het doordringen der Nationaal Socialistische wereldbeschouwing en de groei der N.S.B.*

Het denkbeeld van den Bond der Germaansche volkeren was in September 1940 niet alleen voor het Nederlandsche volk volkomen vreemd, maar ook voor de Beweging zelf. De Beweging was sinds jaren vertrouwd met het denkbeeld van de samenwerking der Germaansche volkeren. De wijze waarop deze samenwerking zou moeten worden georganiseerd was onbesproken gebleven. De eerste taak was dus om aan de Beweging duidelijk te maken, dat dit zou moeten geschieden in den vorm van een Germaansche Statenbond onder leiding van den Führer en dat die Bond noodzakelijk was uit militair en economisch oogpunt en geen aanslag beteekende op het Nederlandsche volkskarakter, de Nederlandsche cultuur en de Nederlandsche souvereiniteit in meer beperkten staatschen zin.

Daarbij was veel wantrouwen te overwinnen, omdat onze tegenstanders aan ons volk jaar in jaar uit hebben voorgehouden, dat Duitschland's uiteindelijk doel was de inlijving van Nederland en de inbezitneming der Nederlandsche koloniën en dat de N.S.B. het werktuig was tot dit doel. Op dezen grondslag

was de geheele campagne van de beschuldiging van landverraad opgebouwd, die daarom zulk een groot succes had gehad. Het feit der militaire bezetting na 10 Mei 1940, was niet bepaald geschikt om deze opinie weg te nemen.

Het vertrouwen op den Führer was de grondslag van de actie, die ik met mijn naaste medewerkers gevoerd heb om den Germaanschen Statenbond te doen aanvaarden. De Beweging kent mijn liefde voor Volk en Vaderland voldoende om mij te vertrouwen, toen ik zei, dat het onderhoud met den Führer te Berlijn mij de zekerheid had verschaft, dat de belangen van het Nederlandsche volk veilig waren.

Onnoodig groote moeilijkheden werden mij hierbij in den weg gelegd, door de houding van hier te lande werkzaam gestelde Duitschers, die het niet kunnen verkroppen, dat de Führer niet besloten had tot inlijving van Nederland, die dit alsnog willen bereiken en daarom de N.S.B. belagen waar zij kunnen. Iedere uit de N.S.B. verwijderde, ieder die mij ontrouw is, ja iedere deugniet, die tot 14 Mei 1940 zich op de meest denigreerende wijze tegen het Nationaal-Socialisme had gekeerd, zien zij met welgevallen aan en wordt door hen zooveel mogelijk bevoordeeld, mits zij de N.S.B. schaden. Het zijn deze Duitschers, die het liefst Nederland ingelijfd zouden zien of tot koloniaal gebied van Duitschland vernederd, aan wie de opdracht door den Führer aan den Rijks-Commissaris gegeven om de N.S.B. zooveel mogelijk te versterken, blijkbaar niet zoodanig is doorgedrongen, dat zij daarnaar handelen.

Het spreekt vanzelf, dat onze strijd daardoor in groote mate werd en wordt bemoeilijkt, omdat het noodzakelijke wederzijdsche vertrouwen daardoor wordt geschaad en voedsel wordt gegeven aan de meening, dat de N.S.B. slechts wordt gebruikt voor zoover Duitsche belangen gebaat worden. Niettemin is het toch gelukt het zoover te brengen, dat het denkbeeld van den Germaanschen Statenbond innerlijk is aanvaard en dat de persoon van den Führer, die hooge waardeering heeft gekregen als overeenkomt met de grootheid van zijn strijd voor de toekomst der Germaansche Volkeren.

Behalve de innerlijke uitbouw der N.S.B., hierboven geschetst, was het noodzakelijk den omvang der Beweging te vergrooten, het ledenaantal te vermeerderen. Dit was evenmin eenvoudig; de propaganda stuit op groote moeilijkheden. Een paar van de belangrijkste mogen hier volgen:

a. De laster van landverraad wordt nog steeds verspreid door de plutocratische- en de ambtenaarskringen, maar zeer speciaal door de officierskringen. De schuldigen aan de tegen de N.S.B.'ers van 10–15 Mei 1940 gepleegde misdaden zijn nu nog ongestraft, zoodat de eenvoudigen van harte zeggen, dat dit het beste bewijs is, dat de N.S.B.'ers schuldig zijn aan landverraad.

Een officier, die op lafhartige en zeer weerzinwekkende wijze een volkomen onschuldigen Nationaal-Socialist in de gevangenis dood schoot, is voor het gerecht gekomen. Op last van de militaire Overheid mocht deze zaak niet gepubliceerd worden, terwille van het Nederlandsche Officierskorps.

b. Wanneer een N.S.B.'er voor landverrader wordt uitgescholden of anderszins ernstig in zijn eer wordt aangetast, dan is er voor hem bij den Nederlandschen rechter geen recht te verkrijgen. Wanneer hij zijn aanrander een pak slaag heeft gegeven, dan gaat hij voor maanden de gevangenis in tot groot vermaak van de anti-nationaal-socialisten.

c. De levensstandaard van het Nederlandsche volk is sinds 10 Mei 1940 in ernstige mate naar beneden gedrukt. Wij begrijpen, dat dit een noodzakelijk gevolg is van den oorlog. Dit neemt niet weg, dat het propagandamiddel bij uitnemendheid, nl. dat nationaal-socialisme welvaart brengt, nu volkomen onbruikbaar is in dezen tijd.

Daar tegenover staat, dat de Rijks-Commissaris sinds 1 Januari 1941 aan de Beweging een niet onaanzienlijke staatssubsidie verstrekt, waardoor de Beweging zich heeft kunnen ontplooien als voordien, wegens gebrek aan middelen, niet mogelijk was. Daarenboven heeft de Rijks-Commissaris eenige betrouwbare leden der N.S.B. in staatsfuncties benoemd en opgericht een Departement van Volksvoorlichting, dat vrijwel geheel bezet is door N.S.B.'ers [1]). Daardoor zijn wij in onzen strijd gesteund.

Het resultaat van de worsteling tusschen deze verschillende krachten is duidelijk te zien in de grafiek van de ledentoename der N.S.B., welke grafiek als bijlage bij deze Nota is gevoegd [2]). Bij brief van 18 Juni 1941 heb ik den Rijks-Commissaris hierover als volgt bericht:

„Na in 1932 de eerste 1000 leden bijeen gebracht te hebben, ging de „groei in 1933 in snel tempo naar 20.000, terwijl de opzet slechts was in „1933 te komen van de eerste 1000 naar de eerste tienduizend.

„De democratische machthebbers zagen dezen groei met ontzetting „en begonnen tegen het einde van 1933 met de ambtenarenverboden, die „in de kurven [2]) duidelijk tot uiting komt. De Beweging herstelde zich vlug „van dezen slag en de opmarsch ging in snel tempo verder tot in 1935, „het aantal leden tot boven 50.000 steeg.

„Toen ging de buitenlandsche politiek de situatie beheerschen door den „oorlog Italie-Abessinië, die in de tweede helft van 1935 begon. Van dat „tijdstip tot 15 Mei 1940 was de N.S.B. een belegerde vesting, waarvan „men de bezetting wilde vernietigen. In de kurven vindt men deze worste-

---

1) Aan het hoofd van dit Departement werd dr T. Goedewaagen benoemd. (*Noot van het R. v. O.*)

2) Deze grafiek ontbreekt. (*Noot van het R.v.O.*)

„ling van de nationaal-socialisten tegen alle democratische machten, die „één waren met Engeland en Frankrijk, terug. Duitschland kon voor ons „niets doen; van Duitschland kregen wij integendeel Prins Bernhard en „40.000 joden. Het is onze vreugde en onze eer, dat het aan de gezamen- „lijke vijandelijke machten niet gelukt is om in deze vijf jaren van 1935– „1940 de Beweging te vernietigen.

„Zij zou toch tenslotte zonder twijfel met de bajonet en de mitrailleur „vernietigd zijn, indien de Duitsche troepen niet zoo snel — in enkele „dagen — den strijd hier te lande hadden beëindigd. Begonnen in 1935 „met 50.000 man, was de bezetting der nationaal-socialistische vesting „geschlonken tot ruim 30.000 man, toen het ontzet naderde.

„Nadien kon de Beweging zich ontplooien in meer vrijheid. Het aantal „leden nam toe met de oorspronkelijke snelheid van 1933 en heeft aan „het einde van de vorige maand de 80.000 gepasseerd.

„Het ligt in mijn voornemen om 19 Juli a.s. de Beweging voorloopig te „sluiten voor toetreding van nieuwe leden. Met ingang van dien datum „zal ingevoerd worden het Instituut van Sympathiseerenden. Daaruit „zullen later de nieuwe leden voortkomen. Een kern van 100.000 leden, „die weten waarom het gaat, en daarom heen een zoo groot mogelijk aantal „sympathiseerenden is het doel wat ik nastreef!"

Zoo blijkt uit de grafiek en het bovenstaande, dat niettegenstaande alle moeilijkheden, die de opbouw van een autoritaire Beweging in bezet gebied medebrengt, het aantal leden der Beweging sinds 10 Mei 1940 verdrievoudigd is en ook innerlijk de Beweging in hooge mate versterkt is, zoodat de voortgang van het Nationaal Socialisme in Nederland aanzienlijk genoemd mag worden.

3. *De voorbereiding van de gemeenschappelijke weermacht. Het dienst nemen in de Waffen SS en het N.S.K.K*[1]).

De weermacht van den Germaanschen Statenbond, zal uiteraard slechts één opperbevelhebber kennen: De Führer. Voorts zullen de meest technische wapens meer gecentraliseerd geleid moeten worden dan de minder technische, zooals de Infanterie. Tenslotte zal men er naar dienen te streven, het volksche karakter niet meer aan te tasten dan noodig is voor de juiste werking van het groote geheel. Een Nederlandsch soldaat zal op commando in zijn eigen moedertaal beter en sneller reageeren dan op Duitsche bevelen. De Nederlandsche weermacht, die tot 15 Mei 1940 bestond, was ondeugdelijk. Een voorrecht zou ik het geacht hebben, indien in den loop van het vorige jaar de Duitsche weermacht op zich had genomen de vorming van goedwillende Nederlanders

1) N.S.K.K. = Nationalsozialistisches Kraftfahrkorps. (*Noot van het R. v. O.*)

tot bruikbare leden van een Germaansche weermacht. Dit is echter niet geschied om redenen, welke mij niet bekend zijn en verder ook niet terzake doen.

De SS heeft zich het lot van die Nederlanders aangetrokken doordat de Führer toegestaan heeft de oprichting van de SS Standarte Westland. In den aanvang heb ik daar innerlijk groote bezwaren tegen gehad, daar ik in de meening verkeerde, dat de SS zich ten doel stelde Nederland in te lijven, hetgeen cadastrophaal zou zijn voor de volvoering van hetgeen ik als mijn roeping beschouw, nl. het Nederlandsche volk tot vriend, broeder en bondgenoot te maken van het Duitsche volk.

Mede dank zij de gesprekken daarover gehouden met den Reichsführer der SS, met den Rijkscommissaris en met den Commissaris-Generaal Schmidt, heb ik in de tweede helf van het vorige jaar, de onjuisheid hiervan ingezien en ben bekeerd tot aanhanger van de SS-gedachte in dezen vorm:

a. de Germanen schijnen steeds in het euvel te vervallen elkander te gaan bestrijden, of elkander den rug toe te keeren, wanneer gemeenschappelijk gevaar geweken is; het is dus goed en nuttig, wanneer er een „orde" is, die het samengaan van alle Germanen predikt en aan de leden van die orde leert, dat dit samengaan noodzakelijke voorwaarde is voor het voortbestaan.

b. Deze orde kan tevens van nut zijn voor de strenge doorvoering van het rasbeginsel.

c. De instelling van een Germaansche weermacht kan groot profijt trekken van den arbeid der SS; immers de goede SS-mannen kunnen de samenhang bevorderen, als het ware het cement zijn, dat de bouwsteenen der Germaansche weermacht samenbindt.

Uit deze drie oogpunten is de SS mij sympathiek geworden, waaraan niet weinig heeft bijgedragen het bezoek aan de Standarte Westland te München gebracht op 20 en 21 Januari 1941, bij welke gelegenheid ik het voorecht had nader kennis te maken met den Reichsführer der SS en zijn naaste medewerkers. Nadien heb ik mij ingespannen om te komen tot een Nederlandsch bataillon bij de Waffen SS. In totaal zullen waarschijnlijk omstreeks 2500 mannen uit de gelederen der N.S.B. nu in de Waffen SS dienst doen. Aan het initiatief van den Reichsführer der SS hebben wij het te danken, dat nu de strijd meer en meer het karakter aanneemt van een strijd om het behoud van Europa, het Nederlandsche volk tenminste in principe vertegenwoordigd is aan den goeden kant.

Daarbij kwam in den loop van dit jaar het verzoek van de leiding van het N.S.K.K. in Noord-Frankrijk om eenige duizenden mannen uit de W.A. (Zus-

terorganisatie der SA) ter beschikking te stellen voor werkzaamheden. Aan dit verzoek is onmiddellijk gehoor gegeven, omdat ik van meening ben, dat wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, moeten helpen waar wij dit maar eenigszins doen kunnen. In totaal zijn 4 à 5000 van onze mannen bij het N.S.K.K. gekomen en doen dienst niet alleen in België en Noord-Frankrijk, maar ook in het Oosten.

Tenslotte is een formatie W.A. aangetreden bij de verbindingstroepen en is nu een tweede dergelijke formatie in oprichting. In totaal doen dus nu een 7000 man dienst rechtstreeks ten behoeve van de oorlogsvoering. Dit acht ik het begin van de voorbereiding van de gemeenschappelijke weermacht, een onderdeel van het plan tot oprichting van den Germaanschen Statenbond.

Ik ben mij volkomen bewust, dat in vergelijking met de geweldige Duitsche weermacht, het Nederlandsche aandeel een druppel in de emmer is, maar er is gedaan wat voor ons in de gegeven omstandigheden mogelijk was.

4. *De plaats van de politieke of algemeene SS in Nederland.*

Hebben zich dus ten aanzien van de Waffen SS geen moeilijkheden voorgedaan, is zelfs daarentegen de Waffen SS bij de N.S.B. in hoog aanzien, omdat zij het is, die aan onze jonge mannen de gelegenheid opende om deel te hebben aan dezen oorlog, moeilijkheden zijn nu ontstaan ten aanzien van de algemeene SS. Deze moeilijkheden kunnen alleen worden opgelost door een beslissing van den Führer, ten aanzien van de plaats en de taak van deze SS in Nederland.

Op 23 Juni jl. deelde de SS Gruppenführer Rauter mij mede, dat de Führer op voorstel van den Reichsführer der SS, na zich overtuigd te hebben van mijn instemming, goedgevonden had, dat de Nederlandsche SS, een onderdeel der N.S.B., als volgt zal worden beëedigd:

> „Ich schwöre Dir, Adolf Hitler, als germanischer Führer Treue und „Tapferkeit.
> „Ich gelobe Dir und den von Dir bestimmten Vorgesetzten Gehorsam „bis in den Tod.
> „Sowahr mir Gott helfe".

In werkelijkheid vernam ik van deze eedsformule dien avond voor het eerst. Tevens werd hierbij gevoegd de wensch om den Nederlandschen Nationaalsocialistischen groet „Hou Zee" voor de Nederlandsche SS op te heffen en te vervangen door „Heil Hitler".

Dit is een kwestie van principieelen aard, waarover klaarheid verkregen moet worden.

De beëediging van de Waffen SS is geschied op „Adolf Hitler Führer aller Germanen". Ik meende niet alleen die beëediging als volkomen juist te kunnen beschouwen, doch daartoe zelve op te wekken, omdat immers de Waffen SS door mij gezien wordt als de kern van de Germaansche weermacht en het logisch en doeltreffend is, dat deze kern op den Germaanschen Führer zal worden beëedigd. Daarenboven traden de leden der N.S.B., die in de Waffen SS dienst namen, practisch in de Duitsche Weermacht.

Dit alles geldt niet voor de politieke of algemeene SS die in Nederland een onderdeel is van de N.S.B. Nog minder is dit het geval, wanneer de leden van de SS een plaats zouden verkrijgen in een specifiek Nederlandsche instelling, die noch met de groot Germaansche gedachte, noch met de toekomstige Germaansche weermacht nauw samenhangt. Ik bedoel hiermede de politie. Het is mij niet bekend, dat de Führer voornemens is in de Germaansche landen buiten Duitschland de politie te maken tot een Germaansche instelling, die vanuit Berlijn gecommandeerd zal worden. Dit voornemen zal onvereenigbaar zijn met de beginselen van den Germaanschen Statenbond, zooals neergelegd in de Nota van Augustus van het vorige jaar [1]).

Daar ging het over gemeenschappelijke weermacht en over gemeenschappelijke economie, het overige zal dus iedere Staat voor zich regelen, al is het vanzelfsprekend, dat niet bij voorkeur en expresselijk verschillen in het leven geroepen zullen worden. Het is duidelijk, dat een staatsleiding, die zelfs in politieaangelegenheden, d.w.z. in de aangelegenheden van inwendige orde en rust, aangewezen zou zijn op een instrument, dat zijn orders ontvangt van buiten den Staat, alleen maar een marionet kan zijn. Een Staat, aan wien de politie ontrokken is, dient men geen staat te noemen maar een cultuurvereeniging. Daarom is deze aangelegenheid van zoo groote principieele beteekenis.

De Nederlandsche politie is op dit oogenblik, nu Nederland bezet gebied is, ondergeschikt aan de bezettende Overheid, in den persoon van den SS Gruppenführer Rauter. Deze autoriteit wordt in zijn taak bijgestaan door vele Duitsche politiebevelhebbers, die het niet onder stoelen of banken steken, dat hun taak is de Nederlandsche politie in te richten naar Duitsch model en dat de SS daarbij een groote rol speelt, is duidelijk. Aan Nederlandsche SS-mannen is voorgespiegeld, dat zij bij de politie te werk gesteld zouden worden. Naar mijne meening is de inrichting der politie in Nederland een zuiver Nederlandsche aangelegenheid, waarmede de SS niets te maken heeft, nadat de bezetting ten einde zal zijn.

Wanneer van Duitsche zijde de meening bestaat, dat de inrichting der Politie door Duitschers moet geschieden, dat Duitschers zullen moeten beslissen, hoe

[1]) De hiervóór als I afgedrukte Nota. (*Noot van het R. v. O.*)

het onderwijs in Nederland geregeld moet worden, enz., enz. dan beteekent dit dat Nederland gemaakt wordt tot een Duitsche kolonie, of in het gunstigste geval, dat het Nederlandsche volk ook ten aanzien van zijn meest intieme zaken onder voogdij gesteld wordt [1]).

Het behoeft geen betoog, dat geen Nederlander, die zelfrespect heeft, dit innerlijk aanvaardt; doch dat dit een voortdurende bron van ergernis zal worden, die al den ingespannen arbeid van nu bijna tien jaren, om het Nederlandsche volk tot vriendschappelijke gevoelens voor het Duitsche volk op te voeden, te niet doet.

De voorgestelde eed van de SS op den Führer acht ik mogelijk als het volgende zal vast staan:

1. De SS is een Germaansche „orde" om de saamhoorigheid der Germaansche volkeren te bevorderen;
2. De Staatstaak van de leden der SS is dientengevolge uitsluitend gelegen daar, waar Germaansche belangen moeten worden behartigd, dit is bij de Weermacht.
3. De SS heeft geenerlei bemoeienis met de specifiek Nederlandsche Staatstaak, waartoe behoort de Nederlandsche politie.

Staat dit alles vast, dan dient nog geregeld te worden de verhouding van de leden der SS tot de N.S.B., waarvan zij deel uitmaken en waaruit zij vrijwel allen voortkomen.

Het is mij bekend, dat de SS haar leden bijbrengt, dat zij voor alles Germaan zijn en in de tweede plaats eerst Duitscher, Nederlander, Scandinavier, enz. Dit aanvaardend is het nog geheel anders dan het denkbeeld: men is uitsluitend Germaan en tracht zijn nationaliteit te verbergen of te vergeten. Vandaar, dat de Nederlandsche SS-man op zijn mouw het insigne draagt van de Weerbaarheidsafdeelingen der N.S.B. en den Nederlandschen Nationaal-socialistischen groet „HOU-ZEE" zeggen. Hij behoeft zich daarvoor waarlijk niet te geneeren. Het lijkt mij juist een triompf voor de SS-gedachte, wanneer in de verschillende Germaansche landen, de verschillende nationaliteit duidelijk herkenbaar is. Maar daarboven prevaleert de saamhoorigheid. Men moet de SS-mannen m.i. niet recruteeren uit diegenen, die onverschillig zijn voor eigen volk, maar juist uit diegenen, die eigen volk het meest liefhebben.

5. *De eisch tot ontbinding van den Inlichtingendienst der N.S.B.*

Hoewel officieel geen verband houdend met de SS-taak, ben ik van meening, dat den mij half Juni gestelde eisch tot ontbinding van den Inlichtingendienst

[1]) Deze politiek werd inderdaad door Rauter voorgestaan. (*Noot van het R. v. O.*)

der N.S.B., daarmede wel degelijk verband houdt. Bij brief van 18 Juni 1941, heb ik den Reichs-Commissaris daarover het volgende bericht:

„Dezer dagen deelde de Gruppenführer der SS Rauter, in zijn hoedanig-„heid van Höhere Polizieführer, aan mijn medewerker Van Geelkerken „mede, dat de Inlichtingendienst der N.S.B. zal moeten worden ontbonden, „met verzoek tot beschikbaarstelling van het aan dezen dienst behoorenden „materiaal.

„In verband daarmede heb ik de eer U, mijnheer de Rijks-Commissaris, „het volgende teberichten:

„1. *De Nederlandsche Justitie* is uit een oogpunt van Nationaal-Socialisme „en Duitschgezindheid onbetrouwbaar tot en met den Secretaris-„Generaal. Enkele uitzonderingen bevestigen dezen regel [1]).

„2. *De Nederlandsche politie*, die vóór den 10en Mei 1940 uit bovenge-„noemde oogpunten slechts ten deele betrouwbaar was, is na dien „systematisch zoo onbetrouwbaar mogelijk gemaakt, speciaal door „het daarin opnemen van duizenden anti-nationaal-socialistische en „anti-Duitsche elementen, gerecruteerd uit de vrijgelaten krijgsge-„vangenen.

„3. In den na den 10en Mei 1940 opgerichten Opbouwdienst — die nu „gelukkig is de Arbeidsdienst — en in de Winterhulp Nederland zijn „talrijke aan de N.S.B. - vijandig gezinde elementen".

„4. De Unie. Het Nationaal Front, de N.S.N.A.P., de Troelstra Beweging[2]), „enz. zijn politie organisaties, vroeger van geen enkel beteekenis of „zelfs onbekend hier te lande, die zich sinds den 10en Mei 1940 hebben „ontwikkeld, ten deele gesteund of aangemoedigd door Duitsche „personen of instanties. Hun eenig werkelijke bestaansgrond is be-„strijding der N.S.B.".

Niettegenstaande dit alles heeft de N.S.B. zich ontplooit, dankzij den bijna 10-jarigen intensieven strijd dien zij achter zich heeft, dank zij de offervaardigheid en de betrouwbaarheid van de leden, dank zij het beleid en de waakzaamheid van mijn naaste medewerkers.

Het zou van grove ondankbaarheid getuigen, indien ik daaraan niet zou toevoegen: ook dank zij de hulp en den bijstand van U, mijnheer de Rijkscommissaris en een aantal van Uw naaste medewerkers, waaronder ik den Commissaris-Generaal van Politieke Zaken [3]), wel in de eerste plaats mag noemen.

Dat, onder de sub tot en met 4 genoemde omstandigheden, een Inlichtingen-

[1]) Dezer dagen is daarin in zooverre verbetering gebracht doordat een betrouwbaar N.S.B.lid benoemd is tot Secr.-Generaal. (Dit was prof. mr. J. J. Schrieke. (*Noot van het R. v. O.*))

[2]) Bedoeld zijn de Nederlandsche Unie onder leiding van Mr. L. Einthoven, Mr. J. Linthorst Homan en Prof. dr. J. E. de Quay; het Nationaal Front onder die van Arnold Meijer; de Nationaal Socialistische Nederlandsche Arbeiders Partij onder leiding van Majoor C. J. A. Kruyt; een gelijknamige partij (met de toevoeging: Groot-Duitsche Beweging) onder die van Dr. E. H. van Rappard; en de Troelstra-Beweging onder die van P. Kiès. (*Noot van het R. v. O.*)

[3]) F. Schmidt. (*Noot van het R.v.O.*)

dienst voor de Beweging onontbeerlijk is, om onze vijanden zooveel mogelijk af te weren en pogingen tot ondermijning en sabotage in den kiem te smoren, is vanzelfsprekend.

De eisch van den Höheren Polizieführer[1]) tot stopzetting en uitlevering van dit noodzakelijke en belangrijke orgaan der Beweging, is een aanslag op het leven der Beweging en een begunstiging mijner vijanden.

Het is U, mijnheer de Rijkscommissaris bekend, dat ik vele en velerlei moeilijkheden in het afgeloopen jaar het hoofd heb moeten bieden, die m.i. onnoodig den opmarsch der Beweging hebben vertraagd. Om deze belemmeringen weg te nemen, heb ik nimmer een beroep gedaan op den Führer, omdat het de eer van mij en mijne Beweging is om den Führer bij te staan en hem niet lastig te vallen met zaken, die in vergelijking met den geweldigen strijd dien hij te voeren heeft van ondergeschikte beteekenis zijn. Duizenden leden der Beweging doen in de SS Standarte Westland, in het N.S.K.K., bij de verbindingstroepen en hier te lande in voor den oorlog belangrijke bedrijven hun plicht voor onze gemeenschappelijke zaak. De Inlichtingendienst zelf doet dagelijks belangrijk werk bij de afweer van sabotage en ondermijning van het Duitsche gezag, omdat wij ons daarmede ten nauwste verbonden gevoelen.

Bij het bezoek, dat ik in September in Uw bijzijn aan den Führer mocht brengen, bleek, dat het de wensch van den Führer was, dat de N.S.B. zoo sterk mogelijk zou worden. Het voldoen aan den eisch van den Höheren Polizieführer om een belangrijk orgaan der Beweging uit te leveren ten koste van de veiligheid der Beweging, ten koste van de persoonlijke veiligheid van mijn belangrijke medewerkers en mij en ten koste van onze kennis omtrent de bedoelingen van onze vijanden, is het tegendeel van den wensch van den Führer, dit is namelijk rechtstreeksche afbraak der Beweging.

Ik kan daaraan slechts medewerken, wanneer ik weet, dat dit bevel in overeenstemming is met den wil van den Führer. Ik ben ervan overtuigd, dat de Führer de afbraak der Beweging niet wenscht.

Dientengevolge wend ik mij hierbij tot U, mijnheer de Rijsk-Commissaris, met het verzoek het gegeven bevel ten aanzien van den Inlichtingendienst te doen intrekken"

Tot zoover de brief van 18 Juni 1941, die geen andere aanvulling behoeft dan de mededeeling, dat ik dit standpunt nadien mondeling heb toegelicht, zoowel bij den Rijkscommissaris als den SS Gruppenführer, zonder evenwel een bevredigend resultaat te kunnen bereiken.

Mitsdien is het noodzakelijk, dat de Führer hieromtrent een beslissing neemt.

[1]) H. Rauter. (*Noot van het R.v.O.*)

Hangende deze beslissing heb ik opdracht gegeven, dat de Inlichtingendienst zijn werkzaamheden tot nader order schorst [1]).

6. *Recapitulatie.*

De Nota over den Bond der Germaansche volkeren van einde Augustus 1940 is voor mij de grondslag geweest der verdere werkzaamheden. Sindsdien is bereikt:

a. dat het denkbeeld van de oprichting van dezen Bond volkomen aanvaard is door de Beweging en ook aan het Nederlandsche volk is uiteengezet;

b. dat de persoon van den Fuhrer als verantwoordelijk leider van den Bond de plaats in de harten van de leden der N.S.B. inneemt, die daarmede in overeenstemming is:

c. dat de Beweging innerlijk en in omvang in groote mate is gegroeid, niettegenstaande de enorme bezwaren, die aan het leiden van een autoritaire Beweging in bezet gebied en onder oorlogsomsandigheden verbonden is.

d. dat daarenboven duizenden leden der Beweging zich hebben ingezet om actief mede te werken ten behoeve van de Duitsche weermacht, zoowel in de Waffen SS als in het N.S.K.K. en bij de verbindingstroepen.

Nu doen zich echter moeilijkheden voor, welke slechts door beslissingen van den Führer zelve zijn op te lossen.

Bij alle moeilijkheden, welke ik sinds September 1940 heb ondervonden, heb ik nagelaten, den Führer daarover lastig te vallen, in de eerste plaats omdat de Rijskcommissaris zijn vertegenwoordiger is, met wien ik dus te handelen heb, en in de tweede plaats omdat de Führer een zoo geweldigen strijd heeft te voeren, dat het mijn plicht is om — waar ik dit doen kan — bij te dragen om de moeilijkheden te verlichten en tot het uiterste moet voorkomen hem lastig te vallen.

De voorstellen en eischen, mij gedaan ten aanzien van de SS en den Inlichtingendienst der Beweging, zijn zoodanig in strijd met den door den Führer en mij gewenschten voortgang der N.S.B., dat ik mij nu genoodzaakt zie toch een beroep te doen op den Führer, nl. mij te willen ontvangen om deze principieele aangelegenheid te bespreken en uit zijn mond de beslissing te vernemen [2]).

Utrecht, 4 Juli 1941.

---

[1]) De Inlichtingendienst heeft zijn werkzaamheden nooit hervat. (*Noot van het R. v. O.*)

[2]) Op de eerstvolgende samenkomst met Hitler op 12 December 1941 is deze aangelegenheid niet besproken. (*Noot van het R. v. O.*)

III

NOTA OVER DEN POLITIEKEN TOESTAND IN NEDERLAND

Utrecht 17 Mei 1943

Mijn Führer,

In antwoord op mijn gelukwenschtelegram ter gelegenheid van Uw verjaardag, ontving ik op 24 April een telegram van U, waarin U mij Uw meest oprechte wenschen zendt voor het welslagen van mijn werk. Dit telegram kwam op het tijdstip, waarop mijn werk practisch onmogelijk gemaakt <werd door maatregelen van Duitsche zijde genomen> <wordt> werd [1].

Bijna 12 jaren <leidd> sta ik aan het hoofd van het nationaal-socialisme in Nederland nl. vanaf 14 December 1931. Van 1931 tot 1940 was het moeilijk, vooral nadat ik mij in October 1935 ter gelegenheid van den oorlog Italië–Abessinië onvoorwaardelijk solidair had verklaard met de bruinhemden van <Adolf> Hitler en de zwarthemden van Mussolini en het geloof had uitgesproken in de wording van een Europeesche volkerenfamilie op nationaal-socialistische, fascistische grondslag. De jaren van 1940 tot heden zijn echter nog veel bezwaarlijker. Een autoritaire Beweging te leiden in bezet gebied is zwaar, maar wordt bijna ondragelijk, wanneer <bezettende> machten uit de bezetting zelve systematisch dezen arbeid bemoeilijken of ondermijnen.

In al deze jaren heb ik nimmer een beroep gedaan op U. Ik begrijp eenigermate Uw tallooze moeilijkheden en achtte het mijn plicht te doen wat mogelijk is om U op den Nederlandschen sector te ontlasten.

Op 12 December 1941 heb ik U als Germaansch Führer trouw tot in den dood gezworen. Op 10 December 1942 hebt U gezegd mij te erkennen als Leider van het Nederlandsche Volk. Voor de eerste maal wend ik mij nu tot U als Germaansch Führer met het verzoek mij te willen ontvangen en met mij <enkele> drie principieële punten te willen bespreken, die door U noodzakelijk moeten worden beslist. <Mijn vele honderden gevallen kameraden> De duizenden Nederlandsche nationaal-socialisten, die op mijn aansporing als vrijwilligers in de Waffen SS, het Legioen en de NSKK. hebben dienst genomen, <de> mijn vele honderden gesneuvelde kameraden hebben er recht op, dat hun <offers niet tevergeefs zijn> idealen behouden blijven. De honderdduizenden

---

1) Deze alinea ontbreekt in de eindredactie. (*Noot van het R.v.O.*)

Der Führer

Berlin, den 12. Dezember 1941.

Vor mir, dem Führer des Großdeutschen Reiches, erschien heute der "Leider" der nationalsozialistischen Bewegung in den Niederlanden

Dipl.ing. A.A. M u s s e r t

und leistete vor mir in Anwesenheit des Reichsministers und Chefs der Reichskanzlei Dr.Lammers, des Leiters der Partei-Kanzlei Reichsleiters Bormann, des Reichskommissars für die besetzten niederländischen Gebiete Reichsministers Dr.Seyß-Inquart und des Generalkommissars Schmidt folgenden Eid:

"Ich schwöre Dir, Adolf Hitler, als germanischem Führer Treue bis in den Tod, so wahr mir Gott helfe."

Die Eidesleistung hat der Erschienene durch eigene Namensunterschrift bestätigt.

Mussert.

Geschehen wie oben

Protocol van de eedsaflegging op 12 December 1941

<soldaten> gevallen Duitsche soldaten hebben er recht op dat alles wordt gedaan wat mogelijk is om het Bolsjewisme en het Amerikanisme buiten Europa te houden en dat tevens een Europeesche volkerenfamilie ontstaat, die een hechten grondslag vormt voor de toekomstige samenwerking en lotsverbondenheid. De volkerenfamilie, die U voor oogen stond, toen U in 1936 voor den Duitschen Rijksdag zeide:

> „Die europäischen Völker stellen nun einmal eine Familie auf dieser Welt da".

Vooral wat dit laatste betreft, hebt U vele en groote tegenstellingen ondervonden. Het is niet alleen mijn taak om de deelneming van mijne volksgenooten aan de <oorlog te bevorderen, ma> verdediging van Europa te bevorderen, maar tevens om <er voor te waken dat> zorg te dragen dat de verhouding tusschen twee elkander zoo nastaande volkeren als het Duitsche en het Nederlandsche geleidelijk groeit in de richting van blijvende samenwerking en lotsverbondenheid uit volle overtuiging, zoodat de bovenbedoelde teleurstelingen U hier bespaard worden. Als het niet mogelijk zou zijn om voor de samenwerking en lotsverbondenheid van het Duitsche en het Nederlandsche volk de juiste basis te leggen, dan wordt het gepraat over Germanendom en de Europeesche volkerenfamilie zinloos en belachelijk.

Welnu, deze juiste basis is gelegd in bijna 12 jarigen harden arbeid met tallooze offers. De verdere opbouw kan een <opbou> voorbeeld zijn voor geheel Europa, wanneer zij niet uit domheid of om andere redenen <niet> belet wordt. En dit dreigt te geschieden.

Deze overtuiging, mijn liefde voor mijn Volk en Vaderland (In „Mein Kampf" schreef U: „Für mich und jeden wahrhaftigen national sozialist gibt's nur ein Doktrin Volk und Vaterland") <en>, mijn eed van trouw aan U als Germaansche Führer en Uw erkenning van mij als Leider van het Nederlandsche volk geven mij het recht en den plicht om mij nu tot U te wenden, hoezeer ik begrijp dat groote zorgen U drukken en Uw tijd kostbaar is, met het dringend verzoek mij voor een rustige bespreking te willen ontvangen, die noodzakelijk is om mijn werk te kunnen voortzetten.

Als voorbereiding voor dit onderhoud geef ik U hieronder met weglating van alle details een zeer korte uiteenzetting van de politieke gang van zaken na 1940, gevolgd door de drie principieële punten, waarop het noodzakelijk is, dat U als Germaansch Führer een uitspraak doet. Ik hoop dat U de tijd kunt en wilt nemen om dit te lezen en dat U mij daarna tot U roept.

Naast de oude grondslagen der NSB, het program van 1931 en de bronnen van 1937, vormt de nota over den op te richten Germaanschen Statenbond, waarin in korte trekken werd uiteengezet hoe naar mijne meening het Nederlandsche volk zou kunnen worden ingeschakeld in het nieuw te vormen Europa den grondslag voor den verderen uitbouw der Beweging en haar deelneming aan den oorlogsinzet, sinds deze door U is aanvaard in September 1940.

Nadat reeds in de tweede helft van 1940 en de eerste helft van 1941 duizenden van mijn kameraden zich als vrijwilligers hadden gemeld voor den oorlogsinzet in Waffen SS en NSKK, hebben de Rijkscommissaris en ik na het uitbreken van den oorlog de Nederlanders tot den strijd tegen het bolsjewisme opgeroepen in een groote gemeenschappelijke bijeenkomst van NSDAP en NSB in Amsterdam.

U gaf order tot oprichting van het Nederlandsche Legioen. Duizenden, die niet bij de Waffen SS. wenschten te dienen, hebben zich daarvoor aangemeld. Tweemaal is het Legioen in het Wehrmachtsbericht eervol vermeld, één lid daarvan heeft het ridderkruis ontvangen, verscheidenen het ijzeren kruis eerste klasse, velen het ijzeren kruis tweede klasse, honderden zijn gesneuveld; hun sector van het front hebben zij gehouden ook in de winter van 1941 op 1942. ‹Andere› Duizenden ‹dienden› dienen in de NSKK; zij bleven ook in Stalingrad. Andere duizenden dienen bij den aanleg van militaire werken en in Wehrmachtsfabriken in Nederland.

Politiek gezien werden de omstandigheden van dag tot dag ongunstiger. Wat aan het Nederlandsche volk materieel ontnomen werd, is zelfs bij benadering niet op te geven. In ieder geval meer ‹dan› (per millioen menschen) dan het Verdrag van Versailles ‹van he› van het Duitsche volk heeft verkregen.

Door het ontbreken van een Nederlandsche Regeering, had de emigrantenregeering in Londen vrij spel in het ophitsen van de bevolking. Een nationaal-socialistische Nederlandsche Regeering (die langs vrijwel geheel legalen weg gevormd ‹had› kan ‹nen› worden) ‹ontbrak› ontbreekt, zoodat het Volk zich ging vastklampen aan de Heeren in Londen, terwijl hetgeen zij door de radio verkondigden door mij en mijne medewerkers niet kon worden weerlegd, omdat er een luisterverbod was en *officiëel* dus niemand geluisterd had.

Als derde belasting kwam daarbij het alldeutsche element, dat door hun optreden het Nederlandsche volk in het algemeen en de nationaal-socialisten in het bizonder afstootte.

Daartegenover stonden de Rijkscommissaris en zijn belangrijkste politieke medewerkers, die in trouwe wapenbroederschap stonden met ons en het vertrouwen trachtten te bewaren in de eerlijke en goede bedoelingen van het

nationaalsocialisme in het algemeen en van U als Führer in het bizonder. Prachtige, eerlijke <kameraden h> Duitsche kameraden heb ik verloren, doordat zij teruggeroepen werden naar het Rijk of in den militairen inzet sneuvelden. Met dankbaarheid erken ik hier tevens dat 90% van de eenvoudige Duitsche soldaten, die de bezetting uitmaken, zich voorbeeldig gedragen in den omgang met het Nederlandsche volk, zoo dat dit niet beter gewenscht kan worden.

Niettegenstaande de moeilijkheden was er op ieder gebied vooruitgang. De Beweging groeide van 40.000 tot 100.000 leden. <De vaste> De vaste lijn, die van 1935 af gevolgd is, nl. de solidariteitspolitiek met de nationaal-socialisten en fascisten van gansch Europa, is strikt doorgevoerd ook na 1940 en vond <zij> haar top in de eedsaflegging op 12 December 1941 luidende:

> „Ik zweer U, Adolf Hitler, als Germaansch Führer, trouw tot in den „dood. Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig".,

welke eed ik aflegde, zooals ik <tot U> daarvoor tot U zeide:

> „in het geloof, dat Gij Adolf Hitler, de van God gegeven Germaanschen „Leider zijt, die tot roeping heeft de Germaansche volkeren uit den nood „en de bedreiging van heden te leiden naar een lichtende toekomst;
>
> „in de onwrikbare overtuiging, dat Gij, Adolf Hitler, als Germaansch „Leider nimmer iets zult eischen, dat in strijd zou zijn met de eer, de „waardigheid of de belangen van het Nederlandsche volk".

In aansluiting daaraan heeft de Rijkscommissaris op 14 December 1941 uit Uw naam ter gelegenheid van het tienjarig bestaan der Beweging, de NSB. verklaard tot draagster van den politieken wil van het Nederlandsche volk, hetgeen een groote stuwende kracht gaf, daar het aan vriend en vijand duidelijk was, dat onze vaste lijn door U werd gesteund, <wat> dat wij op den Führer konden vertrouwen, tegen alle ondermijnende tendenzen in.

Deze eedsaflegging aan U heb ik in den zomer van 1942 doorgetrokken in de Beweging, door het hoogere leidend kader der NSB. (omstreeks 1000 man) op mij te beëedigen. Het leidend kader van de Nederlandsche S.S. (een formatie der Beweging) mocht daaraan op bevel van den Reichsführer der SS niet deelnemen.

Er is alleen trouw om trouw zedelijk geoorloofd, zoodat ik gemeend heb goed te doen den eed van trouw van de Beweging van mij <heb beantwoord> te beantwoorden met een eed van trouw van mij aan hen, luidende als volgt:

Trouw aan de beginselen der Beweging, zooals neergelegd in ons Leidend Beginsel, dat reeds meer dan 10 jaren richtsnoer is, en dat ons voorhoudt de nood-

zaak van een krachtig staatsbestuur, zelfrespect van de natie, tucht, orde, solidariteit van alle bevolkingsklassen en het voorgaan van het algemeen belang boven het groepsbelang en van het groepsbelang boven het persoonlijk belang.

Trouw aan onze bronnen: ons Godsvertrouwen, onze liefde voor Volk en Vaderland, onze eerbied voor den arbeid.

Trouw aan ons Volk, dat ons jarenlang heeft gehoond en uitgestooten en dat <ons> toch ons Volk is, waarvoor wij hebben pal te staan.

Trouw aan het Vaderland, dat in zoo grooten nood is en dat wij met inzet van al onze krachten willen dienen, opdat het uit zijn vernedering zal herrijzen en een waardige plaats zal innemen in het nieuwe Europa.

Trouw aan de Germaansche lotsverbondenheid, trouw aan den Bond der Germaansche staten, die levensvoorwaarde is voor de toekomst van Europa en daarmede ook voor ons Volk.

Trouw aan den Germaanschen Führer, die door God geroepen is om Europa te beschermen tegen overweldiging en knechting, tegen het goddelooze communisme en het gewetenlooze kapitalisme.

Zoo zij mijn trouw, zoo waarlijk helpe mij God, van wien wij allen de kracht en het inzicht moeten ontvangen om onze roeping te volgen en aan wien wij verantwoordelijk zijn voor al onze daden, aan het einde onzer dagen.

Niettegenstaande de groote moeilijkheden van het jaar 1942, is de Beweging onwrikbaar voortgegaan haar taak te vervullen. Het Nederlandsche volk begon te luisteren, hetgeen het beste tot uiting komt in den verkoop van ons <str wekelijks> strijdblad „Volk en Vaderland" waarvan de oplaag steeg van 70.000 tot 180.000 exemplaren per week.

Op 10 December 1942 hebt U mij ontvangen in het Führerhauptkwartier en mij medegedeeld:

a. Ik wil de Nederlanders nooit als overwonnenen behandelen en nooit kwetsen of beleedigen.

b. Op mijn vraag of ik — bij mijn strijd voor den innerlijken opbouw en de doordringing van het Nederlandsche volk met ons nationaal socialisme- <ik> rekenen kan op de ondersteuning van den Rijkscommissaris en op Uw volle vertrouwen, was Uw antwoord:

„Ja, Ik zie in U den Leider van het Nederlandsche volk Nooit zal ik „daarover beslissen zonder met U daarover gesproken te hebben. Nooit zal „U iets door de pers of op andere wijze vernemen, wat ik niet voordien

„met U heb uitgemaakt Nu kan ik de nieuwe orde in Europa niet vast-
„leggen
„Ik moet eerst met mijn verbondenen spreken. Wanneer de tijd daar-
„voor rijp <is> en gekomen is, zal ik U verzoeken tot mij te komen om
„met U de situatie te bespreken".

Op 13 December heeft de Rijkscommissaris in plechtige openbare bijeenkomst mededeeling gedaan van mijn erkenning door U als Leider van het Nederlandsche volk en dat in het vervolg belangrijke beslissingen zouden worden genomen in overeenstemming met mij.

Sindsdien is een half jaar vergaan en in dien tijd is mij gebleken:

1ste dat er vele Duitsche krachten aan het werk getogen zijn om <mij> het mij onmogelijk te maken iets voor het Nederlandsche volk te doen;

2de dat van de zijde van de SS wordt verklaard dat er geen Nederlandsch volk is, dat de Nederlanders <als volk> Duitschers zijn, dat Nederland moet worden opgedeeld in gouwen en dat <ik slechts gebruikt wordt> mijne medewerkers en ik slechts gebruikt worden als overgangsmaatregelen

<3de dat <tot> onaangename maatregelen voor het Nederlandsche volk <van de> <zijn> getroffen worden, die>

Dit leidt tot een onmogelijken toestand, omdat de vertrouwenssfeer ernstig wordt aangetast.

Ik zal U niet lastig vallen met de ongetelde moeilijkheden en bezwaren, welke ik in deze drie jaren het hoofd heb moeten <ondervinden> <overwinnen> bieden en die veel en veel erger zijn dan die welke ik doormaakte in de jaren 1931 tot 1940 toen de strijd ging tegen de vereenigde krachten van democratie, kapitalisme en marxisme.

Het is mijn taak om in nauwe werkgemeenschap met den Rijkscommissaris en zijne politieke medewerkers deze te overwinnen. Het is voor ons een eer, dat U zich in deze drie jaren geen zorgen hebt behoeven te maken over de politieke ontwikkeling in Nederland.

Ook nu <nog behoef> vraag ik geenerlei bijstand in mijn strijd om de ziel van mijne volksgenooten. Mijne mannen aan het front, mijn tienduizenden trouwe altijd offervaardige medewerkers en ik hebben er echter recht op dat aanvallen in den rug achterwege blijven en daarom kom ik tot U <als Germaansch Führer> om zoodanige klaarheid te scheppen, dat er voortgewerkt kan worden.

Ik verzoek een uitspraak van U over drie principieële punten, nl.

1. Voortzetting van de Germaansche politiek of inleiding van Duitsch imperialistische politiek.
2. De positie van de SS in Nederland.
3. De mogelijkheid voor den Leider om zijn taak te verrichten.

1. *Voortzetting van de Germaansche politiek of inleiding van Duitsch-imperialistische politiek.*

De <Germaansche politiek> lijn van opbouw, die door mij gevolgd is van 1931 tot 1940 leidde er toe, dat in Mei 1940 hier 40.000 mannen en vrouwen gereed stonden met een enorm vertrouwen in de nationaal-socialistische beginselen en de absolute wil tot solidariteit met alle nationaal-socialisten en fascisten van Europa.

Op dit fundament, hecht beproefd in jarenlangen strijd, gehard door hoon, broodroof en terreur, kon worden voortgebouwd.

De daaruit voortvloeiende Germaansche politiek is uiteengezet in de nota van 1940, is bevestigd in het daarop volgend onderhoud met U is doorgetrokken in de ontvangsten van mij door U in December 1941 en December 1942, is volkomen juist en dient in snel tempo te worden voortgezet met terzijdestelling van iedere onklaarheid.

Het komt er op aan alle krachten in Europa zooveel mogelijk te mobiliseeren in den strijd tegen Bolsjewisme en Amerikanisme, opdat deze bedreigingen van buiten voor onafzienbaren tijd afgeweerd zullen zien. De Europeesche volkerenfamilie moet geordend worden, zoo dat ieder volk de gelegenheid krijgt aan het geheel mede te werken en zich zelve in geestelijk en materieel opzicht op te werken, waardoor er liefde en vertrouwen komt voor de nieuwe Orde. Deze samenwerking eischt gemeenschappelijke militaire en economische maatregelen onder respecteering van het eigen leven der volkeren, zoover dit mogelijk is.

Binnen dit Europeesch geheel is er het vraagstuk van de Germaansche ordening, de samenwerking en samenleving van het Duitsche, het Nederlandsche, het Zweedsche, het Deensche en het Noorsche volk in de gemeenschappelijke levensruimte rond Noord- en Oostzee tot de Alpen.

Daarenboven ligt daar in al zijn uitgestrektheid het vraagstuk van de inschakeling van Oost-Europa in de Germaansche levensruimte. Die levensruimte heeft een andere bodem, een ander klimaat een andere geaardheid dan West- en Midden Europa. Duitschers, Nederlanders, Scandinaviërs, wie dan ook, welke daarheen gaan, zullen na eenige generaties een geaardheid krijgen in

overeenstemming <in overeenstemming> met den bodem waarop zij leven, zij zullen niet ontaarden (entarten) maar van geaardheid veranderen (umarten). Zij zullen Oost-Germanen worden. Aan dit geweldige proces doelbewuste leiding te geven, is een belangrijk deel van de Germaansche politiek, die de hoogste eischen stelt aan de allerbekwaamste mannen.

Dit is alles te zamen Germaansche politiek. De verscheidenheid der Germaansche volkeren is daartoe geen beletsel. In die verscheidenheid ligt ook een geweldige rijkdom in geestelijken zin. Deze verscheidenheid te willen dooden is in wezen een soort Amerikanisme of Bolsjewisme. Ieder Germaansch volk moet zich veilig gevoelen <en>, de zekerheid hebben dat het eigen leven gerespecteerd wordt en ieder volk op den duur gewaardeerd zal worden naar zijn prestatie, omdat het zijn volksche krachten ten volle zal ontplooien.

Het is aan U als Führer der Germanen om in hoogste instantie daaraan gestalte te geven; het is aan de Leiders der Germaansche volkeren om ieder op zijn sector U daarin bij te staan. In 1940 heb ik U verzocht den Bond der Germaansche Staten op dezen grondslag te stichten. Wilt U uit oude traditie het anders noemen: het Germaansche Rijk van Duinkerken tot de Oostgrens van Europa, van de Noordkaap tot de Brenner, dan is dat aan U te beoordeeling. Het komt niet op den naam aan, het komt op het juiste inzicht aan, op het begrip dat groote dingen moeten groeien, dat daar tijd voor noodig is, dat daar volkerenpsychologie voor noodig is, dat daar liefde voor noodig is voor *ieder* der volkeren.

Er moet iets gebouwd worden dat de eeuwen trotseert, dat niet na 10 of 20 jaren uit elkander springt door inwendige spanningen, die zich uiten in tijden van gevaar van buiten.

Voor dit groote denkbeeld is het Nederlandsche volk te winnen; wij zijn niettegenstaande de ongunst der tijden op dien weg reeds <zoover> ver gevorderd <in> dank zij 12 jaren gestagen <arbeid> doelbewusten arbeid.

Lijnrecht daartegenover staat de simpele gedachte: Wij Duitschers hebben Nederland bezet, wij halen het materieel leeg, wij zullen het geestelijk overweldigen en inlijven bij het Duitsche Rijk. Dit is alldeutsche politiek in oud of in nieuw gewaad. Ik heb in de laatste <anderhalf> twee jaren geleerd, dat in Duitsch kapitalistische kringen hier voor groote animo is. Ik heb het laatste <half> jaar ondervonden, dat <de> S.S. kringen dit <opelijk> tot <zijn> doel <verklaart heeft> hebben, voor zoover het de inlijving betreft.

Mijn beoordeeling van dit streven zal aan duidelijkheid niets te wenschen overlaten. Wanneer men een volwassen boom in <Mei ver> Juni verplant, dan

kan men den dag daarna de boom photografeeren in vollen bladerpracht en triomfantelijk uitroepen: het is gelukt. Het volgend jaar is de boom dood.

Wanneer na den Pruisisch-Oostenrijkschen oorlog Bismarck tot de Oostenrijkers had gezegd: vanaf heden zijt Gij geen Oostenrijkers meer maar Pruissen, dan zou Bismarck geen staatsman maar professor geweest zijn. Nog dwazer is het om aan Nederlanders te vertellen, Gij zijt geen Nederlanders maar Duitschers, Gij hebt geen Vaderland, ‹maar Neder› want Uw land zal in Duitsche gouwen verdeeld worden. Hoe eerder Gij hieraan went, des te beter.

Tot mijn kameraden, de vrijwilligers van het Legioen in Graz, is in het begin dezer maand door een professor die officieel „vorming" kwam geven met den meesten nadruk verteld dat zij Duitschers waren. De Nederlanders hebben evenmin behoefte om verteld ‹De inlijvingen› te worden dat zij Duitschers zijn, als de Duitschers om aan te hooren dat zij Nederlanders zijn. De uitwerking was een golf van opstandige gevoelens.

Het is mij een behoefte om tegenover deze dwaasheid te stellen de houding van den Rijkscommissaris, die op Uw verjaardag op 20 April zoo klaar en duidelijk sprak over de samenwerking tusschen goede Duitschers en goede Nederlanders en daarmede de harten won van allen.

Natuurlijk is het mogelijk om Nederland in te lijven, nu in oorlogstijd, zoowel als straks als Duitschland den oorlog gewonnen zou hebben. Het is zelfs doodeenvoudig, zooals het altijd eenvoudiger is iets doms te doen dan iets verstandigs. Alle machtsmiddelen zijn aanwezig; het volk is weerloos tegen uiterlijk geweld. Maar zoo zeker als $2 \times 2 = 4$ is, komt er dan een tijd dat deze overweldiging zich wreken zal. Daartegen is maar één middel, het middel dat Stalin toegepast heeft op de Poolsche officieren [1]).

Het doet mij leed, mijn Führer, dat ik een uitspraak van U moet vragen over iets dat m.i. geen discussie behoeft, dat geen vraagstuk behoort te zijn. Ik geef U echter de verzekering, dat ik dagelijks ondervind dat dit noodig is. Een uitspraak, die elke mogelijkheid tot twijfel uitsluit en die strikt geeerbiedigd wordt door ieder die met de uitvoering iets te maken heeft, kan niet langer achterwege blijven.

2. *De positie van de S.S. in Nederland.*

De Nederlandsche SS is door mij opgericht als formatie van de N.S.B. op verzoek van den Rijkscommissaris. Op verzoek van den Rijksführer der SS.

---

[1]) Mussert zinspeelt hier op de Duitsche bekendmaking van 20 April 1943 over het massagraf te Katyn bij Smolensk. Deze alinea is later geschrapt. (*Noot van het R.v.O.*)

is de naam veranderd in „Germaansche SS in Nederland" en ik heb ik haar op U beeedigd. Hoewel de Reichsführer der SS. bij gelegenheid der beëediging heeft gezegd, dat zij als SS mannen mijn meest trouwe volgelingen behooren te zijn, is in wezen de SS. sindsdien geworden het centrum van agitatie tegen mij en de Beweging. Zij is volkomen aan mijn gezag onttrokken, hoewel zij officiëel een formatie der NSB. gebleven is.

Dit ligt niet aan de eenvoudige leden, die voor het overgroote deel niets liever willen dan trouw en eerlijk deel te nemen aan de Beweging en die trouwens grootendeels aan het front op voorbeeldige wijze hun plicht doen. De oorzaak ligt ergens in Berlijn, waar precies onttrekt zich aan mijn beoordeeling.

Het gevolg hiervan is weer, dat in de Beweging een animositeit groeit tegen de SS. Dit kan niet zoo voortduren.

Het is tegen mijn eer, het is onwaardig van mij te verlangen de rol van marionet te vervullen in de leiding van de SS in Nederland.

Hoezeer men zich in den laatsten tijd sterk acht in de bestrijding van mij en de Beweging, heeft zich geuit in de belachelijk making van het begrip „Germaansch Führer", hoewel de band tusschen U en mij op dezen grondslag is vastgelegd. Voorts door het honen van mij ter gelegenheid van mijn verjaardag door in hun blad foto's te publiceeren waarin ik word <t> voorgesteld als een zwakzinnige en wordt omringd door de figuren, die mij in den loop der jaren hebben verraden.

Het spreekt vanzelf dat zooiets in de N.S.B. vóór 1940 onmogelijk was en nu alleen mogelijk is doordat de bedrijvers daarvan onvoorwaardelijk vanuit Berlijn gesteund achten.

De <Het> verhouding tusschen den Reichsführer der SS en mij als Leider der NSB. <moet> dient ten aanzien van de Nederlandsche SS door U geregeld te worden.

Ik heb begrepen dat U de inzet van het Nederlandsche volk in militairen zin in handen hebt gelegd van den Reichsführer der SS. Wanneer dit <juist is> het geval is, heb ik tot plicht dit besluit ten volle te <respec> eerbiedigen en met alle kracht aan de loyale uitvoering mede te werken.

Van de SS. zijde dient dan echter ten strengste gewaakt te worden tegen de aantasting van de Godsdienst- en gewetensvrijheid en tegen de aantasting van onze nationale gevoelens. Slechts een klein gedeelte van de weerbare Nederlandsche mannen wenscht deel uit te maken van de orde der SS. De politieke vorming van het Nederlandsche volk is mijn taak en niet die van onderofficieren en officieren die van Duitschland naar hier gezonden worden om de

theorieën te doceeren van de orde der S.S. Verreweg het grootste deel van hen, die zich militair willen inzetten zijn protestant of katholiek, hetgeen niet uit het oog verloren mag worden.

Wanneer het juist is dat de militaire vorming in handen gelegd is van den Reichsführer der SS, blijf ik niettemin van meening dat de politieke en geestelijke verzorging bij mij berust. Ik verzoek ook hierover van U een duidelijke uitspraak.

3. *De mogelijkheid van den Leider om zijn taak te vervullen.*

Ik verzoek in de gelegenheid gesteld te worden mijn taak als door U erkend Leider van het Nederlandsche volk te kunnen vervullen, zooals dit behoort. Deze erkenning, plechtig geproclameerd, met onthouding van de mogelijkheid om werkelijk leiding te kunnen geven, maakt mijn positie onhoudbaar en is in strijd met de eer en de waardigheid der Beweging.

Wanneer deze drie principiëele zaken door U geregeld worden volgens onze nationaal-socialistische beginselen en naar de eischen, die deze zeer moeilijke tijd stelt, hetgeen nu meer dan ooit noodzakelijk is, dan kan er worden voortgewerkt en anders ontstaat een geestelijke chaos.

Daarom doe ik dit beroep op U voor de eerste maal, nadat ik nu bijna twaalf jaar aan het hoofd der Beweging heb gestaan, in het vertrouwen dat U mij in de gelegenheid zult stellen om U mijn inzichten duidelijk te maken en daarna uit Uw mond de beslissingen te vernemen.

Mocht U raadgevers hebben, die bezwaren hebben tegen mij of mijne <Beweging> Nationaal Socialistische Beweging, dan verzoek ik U dat zij deze bezwaren open en eerlijk aan U in mijn tegenwoordigheid uitten en dat U mij daarna de gelegenheid <heeft> geeft om deze te behandelen in hun tegenwoordigheid, dan kan ook op dit punt klaarheid geschapen worden.

In onverbrekelijke trouw en nationaal-socialistische verbondenheid

MUSSERT

Aan den Führer.

IV

NOTA OVER DE POLITIEKE ONTWIKKELING IN NEDERLAND

A. Brief van 10 November 1943.

Utrecht 10 November 1943

Mijn Führer,

Ik veroorloof mij aan U een memorandum te doen toekomen, dat de verhoudingen in de Nederlanden uiteenzet. U hebt mij, mijn Führer, als Leider van het Nederlandsche volk erkend, hetgeen de Rijkscommissaris ter gelegenheid van de herdenking van het 11 jarig bestaan der Beweging in de Nederlanden op 14 December 1942 in Uw naam plechtig heeft afgekondigd

Ik ben ten zeerste doordrongen van de gedachte dat mijn eerste en noodzakelijkste taak daarin bestaat het Nederlandsche Volk, waartoe ik behoor en dat ik van ganscher harte lief heb, geestelijk, in den zin van de nationaal-socialistische Idee, te vormen. De NSB is de levende kern van deze nieuwe politieke schepping. Wij zullen als Beweging groeien <, en> en zoo in ons zelve steeds sterker samengroeien met het nieuwe Nederlandsche volkswezen en in deze ontwikkeling de kracht en den wil vinden tot den weg in <de> het groote Germaansche gemeenebest.

In een gestadigen, politieken offergang <worstelt> baant zich de nationaal-socialistische Beweging in de Nederlanden tot deze gedachte den weg, naar het voorbeeld van het Duitsche broedervolk. Natuurlijk beschouw ik het als mijn taak om op dezen grondslag den strijd verder te voeren, daar ik de voornaamste taak van de NSB zie in de politieke leiding <van de Nederlanden>. Men kan en mag echter niet verlangen, dat zulk een geestelijke ontwikkeling in een korten tijd onder zeer bezwarende omstandigheden voltrokken wordt.

Tot verlichting van dezen strijd verzoek ik U mij alle mogelijkheden te openen, die ik in dezen strijd om mijn volk en om zijn zinvolle inschakeling in het Germaansche gemeenebest noodig heb.

Op den 14den December 1943 zal de Beweging <haar> 12 <jarig> jaren bestaan. Ik veroorloof mij het verzoek, dat U met het oog daarop, een verklaring zult afleggen, welke voor de verderen politieken opbouw in de Nederlanden de noodzakelijke klaarheid en <duidelijke> een ondubbelzinnige richtlijn voor de toekomst in zich houdt.

Ik spreek de hoop uit, dat het hierbijgaande memorandum, U, mijn Führer, daartoe van nut zal mogen zijn.

In onwankelbare trouw en nationaal-socialistische verbondenheid

MUSSERT

B. Nota over de politieke ontwikkeling in Nederland 26 October 1943.

1. *De nota over de bond van Germaansche volkeren van Augustus 1940.*

Bij brief van 29 Augustus 1940 heb ik den Führer verzocht om den bond van Germaansche volkeren te willen stichten. Dit <verzoek> voorstel was vergezeld van een uitvoerige nota. <over den Bond der Germaansche volkeren.>

Nu, na ruim drie jaren van heftige bewogenheid op ieder gebied, deze nota doorlezend, <kom ik tot de overtuiging> blijkt mij, dat <deze nota> zij in al hare beginselen door mij nog volkomen <door mij> kan worden onderschreven.

Daar is dan het beginsel van de nationaal-socialistische ordening: ras, volk, gezin, enkeling Het Germaansche ras in zijn verscheidenheid van de verschillende Germaansche volkeren, het Duitsche, het Nederlandsche, het Zweedsche, het Deensche, het Noorsche. <Het> Elk volk heeft weer zijn <in zijn> verschillende stammen of gewestelijke verscheidenheid. Het gezin als grondslag voor het volk en drager van het ras.

Daar is dan het zoeken naar en het vinden van het gemeenschappelijk fundament zuiver genoeg en stevig genoeg om een goede samenwerking tot in <verre> verre toekomst te waarborgen, gevormd door:

a. De bloedsverbondenheid (Blutsverbundenheit)
b. De gemeenschappelijke wereldbeschouwing (het nationaal-socialisme)
c. De gemeenschappelijke weermacht
d. De gemeenschappelijke economie (Lebensraumwirtschaft)

Op deze beginselen en dit fundament is de nota van 1940 gebaseerd en <heeft zij> daaraan heb ik mij sindsdien gehouden, voor zoover de omstandigheden dit <toelieten> mij mogelijk maakten.

<De Führer heeft mij op dit verzoek geen rechtsstreeks antwoord gegeven.> Indien deze bond er zou zijn, zou de huidige positie in den oorlog beter zijn, dan zij is. Het is toch in wezen diep tragisch dat het Duitsche volk <practisch alleen staat [1])> zoo weinig medewerking ondervindt in zijn strijd tegen de Sovjet-Unie, die tenslotte geheel Europa bedreigt. <en dat het zoo weinig werkelijk oprechte vrienden heeft in de naaste familie, de andere Germaansche volkeren.>

---

[1]) Mussert schrijft deze nota na de capitulatie van Italië. (*Noot van het R.v.O.*)

De Führer heeft mij op het <dit> verzoek van 1940 geen rechtsstreeks antwoord gegeven Wat de oorzaak daarvan is, kan ik slechts gissen. Het belang daarvan is zeker niet aan zijn aandacht ontsnapt, zoodat er dringende redenen geweest zijn <of> en wellicht nog zijn, die dit onmogelijk hebben gemaakt of ongewenscht.

Wel is de eerste stap gedaan in deze richting door mijn erkenning van Adolf Hitler als Germaansch Führer en door mijne toelating tot de beëediging op hem als Germaansch Führer [1]). Anderzijds doordat de Führer mij heeft willen erkennen als Leider van het Nederlandsche Volk [2]). Daardoor is de <hierarchie> hierarchie vastgelegd, zonder welke de samenwerking en de lotsverbondenheid niet op te bouwen is.

Ten aanzien van de gemeenschappelijke wereldbeschouwing, het nationaal-socialisme, is in de afgeloopen drie jaren bereikt, dat tusschen NSDAP en N.S.B. een broederlijke, kameraadschappelijke vertrouwenssfeer is geschapen die practisch niets te wenschen overlaat. Hoe zou het mogelijk zijn te spreken van de opkomst van een nieuw Europa, van volkeren die elkander waardeeren en respecteeren, bewust van hun lotsverbondenheid, wanneer de Germaansche volkeren nog niet zoover zijn, dat zij met <naast> elkander staan maar tegenover elkander? Hoe kan men van de Germaansche volkeren verwachten dat zij schouder aan schouder staan, wanneer de politiek dragende kernen daarin, de nationaal-socialistische Bewegingen dier volkeren, niet solidair met elkander zijn?

De opbouw kan toch niet anders geschieden dan in deze volgorde:

1. solidariteit van de nationaal-socialistische Bewegingen in de Germaansche volkeren;
2. solidariteit van de Germaansche volkeren
3. Europeesche solidariteit.

Daarom is dan ook in deze drie jaren doelbewust gewerkt aan de solidariteit tusschen N.S.B. en N.S.D.A.P. Het behoort tot de onvergetelijke verdiensten van den overleden leider van het Arbeitsbereich Nederland der NSDAP Schmidt [3]), om te samen met <mij en> mijne naaste medewerkers, daaraan tot het laatste toe te hebben gearbeid.

Men kan zonder overdrijving zeggen dat, de omstandigheden in aanmerking genomen, op het gebied van de solidariteit van Nederlandsche en Duitsche nationaal-socialisten het bereikte tot groote tevredenheid stemt.

---

1) 12 December 1941. (*Noot van het R.v.O.*)
2) 10 December 1942. (*Noot van het R.v.O.*)
3) Mussert was van oordeel dat Schmidt door de SS vermoord was. (*Noot van het R.v.O.*)

Ten aanzien van de gemeenschappelijke weermacht heeft de N.S.B. het evenmin gelaten bij platonische verklaringen. De Nederlandsche nationaal-socialisten dienen in de Waffen S.S., de Pantser Grenadiers divisie Nederland, het NSKK, de weermacht, de marine, de landstorm [1] en wachtbataillons.

Tenminste 25.000 van de 65.000 manlijke leden der Beweging (het ledental in totaal is ± 100.000) zijn heden militair dienenden. Meer dan 1000 zijn op het slagveld gevallen. De andere valide manlijke leden zijn eveneens op de een of andere wijze ingeschakeld. Zou het geheele Nederlandsche volk militair zijn ingeschakeld in deze verhouding, dan was de gemeenschappelijke weermacht reeds nu een feit zijn. Dat dit niet het geval is, mag aan het Nederlandsche volk niet verweten worden, zoolang er geen Nederlandsche Regeering is en zoolang het volk niet duidelijk is waarvoor het moet vechten.

Ten aanzien van de gemeenschappelijke economie, is de tolgrens tusschen Nederland en Duitschland opgeheven met de klaarblijkelijke bedoeling om zonder bezwaren zooveel mogelijk goederen uit <Duitsc> Nederland naar Duitschland over te brengen hetgeen zoo grondig is geschied dat de goederenvoorraad in Nederland totaal is uitgeput [2]. Om één enkel voorbeeld te noemen: aan textielwaren zijn officiëel uitgevoerd hoeveelheden tot een totaal van 3000 millioen punten, afgezien dan nog van de enorme hoeveelheden die Duitsche soldaten en particulieren in het eerste jaar privé hebben gekocht. <Welke hoeveelheden> Hoeveel dat is, blijkt wel hieruit dat aan de Nederlandsche bevolking is toegestaan 20 punten per persoon, d.w.z. voor 9 millioen menschen 180 millioen punten. Uitgevoerd is minstens 20 × hetgeen aan het Nederlandsche volk in één jaar als verbruik is toegestaan. Nu is het dan ook zoover, dat een groot deel van de arbeiders niet meer <weten> weet hoe <zij> aan een broek <moeten> te komen en dat in de a.s. winter een <belangrijk> deel van de kinderen, de scholen niet meer zal kunnen bezoeken, omdat er niet alleen geen schoenen meer zijn, maar ook geen klompen meer.

Dit is niet hetgeen ik in de nota van 1940 <met> onder gemeenschappelijke economie verstaan <bedoeld> heb. Voor zoover dit leeghalen is geschied om het Duitsche volk, dat militair zulke zware lasten draagt, het voortzetten van den oorlog, waarvan voor ons allen afhangt het zijn of niet zijn, mogelijk te maken, kunnen wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, dit begrijpen en billijken.

---

1) Een formatie van Nederlanders onder Duitsche leiding, die uitsluitend in Nederland zou optreden. (*Noot van het R.v.O.*)

2) Deze en de onmiddellijk volgende passages zijn in de definitieve redactie aanmerkelijk verzwakt. (*Noot van het R.v.O.*)

<Alleen> Echter kunnen wij niet inzien waarom wij zooveel slechter behandeld worden dan België dat toch ook bezet gebied is. Vóór den oorlog stond de gulden gelijk met 16 Belgische francs, nu met 4 tot 8, niet officiëel maar in werkelijkheid.

Van gemeenschappelijke economie kan dus niet gesproken worden. Wel, dat de bijdrage van het Nederlandsche volk aan de oorlogvoering op economisch gebied enorm groot is en verre uitgegaan is boven de bijdragen van alle andere volkeren, buiten het Duitsche.

<Het behoeft geen betoog dat deze vorm van gemeenschappelijke ec>

Resumeerend kan dus gezegd worden dat van mijn voorstel aan den Führer gedaan in 1940, voor zoover dit van ons afhing, verwezelijkt is:

1ste <dat de gedachte aan zijn> Het begrip Germaansch Führer als symbool en daadkrachtige top van de samenwerking en de lotsverbondenheid der <Germaansche> volkeren van het Germaansche ras, waaraan de Leiders dier <Germaansche> volkeren ondergeschikt zijn;

2de de solidariteit van Nederlandsche en Duitsche nationaal-socialisten, welke door mij voor het eerst verkondigd is in October 1935;

3de de gemeenschappelijke weermacht voor zoover deze mach gevormd kan worden door Nederlandsche nationaal-socialisten.

Dit is een bescheiden doch zeer verheugenswaardig begin verkregen onder de meest ongunstige omstandigheden.

Ik heb de overtuiging, dat het noodzakelijk is de ontwikkeling in een behoorlijk tempo voort te zetten en dat het mogelijk is resultaten te verkrijgen, wanneer tactisch en psychologisch verstandig gewerkt wordt.

<Het doel van deze nota is daartoe bij te dragen.>

2. *Het doel, dat moet worden nagestreefd.*

Het spreekt van zelf dat het eerste doel is den oorlog te winnen. Zouden de Europeesche volkeren allen solidair met elkander in één front staan, dan zou de oorlog gemakkelijker te winnen zijn en sneller te beeindigen.

Dat dit niet het geval is, heeft vele oorzaken. Ik zal mij niet verdiepen in details, maar de grondoorzaak bij het Nederlandsche volk — en naar ik overtuigd ben ook bij de andere Germaansche volkeren — is het diepgaand wantrouwen tegen <het> Duitschland <volk> ten aanzien van zijn bedoelingen als het den oorlog <zou winnen> gewonnen zal hebben. Algemeen wordt geloofd dat een overwinnend Duitschland <volk> niet alleen de leiding zal hebben in Europa, wat het dan ook toekomt, maar die leiding zal gebruiken om alle

andere volkeren zooveel mogelijk te ontrechten en te knechten en ten eigen bate te misbruiken.

De practijk van drie jaren bezet gebied is geenszins geschikt om het veldwinnen van een tegengestelde overtuiging te bevorderen.

Ik heb dezer dagen een enquête doen houden onder het Nederlandsche volk en aan niet <nationaal-socialisten> leden der Beweging deze vraag doen voorleggen:

> „Hoe denkt U over een steeds nauwere samenwerking tusschen alle landen van Europa tegen de thans dreigende gevaren uit het Oosten en uit het Westen".

In totaal werden 4348 antwoorden ontvangen uit 108 gemeenten, van volksgenooten <geen van allen lid der N.S.B. zijnde,> van zeer uiteenloopende leeftijden en van nagenoeg alle religieuse schakeeringen.

De ondervraagden behoorden tot 70 beroepen.

Van de ontvangen antwoorden waren er 1315 dus bijna 30% in gunstigen zin nl. tot een werkelijke bekenning tot een Europeesche samenwerking in nationaal-socialistischen zin. Dat dit resultaat niet nog gunstiger is, is een gevolg van het weinige geloof bij de arbeiders, die door de oorlogsmaatregelen het zwaarst getroffen worden <en geen geloof hebben> in de oprechtheid van het nationaal-socialisme ten aanzien van den strijd tegen het kapitalisme. Nooit heeft het kapitalisme in Nederland betere tijden beleefd als nu. Niet alleen bij de afwijzende antwoorden maar ook bij de positieve komt daarenboven overal om den hoek het wantrouwen in een overwinnend Duitschland.

Ik heb de overtuiging, dat als aan het Nederlandsche volk het geloof gegeven kan worden dat de overwinning van Duitschland niet inhoudt een knechting en uitbuiting van het Nederlandsche volk, maar integendeel een ontwikkeling en ontplooiing in geestelijken, cultureelen en materiëelen zin, dat dan een groote meerderheid bereid is om uit eigen vrijen wil mede te strijden en zich tot de gemeenschap der Germaansche volkeren te bekennen.

Hoewel ik dit niet met zekerheid kan zeggen, omdat mij den weg tot informatie afgesneden is heb ik toch de overtuiging, dat dit het punt is waar de schoen wringt, niet alleen bij het Nederlandsche volk, maar ook bij de Scandinavische volkeren.

Het is noodzakelijk dat op dit punt de grootste mogelijke klaarheid komt door een uitspraak van den Germaanschen Führer en het stipt handelen naar diens uitspraak.

Om duidelijk te maken wat ik hiermede bedoel, moge het volgende dienen.

De Rijkscommissaris, Rijksminister dr. Seyss-Inquart, heeft mij tijdens besprekingen en door mij te laten kennis nemen van een door hem geschreven verhandeling [1]) <en> inzicht gegeven <om> in zijn gedachten <over „het Rijk"> over de Germaansche samenwerking waarmede ik mij principiëel volkomen <kan vereenigen> meen te kunnen vereenigen.

Kort geformuleerd zou het hierop neerkomen:

1. <Het Rijk> Zij is een ordening die <daar het> ter wille van het geheele Germaansche ras gestalte moet krijgen en die door het geheele ras gedragen moet worden.
2. Het doel daarvan is het voortbestaan van dit ras te verzekeren, de verdediging van de levensruimte krachtdadig en doelmatig te organiseeren en de verschillende Germaansche volkeren daarbinnen zich te laten ontwikkelen naar eigen volksaard, zoodat zij zich vrij zullen gevoelen en met elkander op een hooger niveau zullen komen.
3. Ieder volk (iedere natie) in het <Rijk> Germaansche gemeenebest heeft tot plicht bij te dragen tot het algemeen welzijn en zal gewaardeerd worden <en de beloning krijgen> naar de mate van zijn prestatie. Deze rangorde zal een natuurlijke zijn, gegrond op zijn economisch prestatievermogen, zijn biologische vitaliteit, zijn oorlogspotentieel en zijn cultureel vermogen.

Dit alles in lijnrechten strijd met de Duitsch-imperialistische gedachte van heerschen over de andere volkeren tot eigen glorie en voordeel. Ook dient duidelijk in het oog gevat te worden dat het <Groot-Duitsche Rijk zijn eindgestalte heeft gekregen door opneming> Duitsche nationale staatsidée zijn uiteindelijke vervulling heeft gekregen in het jaar 1938 <tot> toen het Groot-Duitsch Rijk werd gesticht. Hetgeen nu geboren moet worden is geen uitbreiding van het Groot-Duitsche Rijk <om over de andere Germaansche volkeren,> maar iets geheel nieuws, een overkoepeling van alle Germaansche volkeren op het Europeesche continent, die aan allen ten goede komt, ja een levensvoorwaarde is reeds voor de naaste toekomst.

Deze opvatting van den Rijkscommissaris, dekt zich vrijwel geheel met hetgeen door mij is neergelegd in mijn nota van Augustus 1940. Het uitgangspunt van den Rijkscommissaris is meer het ras, terwijl ik in de bovenbedoelde nota meer ben uitgegaan van de volkeren, <en> zooals die nu zijn en hen wilde overkoepelen wegens hun rasgemeenschap en gemeenschappelijke wereldbeschouwing, het nationaal-socialisme. Dit zijn echter geenszins principiëele

[1]) Deze verhandeling, getiteld „Das Reich", werd door Mussert gezamenlijk met de hier gedrukte nota's bij zijn arrestatie afgegeven. (*Noot van het R.v.O.*)

verschillen, doch het bewijs dat men langs verschillende wegen hetzelfde doel kan benaderen en dat het doel bereikt hebbend, het er niet veel toe doet hoe men er gekomen is.

Van de grootste beteekenis is echter dit of deze doelstelling aanvaardbaar is voor de Germaansche volkeren en of zij in staat is voldoende geestdrift te wekken om met de wapenen in de hand daarvoor te strijden.

Ik ben van meening dat dit het geval is, mits iedere <gedachte aan> uiting van Duitsch imperialisme krachtdadig de kop ingedrukt wordt en in de practijk duidelijk de tegenstelling blijkt met het Angelsaksische kapitalisme en het Sovjet-Russische communisme.

Deze <ordening> Germaansche ordening in Europa wordt door den Rijkscommissaris „Het Rijk" genoemd. Ik heb in mijn nota van 1940 dit genoemd „De Bond van Germaansche volkeren" of „Germaansche Statenbond". Ik kan mij niet voorstellen, dat een volk tot volle ontplooiing van zijn krachten kan komen, zonder dat er een staatsgezag is, dat deze ontplooiing bevordert en de nationale belangen behartigt. Alleen het Joodsche volk heeft bewezen daar zonder te kunnen. Ieder <Germaansch> volk heeft als hoogste nationale ordening den Staat, omvattende alle volksgenooten. Maar boven deze <nationale> volksche organisaties en hen samenvattend, <is dan> moet opgetrokken worden de Germaansche ordening op den grondslag van het ras, welke ordening een hoogere taak te vervullen heeft.

De Rijkscommissaris noemt deze hoogere ordening „Het Rijk". Ik kan mij best voorstellen, dat aan het geheel dezen naam gegeven wordt, maar dan alleen als deze naam niet gebruikt wordt voor één of meerdere onderdeelen. Een feit is het, dat <er is een „Groot-Duitsch Rijk"> iedere Duitscher onder „het Rijk" verstaat het „Groot-Duitsche Rijk", dat iedere Nederlander eronder verstaat „Nederland en Kolonien", dat iedere Zweed eronder verstaat het „Koninkrijk Zweden" enz. <Dit> Met dit gebruik moet dus <eerst uitgeroeid worden vóór> gebroken wil het nieuwe begrip zijn intrede <kan> kunnen doen.

Dezer dagen is juist in Nederlandsche vertaling verschenen het boek „Bismarck sticht het Rijk" [1]). In Duitsch-imperialistische richtlijnen, waarin zeer duidelijk tot uiting kwam de bedoeling de Germaansche éénheid te stichten door systematische denationaliseering van de „randvolkeren", werd de raad gegeven om te spreken van „het Rijk" zoowel als van het „Groot-Duitsche Rijk".

---

[1]) Auteur: Werner Beumelburg. (*Noot van het R.v.O.*)

Daar ik niet geloof, dat de Duitschers zoo gemakkelijk afstand zullen doen van den naam „Het Rijk" voor „het Groot-Duitsche Rijk", om daarvoor in de plaats te stellen: „de Groot-Duitsche Staat" binnen „het Rijk" lijkt mij de naam van „Germaansche Statenbond" voorshands <veel> meer voor verwezelijking vatbaar. Een en ander heb ik uiteengezet in een in Augustus 1942 gehouden rede over den Nederlandschen Staat in het nieuwe Europa [1].

Van beteekenis in onzen strijd van heden is, dat door den naam <niet> niet in de Nederlanden noch in de Scandinavische landen den indruk wordt gewekt dat men met een gecamoufleerd Duitsch imperialistisch streven te doen heeft.

Daarom zou het van zoo groote beteekenis zijn als de Führer hierover een richtlijn zou kunnen uitgeven, die dit uitsloot.

Een zeer belangrijke, ja beslissende stap, voor de Germaansche ordening, zou gedaan worden als een <soort> Monroe-doctrine <werd> verkondigd kon worden ten aanzien van de Germaansche levensruimte, dus met inbegrip van Noordzee en Oostzee. Geen inmenging van buitenaf wordt geduld in deze levensruimten en de daarbinnen <deze levensruimte> wonende Germaansche volkeren hebben de zedelijke plicht tot gemeenschappelijke verdediging daarvan. De afkondiging daarvan <door den Führer> zou grooten indruk maken. Amerika heeft dat het eerst gedaan; Japan sticht verschillende staten zooals Mantchoerije, Nationaal China, de Philippijnen en heeft de niet-inmenging in de Oost-Aziatische levensruimte verkondigd.

Of dit denkbeeld nu voor verwezelijking vatbaar is <het mogelijk en wenschelijk is>, is ook al weder een aangelegenheid die alleen door den Führer beoordeeld en beslist kan worden.

<Zoo blijkt dus, dat ten aanzien van> Ik ben dus van <naar mijn> meening, dat het doel, dat moet worden nagestreefd, ten volle aanvaardbaar kan zijn voor alle Germaansche volkeren. <als gehandeld wordt. Dit doel> Het te bereiken is naast de doorvoering van den militairen strijd een kwestie van tact en psycholgisch inzicht.

Wat op dit gebied te doen valt in de Nederlanden, daarover handelt <dit> het derde en <laatste> het vierde deel van deze nota.

3. *<Het beleid in dezen tijd> Twee principiëele uitspraken van den Führer zijn noodig.*

Naar mijn vaste overtuiging is het noodzakelijk dat de Führer over twee

---

1) Gepubliceerd in een brochure, getiteld „De toekomst van Nederland". (*Noot van het R.v.O.*)

principiëele punten een duidelijke uitspraak doet, nl. één op geestelijk terrein en één op staatkundig terrein.

<De uitspraak op geestelijk terrein betreft de Godsdienst- en de gewetensvrijheid>.

a. *De uitspraak op staatkundig terrein betreft de stellingname vóór de samenwerking en de ordening van de Germaansche volkeren, onder nadrukkelijke afwijzing van het gevreesde Duitsche imperialisme.*

Wat deze laatste uitspraak betreft, kan alleen de Führer beoordeelen in hoeverre hem dit mogelijk is o.a. in verband met Zweden. Maar laat men toch goed begrijpen, dat niemand in staat is om een volk tot oorlogsinspanning te brengen voor een doel dat men verborgen houdt. Op dit punt staan mij alleen negatieve middelen ter beschikking nl. de strijd tegen het kapitalisme en tegen het communisme en wel op het tijdstip waarop <van> de afkondiging van den totalen oorlog het nemen van maatregelen tengevolge heeft gehad, die <in> het wezen van het kapitalisme <listische> en het communisme in zich dragen.

Mijn gedachten over deze m.i. zoo urgente Führer uitspraak <op> betreffende het doel van dezen oorlog, zijn in het vorige hoofdstuk uiteengezet.

b. *De uitspraak op geestelijk terrein betreft de godsdienst en gewetensvrijheid*

In het in 1933 verschenen program der <Bew> N.S.B., hetgeen <sindsdien> natuurlijk geen verandering heeft ondergaan, staat onder art. 15:

Volledige godsdienst- en gewetensvrijheid met bescherming van den Christelijken godsdienst voor het in Europa gelegen deel van het Rijk.

Dit is geen frase, maar een noodzakelijkheid wil men niet drijven <naar> (of gedreven worden) naar een nieuwe godsdienstoorlog, die in Europa nog zou vernietigen, wat er na dezen oorlog nog heel is.

Deze nationaal-socialistische stellingname is de tegenhanger van de communistische: Godsdienst is opium voor het volk.

Het nationaal-socialisme beoogt niet een nieuwe godsdienst te stichten met uitroeiing van den Christelijken Godsdienst, maar om de nationaal-socialistische wereldbeschouwing te stichten en de leiding van het volk op zich te nemen. Dat het daarbij strijd geeft met Kerken of Kerkelijke bedienaren, die in ieder opzicht de heerschappij over het volk willen blijven uitoefenen, is duidelijk. Dat het nationaal-socialisme dus anti-clericaal is, is onvermijdelijk. Des te scherper men dus onderscheidt anti-godsdienstig (en anti-godsdienstig is in Europa anti-Christelijk) en anti-clericaal, des te meer kans is er om dit laatste te kunnen doorvoeren, zonder een godsdienstoorlog te ontketenen.

Het Nederlandsche volk is een zeer religieus volk, vermoedelijk meer reli-

gieus dan <w> elk ander Germaansch volk. Op dit punt laat het nooit met zich spotten. Onder godsdienst- en gewetensvrijheid verstaan wij, dat ieder vrij is in zijn verhouding tot God en de wijze waarop hij Hem wil eeren en dienen. Ik ben zelf geen positief Christen, maar ik waardeer een positief Christen die volbloed nationaal-socialist is en door de moeilijkste jaren bewezen heeft volkomen betrouwbaar te zijn, meer dan een gewezen marxist, die onder de dekmantel van het nationaal-socialisme zijn oude leuze van Godsdienst is opium voor het volk voortzet.

Voor deze Godsdienst- en gewetensvrijheid zijn in de 16de eeuw duizenden blijmoedig den brandstapel opgegaan, hebben in de 19de eeuw duizenden het land verlaten toen daar maar even aan geraakt werd en zouden in de 20ste eeuw, wanneer dit noodig mocht zijn, wederom duizenden ja tienduizenden den dood ingaan.

Ieder Nederlander wenscht de zekerheid te hebben dat hij in de nationaal-socialistische volksgemeenschap niet zal worden uitgestooten wegens zijn godsdienstige overtuiging, noch daarom zal worden achteruitgezet.

Ik vraag een Führeruitspraak op dit geestelijk terrein, omdat dit noodig is nu opelijk en bedekt verkondigd wordt, dat het „ware" nationaal-socialisme onvereenigbaar is met het Christendom<.>, waardoor het doordringen van het nationaal-socialisme in dit zoo religieuse volk ernstig belemmerd wordt en onze clericale tegenstanders wind in de zeilen wordt geblazen, waarover zij zich zeer verheugen.

Het zijn deze twee uitspraken op geestelijk en staatkundig terrein, die, wanneer de Führer deze kan en wil doen, van enorm groote waarde zijn voor den opbouw hier te lande.

4. *Het te volgen beleid.*

Men zou het Duitsche volk groot onrecht doen, door het te beoordeelen naar het instituut „Verwaltungen" in bezet gebied en wat daartoe behoort. Mijn volgelingen houd ik voor, het Duitsche volk te beoordeelen naar zijn prestaties in het Oosten, zijn energie in het binnenland, het bliksemsnel reageeren op het Badoglio verraad [1], de bevrijding van Mussolini <enz. Dit is Duitschland>, zijn wetenschap en cultuur enz. Zoo dient ook het Nederlandsche volk niet beoordeeld te worden naar de dwaasheden die het nu doet, maar naar zijn voorbeeldig koloniaal bewind, zijn inpolderingen, zijn wooncultuur enz.

1) De capitulatie van Italië op 8 September 1943. (*Noot van het R.v.O.*)

Ik kan mij zoo goed voorstellen, dat het Nederlandsche volk vanuit Berlijn gezien wordt als een kwaadwillig, saboteerend, onhandelbaar, veeleischend volk dat geen begrip heeft voor de enorme offers die nu wederom van het Duitsche volk gevraagd worden. Maar dit is niet rechtvaardig.

Het Nederlandsche volk was in 1940 rijk, welvarend en volgens democratische beginselen uitstekend georganiseerd en verzorgd. Het had enorme koloniën, een prachtige handelsvloot en was in de wereld zeer gezien. Het heeft sindsdien bijna alles verloren, behalve zijn goede naam. Tenzij het met Europa door het communisme vernietigd wordt, komt het er weer bovenop <ook> na korten of langen tijd. Dat de huidige verwarring in het volk groot is, is begrijpelijk als men bedenkt, dat <het zonder eigen regeering> drie jaar de meest verscheiden invloeden daarop inwerken.

Behalve de kerken, die van oudsher op $^{2}/_{3}$ der bevolking grooten invloed hadden, werken de volgende krachten in Nederland:

1. Het Rijkscommissariaat en de N.S.D.A.P.
2. De Wehrmachtsbefehlshaber met zijn staf en militaire bezetting.
3. Een aantal secretarissen-generaal, die zich plaatsvervangend minister gevoelen
4. De N.S.B.
5. De emigrantenregeering in Londen
6. <Machtige> Berlijnsche instanties van diversen aard.
7. Ondergrondsche anti-stroomingen onder bekwame leiding

De krachten 1 en 4 zijn nu solidair onder leiding van den Rijkscommissaris, <en mij> den Commissaris-Generaal Ritterbusch [1] en mij.

De helft van de krachten sub 3 en die onder 5 en 7 zijn min of meer solidair onder leiding van Londen en Moskou.

De krachten sub 2 en 6 zijn ten aanzien van het nationaal-socialisme in Nederland, gedragen door de N.S.B. ten deele sterk vijandig, <het> ten deele onverschillig, ten deele sympathiseerend.

Wanneer men <daarenboven> voorts in aanmerking neemt dat dit volk <om> daarenboven sinds 3 jaren zonder eigen regeering is, moet men respect hebben voor <het> zijn geestelijk weerstandsvermogen. <van het Nederlandsche volk.> Daaruit volgt echter tevens onder welke uiterst moeilijke omstandigheden niet alleen ik, maar ook de Rijkscommissaris, <ons werk moeten doen.> hebben te werken.

Om daarin verbetering te brengen moet als uitgangspunt genomen worden

[1] De opvolger van Schmidt; hij trad weinig op den voorgrond. (*Noot van het R.v.O.*)

het vanzelfsprekende, doch niet altijd door iedereen begrepen feit, dat alleen de N.S.B. in staat is om in politiek opzicht het Nederlandsche volk te winnen. <en dat er geen sprake van kan zijn dat>

Ten tweede dat evenmin als iedere Nederlander geschikt is om psychologisch juist met Duitschers om te gaan, iedere Duitscher geschikt is om psychologisch juist met Nederlanders om te gaan. In de afgeloopen 3 jaren heb ik daaromtrent een groote mate van ervaring opgedaan. Wij hebben Duitschers leeren kennen, die zonder dat zij daarvan eenige notie hadden, iedere Nederlander tegen zich in het harnas joegen. Wij hebben Duitschers leeren kennen, die ons niet alleen groote hoogachting inboezemden, maar ons in korten tijd werden tot hooggewaardeerde vrienden, <die voor elkander geen geheimen hadden en zich met elkander>

Ten derde dat Nederland wel groote koloniën heeft gehad, maar tot den Napoleontischen tijd in zijn geschiedenis moet teruggaan om zich te herinneren dat het door niet Nederlanders werd geregeerd. Inmenging in zuiver Nederlandsche aangelegenheden en zeker op gebieden waarop wij ons minstens de gelijke voelen van het Duitsche volk, wordt gevoeld als ontrechting en knechting

Dit alles in aanmerking nemend en begrijpend dat de enorme taken, die het Duitsche volk in dezen tijd door gansch Europa te vervullen heeft, het niet toestaan om ad libitum eerste rangs krachten met groote psychologische talenten naar Nederland te zenden, kom ik tot de conclusie dat niet alleen het Nederlandsche, maar ook het Duitsche belang het best gediend zouden worden indien de Rijkscommissaris de beschikking zou hebben over een klein in aantal doch superieur in bekwaamheid en psychologie zijnde medewerkers die nauw zouden samenwerken met de beste persoonlijkheden waarover de N.S.B. beschikt. <De>

De uitstekende verhouding en de zoo vruchtdragende samenwerking tusschen den Rijkscommissaris, den Leider en de Leider van het Arbeitsbereich Nederland der NSDAP [1]), zou dan een breederen grondslag vinden.

Daarmede zou dan een leiding aanwezig zijn, die niet beter vraagt dan rustig te kunnen arbeiden, met zoo weinig mogelijk inmenging van buitenaf.

Intusschen stelt de oorlogsvoering ook zijn eischen. Ik begrijp volkomen, dat noch de Wehrmachtsbefehlshaber, noch zijn hooggeplaatste medewerkers, gekozen worden op grond van hun begrip voor de politiek in Nederland. Niettemin is het een zeer ongewenschte toestand dat van <deze> de zijde van de

---

[1]) Respectievelijk Seyss-Inquart, Mussert zelf en Ritterbusch. (*Noot van het R.v.O.*)

weermacht zooveel sympathie uitgaat naar de reactionairen en dat Nederlandsche nationaal-socialisten die mede helpen opbouwen min of meer als landverraders worden beschouwd.

De stroom, die hiervan uitgaat, is een tegenstroom, die het moreel van de nationaal-socialisten aantast. De oplossing is wellicht daarin te vinden, dat één hooggeplaatst officier, die <zich> een zuiver politiek inzicht heeft en die een <volkomen> goed nationaal-socialist is, uitsluitend belast wordt om onder den Wehrmachtsbefehlshaber alle zaken te behandelen <krijgt>, die betrekking <heeft> hebben op de Nederlandsche bevolking, zooals ontruimingen, vorderingen enz. en die ten <aanzien> nauwste contact houdt met den Rijkscommissaris. Ook dit kan alleen door den Führer beslist worden.

Wat de verschillende takken van staatsbemoeiïngen betreft, deze kunnen m.i. in drie categorieën verdeeld worden:

1ste categorie Buitenlandsche Zaken, Defensie en Koloniën, die niet alleen nu, maar ook later in het kader van de samenwerking der Germaansche volkeren, principiëel en in hoofdzaak centraal geregeld zullen worden, dus vanuit Berlijn. Het is logisch dat deze nu geheel onder Duitsche leiding staan.

2de categorie Binnenlandsche Zaken, Justitie, Politie, Economische Zaken, Financiën, Waterstaat en Verkeer, Sociale Zaken.

Dit zijn aangelegenheden, die in hoofdzaak van internen aard zijn, doch die in verband met de oorlogstoestand en de bezetting nu het best geschieden in Einvernehmen tusschen den Rijkscommissaris en den Leider.

3de categorie Volksgezondheid, Volksopvoeding, Volksvoorlichting en Nederlandsche Cultureele Zaken zie ik als de terreinen, die van zoo zuiver internen Nederlandschen aard zijn dat de verantwoordelijkheid daarvoor reeds nu ten volle behoort te berusten op dengeen, die door den Führer als Leider van het Nederlandsche volk is erkend. Iedere inmenging van Duitsche zijde, hoe goed bedoeld ook, moet hier schadelijk werken. <Dit neemt natuurlijk> <Het spreekt vanzelf dat ik hiermede niet bedoel> <niet weg dat de>

<Het> De Rijkscommissaris zou <op> daardoor op dit punt in zijn taak verlicht <kunnen> worden, natuurlijk met behoud van zijn recht op <critiek> toezicht, zooals het geval <behoort te zijn> is met alles wat in de Nederlandsche <ruimte geschiedt> bezette gebieden geschiedt.

De gedachtegang, die bij dit alles voorzit is dus deze:

a. <Beperk> Het aantal invloeden, dat op het Nederlandsche volk inwerkt, zooveel mogelijk te beperken.
b. De leiding te concentreeren op Rijkscommissariaat en NSB.
c. Tegenstroom afsnijden en inmengingen beperken.
d. Reeds nu, zoo duidelijk als de omstandigheden dit veroorloven, te demonstreeren er zijn Germaansche aangelegenheden en er zijn Nederlandsche aangelegenheden. <en deze laatsten worden van Duitsche waarop van Duitsche zijde zoo weinig zijde mogelijk wordt invloed wordt uitgeoefend.> Wat dat laatste betreft wordt Duitsche inmenging tot het noodzakelijke beperkt.

Dit zou de grondslag kunnen vormen van het te volgen beleid in de naaste toekomst. <en indien gevolgd, naar mijne meening zeker> Naar mijn overtuiging zou de aanvaarding hiervan zeer ten goede komen aan den verderen opbouw. [1])

5. *Het wegruimen van hindernissen.*

Tenslotte zijn er nog drie aangelegenheden van <zeer> belangrijken aard, waarvoor ik de aandacht van den Führer vraag, daar de beslissing daarover alleen door hem genomen kan worden.

Deze zijn:

a. de kwestie van de krijgsgevangenen.
b. de in beslag genomen Koninklijke bezittingen.
c. de positie van de Indische Nederlanders.

a. *De krijgsgevangenen.*

Reeds spoedig na de oorlogsdagen van Mei 1940 heeft de Führer het besluit genomen de gecapituleerde Nederlandsche weermacht van de krijgsgevangenschap te ontslaan.

Niemand heeft dit besluit meer gewaardeerd dan wij, Nederlandsche nationaal-socialisten. Het werd door mij opgevat als het duidelijke bewijs, dat de Führer het Nederlandsche volk, nadat de oorlogsdagen ten einde waren, niet als vijand beschouwd wenschte te zien.

Dit gaf mij de gelegenheid om <op> op den de <in Lunteren> op het Hagespraakterrein te Lunteren in Juli 1940 gehouden landdag, het parool uit te geven, dat ons streven zij: van vijand tot bondgenoot. Daaraan getrouw hebben wij gewerkt tot op den huidigen dag.

---

1) Hier eindigt de nota in den aan Hitler gezonden tekst. *(Noot van het R.v.O.)*

Deze zedelijke grondslag waarop wij stonden ten overstaan van ons volk, is ernstig geschokt door de wederterugvoering in krijgsgevangenschap [1]). Op denzelfden dag waarop ik een contingent vrijwilligers voor de landstorm op den Führer beëedigde, rolden de treinen naar Duitschland met Nederlanders, die wederom krijgsgevangen genomen waren. Geen wonder dat mij toen de vraag gesteld werd, scherp en ironisch, wil ons vertellen wat wij zijn: vijand of bondgenoot. Alleen reeds om deze principiëele reden meen ik ten volle het recht te hebben om den Führer de vraag voor te leggen om deze maatregel in te trekken.

Er is echter meer. De uitvoering van deze maatregel is zoodanig geschied, dat het geheel tot een klucht geworden is, die het gezag geschaad heeft.

De totale sterkte van leger en vloot hier te lande in 1940 aanwezig is mij gemeld op rond 230.000 man, waarvan 2000 beroeps- en 10.000 reserve-officieren. Reeds verleden jaar zijn de beroepsofficieren in krijgsgevangenschap teruggevoerd [2]); een maatregel, waarvan ik de noodzakelijkheid, althans de wenschelijkheid, kon begrijpen.

In het voorjaar van 1943, is <dan> daarop de maatregel afgekomen, dat de geheele Nederlandsche weermacht teruggevoerd moest worden in krijgsgevangenschap. Ik behoef hier niet uiteen te zetten welk een beroering en verbittering dit gewekt heeft en welk een politieke belasting dit voor ons, nationaal-socialisten, was.

Het resultaat van dit alles is geweest, dat behalve de beroepsofficieren thans in krijgsgevangenschap zijn:

1500 beroepsonderofficieren en beroepsminderen
400 reserve-officieren
5500 dienstplichtige onderofficieren en minderen
7400 man in totaal van de 230.000!

Alle anderen hadden op de één of andere manier een „Ausweis", een deel (van de reserve-officieren 40% en van de onderofficieren en minderen slechts 10%) hadden zich niet gemeld, onder het niet onjuiste motto: „als men ons moet hebben, moet men ons maar halen".

Het behoeft geen nader betoog, dat de 7400 man krijgsgevangenen, in het algemeen de onschuldigen en onnoozelen zijn.

Ik verzoek den Führer aan dit drama of deze klucht een einde te maken door deze 7400 man te ontslaan uit de krijgsgevangenschap en het besluit dus alleen te handhaven voor de beroepsofficieren.

---

[1]) Bevel van Christiansen van 29 April 1943. (*Noot van het R.v.O.*)
[2]) 15 Mei 1942. (*Noot van het R.v.O.*)

b. *Het Koninklijk vermogen.*

Naar mij is medegedeeld heeft de Führer de inbeslagname van het Koninklijk vermogen bevolen. De voorwerpen en waarden van meer privaat gebruik zooals kleedingstukken, linnengoed, auto's enz. zijn weggevoerd. Het overige roerend goed en natuurlijk de onroerende goederen zijn nog aanwezig.

Door het vertrek naar het Buitenland, heeft volgens de grondwet Koningin Wilhelmina opgehouden regeerend vorstin te zijn. Volgens onze nationaal-socialistische wereldbeschouwing zijn de Koninklijke bezittingen vervallen aan het volk, waaruit zij voortgekomen zijn, in dit geval dus het Nederlandsche volk.

Doordat de Führer mij tijdens het <eerste> onderhoud van September 1940 gezegd heeft, aan ons volk niets te willen ontnemen, ben ik er van overtuigd dat hij mijn verzoek in overweging zal willen nemen om deze bezittingen aan mij, als door hem erkend Leider van het Nederlandsche volk, over te dragen om aan te wenden ten behoeve van het volk en in dienst van het volk.

c. *De positie van de Indische Nederlanders.*

<De vaan van het nationaal-socialisme is door mij overgebracht naar Indië, waar 200.000 Nederlanders, ten deele van gemengden bloede, voorbeeldig een imperium beheerden zich uitstrekkende over een lengte van 5000 KM. en omvattende meer dan 60 millioen menschen Het was in den zomer van 1935 dat ik deze Indische tournée gemaakt heb. De N.S.B. is daar sterk gegroeid en omvatte reeds in 1937 niet minder dan 4000 leden. Het zijn deze 4000, die in het tijdperk van 1937 tot 1940 door hun groote financiëele en idiëele offervaardigheid de N.S.B. krachtig hebben ondersteund. Zonder hen zou de voortzetting in die jaren misschien onmogelijk geweest zijn. Op den 10den Mei 1940 zijn vele honderden van hen, natuurlijk de vooraanstaanden, door de Nederlandsch-Indische regeering gevangen genomen en in concentratiekampen (in de tropen!) ondergebracht. Hun kinderen zijn in weeshuizen geplaatst; hun vrouwen aan armoede prijs gegeven. Bij het uitbreken van den oorlog met Japan zijn zij overgebracht naar West-Indië en naar Britsch Indië.

Het is voor ieder nationaal socialist duidelijk dat ik deze oude medestrijders nimmer in de steek kan of wil laten.

Maar afgezien van trouw en van bewezen diensten, is het van het grootste belang dat wij de Indische Nederlanders, voor zoover zij van gemengden bloede zijn, niet van ons afstooten. Het is nog altijd niet beslist, wat de positie van Nederlanders in Indië later zal zijn. Evenmin of Afrika binnen de invloedssfeer van Europa zal terugkeeren. Voor de ontsluting van Midden-Afrika,

aannemend dat Europa daartoe de gelegenheid zal krijgen, zullen wij de Indische Nederlanders hard noodig hebben.

Het is nu zoover dat Indische Nederlanders als zij hun Vaderland willen dienen, niet toegelaten worden in de pantsergrenadier divisie Nederland, niet in den Landstorm, ja niet in den arbeidsdienst. Zij kunnen zich melden bij de Duitsche weermacht en die neemt hen gaarne op.

Deze denigreering acht ik onjuist. Ik verzoek den Führer een uitspraak over de gelijkberechtiging van Nederlanders met ten deele Indisch bloed, al is het een vanzelfsprekendheid dat voorzichtigheid en beleid betracht zal dienen te worden in het plaatsen van hen in de hoogere functies.>

<Het zijn deze drie hindernissen <in de groei van> op onzen weg naar de lotsverbondenheid, die ik gaarne uit den weg geruimd zag. De strijd is toch al moeilijk genoeg.

Daarenboven heeft de erkenning door den Führer van mij als Leider van>

c. *De verzorging van de gezinnen van <de> Nederlandsche zeelieden.*

Toen in Mei 1940 Nederland door de Duitsche troepen bezet werd, werd de band verbroken van het overgroote deel van de zeelieden met hun gezinnen. Allen die op zee voeren, konden niet meer thuiskomen. Dit was niet de schuld van de zeelieden, maar een gevolg van den oorlog.

Sindsdien leven de gezinnen gescheiden van hun echtgenooten en vaders en weten zelfs dikwijls niet eens of hun mannen en vaders in leven zijn. Welk een groot leed dit is, behoeft geen nader betoog.

Het is in de groote vaart gebruikelijk, dat de reeders tijdens de afwezigheid van de zeelieden wekelijks of maandelijks een vastgesteld deel van de gage uitbetalen aan de gezinnen. Hoewel de inkomsten van de reederijen na Mei 1940 grootendeels of geheel ophielden, gingen zij plichtsgetrouw door met aan de gezinnen <hun inkomsten> het vastgestelde gagedeel uit te betalen.

Totdat dit in October 1941 verboden is geworden door den „Kommissar für See und Binnenschiffahrt" omdat de zeelieden zouden varen in Engelschen dienst. Dit laatste is natuurlijk juist. Maar ieder weet, dat de zeelieden daartoe geprest worden, dat zij niet anders kunnen. Konden zij dat wel, dan voeren zij onmiddellijk naar huis; behalve natuurlijk al degenen, die hun graf reeds in de golven gevonden hebben.

Op Duitsch bevel krijgen de gezinnen nu maximum, hetgeen Maatschappelijk Hulpbetoon, d.w.z. armenzorg, uitbetaalt nl. *f* 70 per maand voor echtgenooten + toeslag voor de kinderen.

Het is duidelijk dat dit bittere armoede en ontwrichting beteekent voor de gezinnen van de officieren en onder-officieren ter koopvaardij.

Dit is strijd tegen vrouwen en kinderen, die mij als Nederlander en als nationaal-socialist tegen de borst stuit. Ik acht hierdoor de eer van het nationaal-socialisme aangetast.

Daarenboven is deze maatregel een politieke belasting door de haat, die zij opwekt en de gevolgen, die zij zal hebben aan het einde van den oorlog. Vrijwel zeker komen de Nederlandsche zeelieden anti-Engelsch terug omdat de Engelschen hen hebben geprest. Thuis komende en ervarend, dat op Duitsch bevel hun gezinnen ziin vernield en aan armoede prijs gegeven, zullen zij alles wat Duitsch of nationaal-socialist is nog erger haten.

Om deze redenen verzoek ik opheffing van deze maatregel, ‹en› benevens de machtiging van de middelen, die mij in staat stellen om in overleg en in samenwerking met de reederijen de gezinnen van de afwezige zeelieden op redelijke wijze te verzorgen [1]).

Het zijn deze drie hindernissen op onzen weg naar lotsverbondenheid, die ik gaarne uit den weg geruimd zag. De strijd is toch al moeilijk genoeg.

Daarenboven heeft de erkenning door den Führer van mij als Leider van het Nederlandsche volk en de plechtige afkondiging daarvan door den Rijkscommissaris, ter gelegenheid van het elfjarig bestaan op 14 December 1942, terecht de verwachting verwekt, dat ik ook zoo goed mogelijk voor het volk zou kunnen zorgen.

Op 14 December a.s. zal de NSB 12 jaar bestaan. Ik vraag den Führer te overwegen of het hem mogelijk is ter gelegenheid daarvan, mij deze drie verzoeken in te willigen.

MUSSERT

Utrecht 26 October 1943

---

[1]) Daadwerkelijke hulp verleende intusschen o.a. de illegaal georganiseerde „Zeemanspot". (*Noot van het R.v.O.*)

V

KERN EUROPA

A. Brief van 1 December 1944.

Almelo, den 1. Dezember 1944.
Huize „Bellinckhof"

Mein Führer!

Der Reichskommissar ist so freundlich gewesen für mich um einen Termin bei Ihnen zu bitten zwekcs einer Unterredung.

Ich verstehe vollständig, dass die militärische Kriegsführung Sie sehr beansprucht; darum habe ich mich denn auch in den vergangenen vier Jahren bemüht, <Ihnen> Sie so wenig wie möglich zu belästigen.

Neben <die> der militärischen Kriegsführung ist aber auch die politische Kriegsführung eine Notwendigkeit. Es ist eine Unmöglichkeit in den Niederlande mit <Frucht> Erfolg politisch tätig zu sein, wenn die grosse politische Linie nicht klar und eindeutig festgestellt wird.

Ich habe die Ehre Ihnen anbei eine kurze Note darüber zu überreichen mit der Bitte <die> sie lesen zu wollen. Erst wenn von Ihnen die grosse europäische politische Linie festgestellt ist, ist es möglich innerhalb dieses Rahmens niederländische Politik zu treiben. Um ein Volk zu gewinnen muss ihm <den> das Ziel klar <in> vor Augen gestellt werden können.

Am 14. Dezember fängt das 14. Jahr meiner Bewegung an. Ich möchte <denn> dann klar und deutlich <sprechen können für meine Kameraden> vor meinen Kameraden sprechen können, die für unsere Ideale schon so viel gekämpft und gelitten haben und jetzt mit zehntausenden die militärische Uniform tragen im Kampfe für Ihr Vaterland, und damit für Europa.

Darum bitte ich <Ihnen> Sie, mein Führer, <um> mich <zu> empfangen zu wollen, wenn es Ihnen nicht all zu beschwerlich ist, vór oder auf den 14. Dezember. Es ist schon ein Jahr her, dass ich bei Ihnen war und ich <werde> würde mich sehr freuen Sie <wieder zu sehen,> nach einer so stürmischen Zeit wieder zu sehen.

In unverbrüchlicher nationalsozialistischer Verbundenheit

B. Nota (17 November 1944).

KERN EUROPA

Verdedigings- en economische Unie van Europeesche naties.

(Wehr- und Wirtschaftsunion Europäischer Nationen)

1. *De <grondgedachte> wereldsituatie.*

Gedurende de negentiende eeuw is de wereld beheerscht geworden door het Britsch imperium, met als nevenkrachten Frankrijk, <en> Nederland en Portugal <als> die groote koloniale <mogendheden> gebieden bestuurden.

In het vierde kwartaal van de achttiende eeuw hebben de Noord-Amerikanen zich losgemaakt van Europa en <hebben> zich ontwikkeld tot de groote Continentaal <Europeesche macht> –Ameiikaansche macht. De eerste Europeesche oorlog van 1914–1918 gaf hun de gelegenheid zich te bevrijden van de schulden aan Europa en te worden <geldschieter> schuldeischer van Europa. Deze versterkte economische positie is gebruikt tot <versterking> vergrooting van <de> hun politieken invloed in Europa, <om via> De versterkte politieke invloed in Europa, speciaal in Engeland en Frankrijk, is gebruikt om een nieuwen oorlog in Europa te ontketenen om daardoor voorgoed de kracht van Europa te breken <en> en als opvolger van Europa de leiding van de wereld over te doen gaan <in Amerikaansche hand van Europa naar> in handen van de Vereenigde Staten. <als opvolgster van Europa>.

De <verdeeldheid van Europa> onderlinge concurrentie der Europeesche volkeren heeft geleid tot het elkander afbreken in Oost-Azië en Afrika. De Russisch-Japansche oorlog heeft aan de gekleurde volkeren geleerd dat de blanken niet onoverwinnelijk zijn. Japan had zich in korten tijd ontwikkeld tot een groote militaire en economische macht. De oorlog van 1914–1918 werd door Japan gebruikt om zijn positie in Oost-Azië te versterken en het aanzien van het blanke ras te schaden. Toen daar nog bijkwam dat vele duizende Russische vrouwen in 1917–1920 in de meest vernederende omstandigheden in Oost-Azië kwamen te verkeeren, werd een nieuwe onherstelbare slag toegebracht aan <Europa> het Europeesche prestige. Sindsdien heeft Japan verder systematisch zijn machtspositie in Oost-Azië opgebouwd, hetgeen met reuzenschreden <kon geschieden> voortging tijdens dezen wereldoorlog. De wil tot beheersching van

Oost-Azië moest Japan noodzakelijk in conflict brengen met <Am> de Vereenigde Staten en <Am> Engeland. Deze oorlog kan niet anders dan zeer populair zijn in Amerika.

Als derde groote macht buiten Europa is de Sovjet-Unie ontstaan. De grondslag daartoe is gelegd door de Russische misstanden; de mogelijkheid is <geschapen> gegeven door den Duitschen Generalen Staf, die in 1917 Lenin vervoerde van Zwitserland naar Rusland. Na eenige tegenwerking in de jaren 1917–1920 heeft Europa zich neergelegd bij het feit, dat er een Russische Sovjet-Unie was en deze erkend. Uitzonderingen hierop vormden Nederland en Zwitserland, die weigerden officiëele betrekkingen te onderhouden. De industriëele opbouw van dit reuzenrijk is het sterkste gestimuleerd door Duitschland en de Vereenigde Staten, waarvan de Vereenigde Staten nu het pleizier hebben en Duitschland de ellende.

Zoo zijn in een eeuw tijds drie groote wereldmachten ontstaan: de *Vereenigde Staten*, *Japan* en de *Russische Sovjet-Unie*. Ieder van <hen> deze beschikt over een eigen kernbevolking, veel talrijker dan de grootste Europeesche natie (<Duitschland)> het Duitsche volk) en over een gebied, aanzienlijk grooter dan Europa.

Alle drie zijn zij anti-Europeesch en willen een zoo groot mogelijk deel van de voormalige Europeesche macht tot zich trekken.

Het Britsch imperium beschikt over een te kleine kernbevolking (het Engelsche volk) om zich met succes tegen de nieuwe wereldmachten te kunnen handhaven, niettegenstaande het beschikt over een eeuwenoude ervaring en het psychologisch inzicht om zoo min mogelijk volkeren tegen zich in het harnas te jagen en zooveel mogelijk volkeren als bondgenooten in te schakelen.

Daarom is het onontkoombaar, dat Europa te gronde gaat, tenzij er in Europa een macht ontstaat, die sterker is dan één van de drie nieuwe wereldmachten en zoo mogelijk zoo sterk als twee van de drie wereldmachten <te samen> tezamen.

<Geen enkel van de Europeesche volkeren, ook niet het militair en economisch sterkste, nl. het Duitsche volk, met een kernbevolking van hoogstens 80 millioen, dat door het verlies van 2 millioen van zijn sterkste jonge zonen in 1914–1918 zeer zwaar geleden heeft en nu in dezen nieuwen oorlog wederom zeer zwaar bloedverlies lijdt>

2. *De noodzakelijke Europeesche samenwerking.*

Europa is noch uit <een> ras-oogpunt <van ras>, noch uit volkeren-oogpunt, noch economisch of cultureel een eenheid. Er zijn vele volkeren. Volgens de gezonde nationaal-socialistische opvattingen, vrij van dynastieke en imperialis-

tische smetten, <moet> behoeft Europa in de eerste plaats volksordening. Allen, die tot één volk behooren, moeten verzameld worden in één en <dezelfde> denzelfden staat met uitsluiting van diegenen, die <daarin> niet tot de volksgemeenschap behooren. De Europeesche ordening van het Weener congres was gebaseerd op het dynastiek beginsel. Dit beginsel heeft zoo lang mogelijk stand gehouden <doorgewerkt> en is eerst geleidelijk verflauwd. Het behoorde tot Bismarck's grootschen strijd om dit dynastieke beginsel te doorbreken, om te komen tot <den grooten Duitschen Staat> het Duitsche Riik in 1870. Hij bouwde een Duitschen staat en vereenigde daarin vele Duitsche stammen.

Het behoorde tot Hitler's grootschen strijd om het staatsbeginsel te doorbreken en daarvoor het volksche beginsel, als deel van de nationaal-socialistische beginselen, <daarvoor> in de plaats te stellen. Hij vereenigde alle Duitsche stammen tot één groot volk in één groot Rijk, het Groot-Duitsche Rijk. Dit proces vond zijn afsluiting in 1938 door de invoeging van Oostenrijk in het <Groot–> Duitsche Rijk. <in 1938>

Het volksche beginsel praevaleert boven het staatsbeginsel. Maar met uitzondering van het Joodsche volk heeft geen volk kunnen voortbestaan, althans tot volledige ontplooiïng kunnen komen, zonder samengevat te zijn in een krachtigen Staat. Vandaar dat de samenvatting van het Duitsche volk is geschied<t> <in> in den <Groot–Duitschen> Groot–Duitschen Staat. Deze alle Duitscheis omvattende Groot Duitschen Staat <zou> was <zeker tot> <slechts zeer kort> op weg naar een groote militaire, economische en cultureele ontplooiïng, toen de wereldoorlog <uitbrak> helaas te vroeg uitbrak.

Het moet den Führer van den aanvang af duidelijk zijn geweest, dat de nieuwe wereldmachten alleen dan zouden terugschrikken voor een poging tot vernietiging, wanneer het Duitsche volk niet meer alleen zou staan. Zijn blik richtte zich naar Engeland. Een samengaan van Engeland en Duitschland, de toenmaals grootste zee- en landmachten, zou den oorlog voorkomen hebben. Dit is niet gelukt, daar de Amerikaansche invloed al te groot was. Het geloof in de nieuwe wereldmacht, was grooter dan in de arme „neven" van het vasteland.

Een Germaansch Rijk, omvattende het Duitsche, het Engelsche, het Nederlandsche, het Zweedsche, het Deensche en het Noorsche volk, is een groot ideaal, dat niet in vervulling is gegaan en naar alle waarschijnlijkheid in de eerste tientallen jaren onbereikbaar is.

<Een tweede pog> Doordat Engeland niet geneigd was om aan deze samenwerking deel te hebben, kwam de samenwerking van de Europeesche naties <meer> op den voorgrond. Uitgaande van de as, werd systematisch geprobeerd om het begrip der solidariteit binnen het Continent te versterken. Dit is mis-

lukt. In de eerste plaats omdat practisch het geheele Continent door Duitschland tot bezet gebied was gemaakt en dit <de meest> een zeer ongunstige toestand is om tot wederzijdsch begrip te geraken; in de tweede plaats omdat het doel van deze solidariteit wel negatief was aangegeven nl. verdediging tegen de Sovjets, doch niet positief nl. zoo, dat in de vrije ontplcoiing en het welzijn der volkeren <,gewaarborgd zou zijn> vast geloofd kon worden; en in de derde plaats omdat te ver gegrepen was, dus te ver vooruitgeloopen op een historische ontwikkeling.

Door de bezetting gevoelen de <g> volkeren zich in hun eer aangetast en geknecht, door de wijze van optreden en speciaal door de getroffen maatregelen der economie gevoelen zij zich uitgebuit en daarenboven hebben te veel Duitschers in de bezette gebieden <waren te slechte psychologen om het vertrouwen> <hebben het vertrouwen der volkeren> aan het geloof dat een overwinnend Duitschland <geen> een imperialistisch Duitschland zou zijn, dat systematisch alle volkeren van Europa zou knechten en uitbuiten,<steeds> meer en meer voedsel gegeven. Daartegen zijn de beste diplomatieke bedoelingen niet opgewassen.

Daarenboven was te ver gegrepen. Van Pruissen naar Bismarck–Duitschland is één stap; <Een halve later van> van Bismarck Duitschland naar Groot–Duitschland is wederom een stap. Van <Bismarck> Groot–Duitschland tot de Vereenigde Staten van Europa of Bond der Europeesche naties van Kreta tot Hammerfest en van Cadix tot Riga is geen stap, maar een sprong, die veel te groot is. Die sprong is geeindigd midden in de sloot [1]).

Niettemin blijft het vraagstuk, waarom het gaat, op te lossen. Het is meer dan ooit urgent om tegenover de diplomatie van Engeland, Amerika en de Sovjets een doelbewuste Europeesche politiek te voeren, die ons een stap verder brengt.

Het gaat er om ten minste 150 millioen en als het kan 200 millioen van de meest waardevolle Europeesche menschen tot militaire en economische samenwerking te brengen. Daardoor militair en economisch zoo sterk te worden, dat <tegen> aan de nieuwe wereldmachten niet alleen nu maar in de toekomst het hoofd geboden kan worden.

Het aantal van 150 millioen <betrouwbare en m> moet als een minimum beschouwd worden; 200 millioen geeft eenige meerdere zekerheid voor de toekomst.

3. *Kern-Europa*

<De ondervinding van deze oorlogsjaren heeft voor de zooveelste maal bewezen de juistheid van de oude staatsmanswijsheid, dat men met bajonetten veel kan doen, alleen niet er op blijven zitten. Dat men in normale vredesom-

1) Deze zin ontbreekt in den aan Hitler aangeboden tekst. (*Noot van het R.v.O.*)

standigheden onmogelijk op bajonetten kan blijven zitten, <wisten velen van ons> kan als algemeen bekend ondersteld worden; dat men er zelfs in oorlogstijd niet ongestraft jaren op kan blijven zitten is nu wel gebleken.

Ik geloof niet dat de heksenketel van den Balkan een gebied is, waar de volkeren tot betrouwbare militaire en economische samenwerking bereid <is> te maken zijn>.

Geheel Europa telt wellicht 350 millioen menschen, verdeeld in vele volkeren van de grootste tot de kleinste.

Voor het doel: <om> een sterken kern in Europa te bouwen, is Engeland in dit tijdsgewricht onbruikbaar. Eerst wanneer het Britsch imperium zijn kracht heeft verloren en Engeland van zijn eerste plaats als Europeesche mogendheid zal zijn verdrongen, ontstaat de mogelijkheid, dat het <open komt> vatbaar wordt voor het denkbeeld tot samenwerking met het Continent. Voordien zeker niet. Dit is psychologisch ook volkomen te begrijpen, al zegt het verstand, dat het veel beter ook voor Engeland zelf geweest was, als het bijtijds tot samenwerking met Duitschland had besloten.

De Balkan is een gebied, dat niet tot Europa gerekend kan worden, als men denkt aan Europeesche zeden en cultuur. <Het is> <Zij> <Het> De Balkan behoort tot het Europeesche interesse gebied [1]).

Midden Italië met Rome als centrum is na 20 jaren fascistisch regiem nog meer het <onom> gebied van den Paus <als> dan in de tijden van de Middeleeuwen. Zuid-Italië is niet te wekken uit haar lethargie. Spanje en Portugal vormen gebieden op zichzelf, afgezonderd van den kern van Europa door de Pyraneëen en geestelijk bijna <onbreekbaar> onverbrekelijk verbonden <aan> met Rome. De onzichtbare draden van Rome naar Spanje worden stevig gehouden in de handen van de Spaansche vrouw.

Wat Frankrijk betreft, dit is volop Europa. Het is <ontz> zeer te betreuren, dat Frankrijk niet te bewegen is geweest tot samenwerking in Europeeschen zin. Psychologisch is dit te verklaren uit de positie van groote mogendheid, welke het gedurende eeuwen in Europa heeft ingenomen en de daarmede gepaard gaande geestelijke leiding van Europa, die het onbetwistbaar bijna door de geheele 18de en 19de eeuw heen heeft gehad. Deze positie en deze leiding <om> over te geven aan <haar> den rivaal Duitschland kan een rechtgeaard Franschman psychologisch niet verdragen. Er zal een tijd van isolement van Frankrijk aan vooraf moeten gaan, alvorens van inschakeling sprake zal kunnen zijn. Het <centrum van dit, op> brandpunt van deze afwijzende houding is Parijs. Wie in onzen tijd Parijs opneemt in een gebied, waar het op samenwerking aankomt,

[1]) Toen deze passage geschreven werd, had de Duitsche weermacht het Balkangebied reeds ontruimd. (*Noot van het R.v.O.*)

standigheden onmogelijk op bajonetten kan blijven zitten, <wisten velen van ons> kan als algemeen bekend ondersteld worden; dat men er zelfs in oorlogstijd niet ongestraft jaren op kan blijven zitten is nu wel gebleken.

Ik geloof niet dat de heksenketel van den Balkan een gebied is, waar de volkeren tot betrouwbare militaire en economische samenwerking bereid <is> te maken zijn>.

Geheel Europa telt wellicht 350 millioen menschen, verdeeld in vele volkeren van de grootste tot de kleinste.

Voor het doel: <om> een sterken kern in Europa te bouwen, is Engeland in dit tijdsgewricht onbruikbaar. Eerst wanneer het Britsch imperium zijn kracht heeft verloren en Engeland van zijn eerste plaats als Europeesche mogendheid zal zijn verdrongen, ontstaat de mogelijkheid, dat het <open komt> vatbaar wordt voor het denkbeeld tot samenwerking met het Continent. Voordien zeker niet. Dit is psychologisch ook volkomen te begrijpen, al zegt het verstand, dat het veel beter ook voor Engeland zelf geweest was, als het bijtijds tot samenwerking met Duitschland had besloten.

De Balkan is een gebied, dat niet tot Europa gerekend kan worden, als men denkt aan Europeesche zeden en cultuur. <Het is> <Zij> <Het> De Balkan behoort tot het Europeesche interesse gebied [1]).

Midden Italië met Rome als centrum is na 20 jaren fascistisch regiem nog meer het <onom> gebied van den Paus <als> dan in de tijden van de Middeleeuwen. Zuid-Italië is niet te wekken uit haar lethargie. Spanje en Portugal vormen gebieden op zichzelf, afgezonderd van den kern van Europa door de Pyraneëen en geestelijk bijna <onbreekbaar> onverbrekelijk verbonden <aan> met Rome. De onzichtbare draden van Rome naar Spanje worden stevig gehouden in de handen van de Spaansche vrouw.

Wat Frankrijk betreft, dit is volop Europa. Het is <ontz> zeer te betreuren, dat Frankrijk niet te bewegen is geweest tot samenwerking in Europeeschen zin. Psychologisch is dit te verklaren uit de positie van groote mogendheid, welke het gedurende eeuwen in Europa heeft ingenomen en de daarmede gepaard gaande geestelijke leiding van Europa, die het onbetwistbaar bijna door de geheele 18de en 19de eeuw heen heeft gehad. Deze positie en deze leiding <om> over te geven aan <haar> den rivaal Duitschland kan een rechtgeaard Franschman psychologisch niet verdragen. Er zal een tijd van isolement van Frankrijk aan vooraf moeten gaan, alvorens van inschakeling sprake zal kunnen zijn. Het <centrum van dit, op> brandpunt van deze afwijzende houding is Parijs. Wie in onzen tijd Parijs opneemt in een gebied, waar het op samenwerking aankomt,

1) Toen deze passage geschreven werd, had de Duitsche weermacht het Balkangebied reeds ontruimd. (*Noot van het R.v.O.*)

WEHR- UND WIRTSCHAFTSUNION EUROPÄISCHER VÖLKER

haalt het centrum van weerstand binnen de veste [1]. Frankrijk zou dus geheel daarbuiten moeten vallen, ware het niet dat Noord-Oost Frankrijk het voorveld is der Nederlanden en van Duitschland. Dit voorveld kan niet gemist worden in de conceptie van kern-Europa. Te meer niet, daar Frankrijk 70 zielen per KM^2 <tel> aan bewoners telt, Duitschland 170 en de Nederlanden 300. Het natuurlijk <uitbreidingsgebied> emigratiegebied voor de Nederlanden is Noord-Frankrijk bewesten de Maas; het natuurlijk emigratiegebied voor Duitschland in het Westen is <Noord> Oost-Frankrijk. Daarom zal het noodig zijn Noord-Oost Frankrijk in de hervorming van Europa te betrekken.

In het Noorden ligt <is> het Scandinavische schiereiland, waarvan de noordelijke helft geographisch ver uitsteekt buiten den kern van Europa. Gelukkig woont daar practisch niemand. Hoe groot de beteekenis ook moge zijn in economisch opzicht t.o.v. hout, ijzererts enz.; hoezeer Europa dit leege groote gebied ook als haar interessenspheer zou beschouwen, dit kan het feit niet wegnemen, dat er van de 6,5 millioen Zweden wellicht slechts een half millioen in het Noordelijk gedeelte wonen en van de 3,5 millioen Noren waarschijnlijk nog geen honderd duizend in de kale rotsen en spleten, de rafels van Europa, die in de <IJs> Noordelijke IJszee afhangen. Wanneer men dit alles in aanmerking neemt, wordt de kern van Europa duidelijk. Op het hierbijgaande kaartje is deze kern met een getande lijn aangegeven.

Deze kern wordt bewoond door de volgende volkeren:

1.	<Het> Duitschers <volk>	85	millioen (benaderingscijfers)
2.	<Het> Zweden <volk>	6	,,
3.	<Het> Noren <volk>	4<, 5>	,,
4.	<Het> <Deensche> Denen <volk>	4	,,
5.	<Het> Nederlanders <volk>	14	,,
6.	Bourgondiërs (Walen, de bewoners van Noord-Oost Frankrijk en Westelijk Duitschland)	14	,,
7.	De Noord-Italianen	25	,,
8.	De bewoners van Kroatië	4	,,
9.	<De> Hongaren	20	,,
10.	Slowaken	4	,,
11.	Polen	20	,,
12.	Tsjechen	7	,,
	Samen	207	,,

[1] Parijs was reeds in Augustus 1944 bevrijd. (*Noot van het R.v.O.*)

Dit kerngebied omvat dus rond 200 millioen menschen.

De Polen en de Tsjechen kunnen niet gerekend worden betrouwbaar aan een militaire samenwerking te kunnen deelnemen. Schakelt men die militair uit, dan wordt dit kerngebied bewoond door 180 millioen menschen. De kern van dit kerngebied is het gebied bewoond door de Duitschsprekenden, De andere volkeren zijn daaromheen in een krans gelegerd, met uitzondering van de Tsjechen, die in het hartje van Duitschland wonen. Van Duitsch standpunt uit gezien wonen de Tsjechen op een verkeerde plaats. Van Tsjechisch standpunt uit gezien kan dit volk alleen dan tot ontplooiïng komen, dus „vrij" zijn, als het eerst verhuisd is, liefst naar een gebied buiten den kern van Europa.

4. *Het doel van de kernvorming in Europa*

Het doel van de kernvorming is: te komen tot een samenwerking van Europeesche naties op militair en economisch gebied. Een werkelijke samenwerking kan alleen dan plaats vinden, wanneer de belanghebbende naties ervan <er van> doordrongen zijn, of <in> ervan doordrongen kunnen worden, dat deze samenwerking een levensnoodzakelijkheid is voor ieder hunner. Zij moeten er allen belang bij hebben; zij moeten de redelijke zekerheid hebben, dat hetgeen zij aan vrijheid moeten opgeven ruimschoots goed gemaakt wordt door de voordeelen, zoowel ideëel als materieel, die door de samenwerking worden bereikt.

Het onaangetast laten van het volkseigene: de nationale trots, de taal, de zeden, de godsdienst, het eigen cultureele leven is het minste, dat gewaarborgd moet zijn. Op dit gebied heeft de bezetting aan de volkeren rondom Duitschland droeve ervaringen medegebracht, <die> welke velen hebben afgeschrokken, die dit niet als oorlogsverschijnsel konden vergeven [1]).

Wanneer dit eigene volksleven in eigen staatsverband gewaarborgd is, dan bestaat de mogelijkheid tot opbouw van de samenwerking, mits het gemeenschappelijk doel beperkt blijft tot het noodzakelijke, nl. het militaire en het economische gebied.

De beste naam, die men aan de samenwerking zou kunnen geven, lijkt mij:

„Wehr- und Wirtschaftsunion Europäischer Volker".

De Wehrunion heeft het doel het plechtige verbond van de tien in de bovenstaande <genoemde> <staten> opsomming vermelde naties, om gezamelijk één groote sterke weermacht te land, te water en in de lucht te vormen onder Duitsche leiding. Zij verbinden zich iederen aanval op het kerngebied te be-

[1]) Deze zin ontbreekt in den Duitschen tekst. (*Noot van het R.v.O.*)

schouwen als aanval op eigen nationaal gebied. Zij verkrijgen daardoor, dat niemand <buiten> hen kan aanvallen, zonder <het geweld> de macht van 180 millioen tegenover zich te vinden

De Wirtschaftsunion heeft tot doel de gezamelijke economische belangen te behartigen tegenover de gebieden buiten den kern en de wereldmachten. Een tolunie, een gezamelijke douane <grens> aan de grenzen van <het kerngebied> de Unie, vrijheid binnen de Unie, zijn noodzakelijk. De grenzen van <het kernge> de Unie moeten dus zoodanig gekozen worden, dat zij uit douane oogpunt gemakkelijk te bewaken zijn. Reeds uit dien hoofde is opneming van uitgestrekte gebieden buiten het geteekende kerngebied bezwaarlijk.

Het zooveel mogelijk ondoordringbaar maken van de Uniegrens, gepaard aan een gemakkelijke, weinig menschen vergende bewaking, is alleen dan mogelijk, als de grens verstandig gekozen wordt door zooveel mogelijk gebruikmaking van natuurlijke hindernissen, zooals de Karpathen en de Apenijnen.

De Unie omvat niet alleen <de> het meest waardevolle Europeesche menschenmateriaal, maar tevens practisch het geheele industriëele Europa. Zij zal daarom het krachtcentrum van Europa zijn en daardoor voldoen aan het doel, waarvoor zij gesticht wordt.

Het moet geenszins onmogelijk geacht worden, dat in lateren tijd door een volgende generatie doel en grondgebied der Unie zullen worden uitgebreid. Misschien treedt eens Engeland nog toe, of <is> wordt het nu buitengesloten Frankrijk rijp <geworden> om op zijn verzoek te worden toegelaten.

Het komt er echter nu op aan het <beperkte> voorgestelde doel te bereiken. Dit zal heel moeilijk zijn; het is een zeer groote stap, die gedaan moet worden; vele tegenstanden zullen te overwinnen zijn.

5. *De <belanghebbende> deelnemende naties.*

1. Het Duitsche volk.

Als eerste en meest belanghebbende natie moet het Duitsche volk genoemd worden. Het <heeft> is den veel bloed gekost hebbenden oorlog van 1914–1918 nog niet vergeten, <of> nu de huidige oorlog wederom enorme offers vergt. Wanneer deze oorlog gewonnen zal zijn en Duitschland <staat dan alleen> zou dan alleen staan in een geheel vijandelijke wereld, omringd door vijanden in Europa, dan heeft het nog den oorlog verloren, want de ondergang is dan slechts verschoven. Zou het gevolg geven aan inblazingen van, zacht uitgedrukt, onverstandige <ophitsers> imperialisten om andere volkeren in te lijven, dan heeft het niet alleen vijanden van buiten, maar ook van binnen, hetgeen den ondergang slechts kan bespoedigen en <meer> zekerder maken.

Het Duitsche volk heeft, na alles wat het geleden heeft, er recht op niet meer alleen te staan, wanneer het op de verdediging van Europa aankomt. Dit <recht> kan alleen <bevredigd> bereikt worden, wanneer het omringd is door vrienden. Deze vrienden <zijn> moeten de omringende naties zijn, die in de Unie zijn opgenomen <en zeker weten> met de zekerheid noch geknecht, noch uitgebuit te zullen worden, doch door het Duitsche volk als naties te worden gerespecteerd. Dit is een psychologische kwestie, waarmede het geheel staat of valt.

2. Het Zweedsche volk

Het Zweedsche volk verkeert in dezelfde positie als het Nederlandsche volk vóór 1940. Wanneer er niet was de dreiging van de Sovjet-Unie, dan zou er geen reden voor het Zweedsche volk zijn om toe te treden tot de Europeesche Unie. Natuurlijk zou de toetreden voor Zweden veel aantrekkelijker zijn als de onaantastbaarheid van het geheele Zweedsche grondgebied gegarandeerd zou worden door de Unie, maar dit is <van de Unie> te veel gevergd. De Unie kan aan Zweden <de onaantastbaarheid van> garandeeren, dat aantasting van het Zweedsche grondgebied binnen <de> het gebied der Unie gekeerd zal worden met de kracht van 180 millioen menschen inplaats van 6 millioen.

<En binnen de grens der Unie wonen 6 van de 6,5 millioen menschen Zweden van de 6,5 millioen>

3. Het Noorsche volk

Wat voor het Zweedsche volk geldt, geldt nog meer voor het Noorsche. Buiten het gebied der Unie komt van Noorwegen slechts kale rotsen en zout water te liggen [1]. Het is volkomen begrijpelijk, dat de Noren gaarne hun geheele grondgebied binnen de Unie zouden brengen, maar het Noordelijk gedeelte ligt te ver buiten Europa's kern.

4. Het Deensche volk

Het Deensche volk verkeert heden in de positie van min of meer <beveiligd> beveiligd te zijn, zonder dat het zich daarvoor behoeft in te spannen. Het beeindigen van dezen toestand zal ten slotte het zelfrespect en den opbou van het Deensche volk ten goede komen.

5. Het Nederlandsche volk

Het Nederlandsche volk heeft vier eeuwen op eigen beenen gestaan. Het

---

[1] Ook de in 1940 door de Duitsche weermacht zoo hardnekkig verdedigde ertshaven Narvik. (*Noot van het R.v.O.*)

heeft zich geweerd tegen Spanje, Engeland en Frankrijk en heeft in dezen strijd nimmer eenigen steun van beteekenis uit de Duitsche landen ontvangen. Het heeft in <zijn grootsten bloeitijd> den tijd van zijn grootsten bloei en macht nimmer imperialistisch zijn begeerte naar Duitsche landen uitgestrekt. Het heeft in 1918–1919 geweigerd om op het aanbod der overwinnende geallieërden in te gaan om het land van Kleef te annexeeren. Dit is in overeenstemming met den Nederlandschen aard. Het was in 1940 het rijkste land van Europa, het best georganiseerde, de derde koloniale mogendheid van de wereld, trotsch op zijn groote cultureele en wetenschappelijke waarden. Het is in Mei 1940 omvergeloopen door de Duitsche weermacht; <en> in 4 jaren van het rijkste tot het armste land van Europa gemaakt en ook in vele andere opzichten aangetast en ondermijnd. Zijn enorm koloniaal gebied, de vrucht van 3 eeuwen noesten arbeid, is overweldigd door Japan.

<Bijna geen van zijn nationale instellingen heeft de bezettende macht> De honderdduizend Nederlandsche nationaal-socialisten hebben niettemin geloofd, dat het nationaal-socialisme voor Duitschland geen uithangbord was om zijn imperialisme daarachter te verbergen [1]. Op mijn gezag hebben zij geloofd in de goede bedoelingen en de mij gedane toezeggingen van den Führer. Hun zonen en mannen hebben zich bij tienduizenden ingezet en bij duizenden geofferd. Vier jaren lang hebben alle zalen in Nederland gedaverd van „de Germaansche saamhorigheid" in woorden <beel>; het oogenblik is gekomen, dat van Duitsche zijde de woorden in daden worden omgezet, nadat <vier jaren> vanaf het jaar 1935, dus nu negen jaren lang, de Nederlandsche nationaal-socialisten voor de solidariteit hebben gestreden en geleden.

Tot nu toe kunnen wij als Nederlanders niet zeggen, dat wij door het nationaal-socialistisch Duitschland beter behandeld zijn dan door Engeland en Frankrijk. <Veel eerder nog het tegendeel>

Wanneer het nationaal-socialistisch Duitschland zich tegenover het Nederlandsche volk gaat gedragen als de grootere <broeder> en sterkere broeder, die van zijn macht tegenover den kleineren en zwakkeren geen misbruik maakt; die daarentegen <met vreugde> het nationale zelfrespect van het Nederlandsche volk eerbiedigt en met vreugde zijn cultureelen en materiëelen bloei zal zien, dan is het Nederlandsche volk in zijn geheel, <snelle daarv> te winnen voor toetreding tot de Unie en zal het daarvan één der waardevolste en trouwste leden worden.

Wil daarentegen Duitschland voortgaan ons te knechten, te ontrechten en uit te buiten, dan kan het na een gewonnen oorlog ons Nederlanders inlijven,

1) Deze passage is later geschrapt. (*Noot van het R.v.O.*)

maar dan voorspel ik, dat de strijd ondergronds en bovengronds zal doorgaan tot den dood toe van generatie op generatie [1]).

6. Het Bourgondische volk.

Er is nu geen Bourgondisch volk. Eens was er een Bourgondisch Rijk, maar de sporen daarvan zijn reeds lang verdwenen. Er zijn Walen in Zuid-Oost België; er zijn de bewoners van Noord-Oost Frankrijk; er zijn Fransch sprekenden in Zwitserland <cantons in België>. Zij hebben allen één ding gemeen: het Fransch is hun gemeenschappelijke taal. De binding die van de taal uitgaat, is aanzienlijk grooter dan die, welke uitgaat van de lengte van de schedels of de kleur van de oogen. De mogelijkheid om deze menschen samen te vatten in één staat: den Bourgondischen staat is gebaseerd op de gemeenschappelijke taal.

Overigens <moet> is den te stichten Bourgondische staat een constructie ten behoeve van de Unie. De Bourgondische Staat is binnen de Unie noodzakelijk als het natuurlijk voorveld der Nederlanden en van Duitschland.

Niet vergeten zal mogen worden, dat voor den <Bou> Bourgondiër de Nederlander is en blijft „le sale Flamand" en de Duitscher „le sale Boche". Daarom <zal> zullen in den Bourgondischen Staat de Nederlandsche en de Duitsche minderheden beschermd moeten worden.

Door het afscheiden van den Bourgondischen Staaat wordt de kracht van Frankrijk, die gericht zou zijn tegen de Unie, gebroken. Er blijft practisch alleen een agrarisch Frankrijk met een veel te groote<n> hoofdstad <in het> dicht bij de grens van de Unie.

7. Het Italiaansche volk.

Het Italiaansche volk heeft alle kansen gehad om zich tot een groote mogendheid te ontplooiien. Deze zijn alle te niet gedaan.

Wederom is gebleken, dat het Italiaansche volk ten Noorden van de Apenijnen toch anders is dan in Midden- en Zuid Italië. Het Noorden is het meest Europeesch; het midden is Rome, het land der Monsignori; het Zuiden het oude koninkrijk Napels.

Alleen het Noorden kan tot kern-Europa gerekend worden. Wie het Noorden aantast, tast het leven der Unie aan. Niemand kan in <deze> deze eeuw van de Zweden verlangen, dat zij Sicilië of Apulië gaan verdedigen. <Voor> Het Italiaansche volk in het Zuiden zal het waarschijnlijk ook in het geheel niet

---

[1]) Deze alinea ontbreekt in den uiteindelijken tekst. (*Noot van het R.v.O.*)

erg vinden niet onder den dienstplicht der Unie te vallen; van militairen plicht bevrijd te zijn.

Midden- <en Zuid> Italië, voor zoover niet behoorend tot den Kerkstaat, en Zuid-Italië zullen dus min of meer in de positie komen van protectoraat van Noord-Italië. De hoofdstad van Italië wordt dan practisch verlegd van Rome naar Milaan.

8. Het Kroatische volk.

Of er een Kroatisch volk is, kan ik niet beoordeelen. Het wordt in ieder geval geacht aanwezig te zijn, <daar er een Kroati> of te kunnen groeien, anders zou er geen Kroatische Staat gesticht zijn [1].

Of de Kroatische Staat tot kern-Europa gerekend moet worden ja of neen, kan ik niet beoordeelen. Gezien echter de binding, die er nu met Duitschland bestaat, heb ik gemeend dit gebied binnen de Unie te moeten betrekken.

9. Het Hongaarsche volk.

Het Hongaarsche volk te herstellen in zoo volledig mogelijken omvang en te garandeeren door de Unie, moet voor <Hongarije> de Hongaren dermate aantrekkelijk zijn, dat met enthousiasme aan de Unie zal kunnen worden deelgenomen. Op de kam der Karpathen ligt de grens tusschen kern-Europa en den Balkan.

10. Het Slowaaksche volk.

Het Slowaaksche volk <ligt> heeft zijn woonplaats binnen de Unie. Slowakije is nu een protectoraat van Duitschland. Wil het lid der Unie worden, dan zal Duitschland het begrip protectoraat [2] moeten opgeven. Dit zal ongetwijfeld ten goede komen aan het zelfbewustzijn der Slowaken en aan de sympathie der Slowaken voor Duitschland.

Of het gewenscht is, het begrip protectoraat op te geven is een aangelegenheid, die zich onttrekt aan mijn beoordeeling.

6. *Het begin van den opbouw der Unie.*

De Unie mag niet worden voorgeschreven in Berlijn en worden opglegd aan de andere volkeren, maar <mag> integendeel zij moet worden gesticht door

---

1) Op 10 April 1941, na de bezetting van Joegoslavië door Duitsche en Italiaansche troepen; Staatsleider was Pavelitsj. (*Noot van het R.v.O.*)

2) Volgens verdrag van 23 Maart 1939 beschermde het Duitsche Rijk de politieke onafhankelijkheid van Slowakije. In den definitieven tekst der nota komen al deze uiteenzettingen over het protectoraat niet meer voor. (*Noot van het R.v.O.*)

de andere volkeren en de leiding worden aangeboden aan den Führer, die bij de aanvaarding van de leiding de kern van de Unie, het Duitsche volk, in de Unie inbrengt. Daar de Nederlanden ongetwijfeld het grootste offer brengen op het altaar der Unie, daar het <zich handelt> gaat om het zich bekennen tot het Continent van een volk, dat zijn belangen grootendeels overzee had, is het logisch, dat de stichting van Nederland uitgaat. De stichting kan geschieden in het Vredespaleis in Den Haag, dat daardoor voor de eerste maal werkelijk aan zijn doel<einden> zal <voldoen> beantwoorden. Dit vredespaleis zal worden aangeboden [1] aan de Unie.

Het is duidelijk, dat de tijd er nog niet rijp voor is om het geheele plan der Unie te openbaren. De publicatie is niet mogelijk wegens Zweden en Zwitserland en nu nog ongewenscht wegens Italië en Frankrijk.

Maar niettemin kan er reeds nu een <goed en> deugdelijk begin gemaakt worden. De geestelijke basis van de Unie is het nationaal-socialisme en het fascisme, waartoe behoort het leidersbeginsel.

Een voldoende basis is aanwezig in Noorwegen, Nederland, Italië, <Kroatië> en Hongarije.

Het gebied van het toekomstige Bourgondië is geheel door de geallieerden bezet, met inbegrip van Wallonië. Niettemin kan men Wallonië als uitgangspunt nemen <en dit voorloopig> voor het toekomstige Bourgondië.

Op deze wijze zouden de <vertegenwoordigers> leiders van 5 volkeren tot stichting van de Unie kunnen overgaan nl. van Noorwegen, de Nederlanden, Wallonië, Italië en Hongarije. Officieël dient dit te geschieden buiten Duitschland om; in werkelijkheid <nl.> echter in <de> nauwe samenwerking met Duitschland of concreter gezegd onder het wakend oog van den Führer.

MUSSERT

Almelo 17 November 1944.

[1] Het Vredespaleis is eigendom der Carnegie-stichting. (*Noot van het R.v.O.*)

BIJLAGE I

ONTWERP-STATUUT VAN DEN BOND VAN GERMAANSCHE VOLKEREN

(door Dr J. H. CARP)

ONTWERP-STATUUT VAN DEN BOND VAN GERMAANSCHE VOLKEREN

De Regeeringen van het Groot Duitsche Rijk, het Rijk der Nederlanden, het Koninkrijk Zweden, het Noorsche Rijk en het Koninkrijk Denemarken,

Overwegende, dat door de zegepraal der wapenen van het Groot Duitsche Rijk de grondslag is gelegd voor een nieuwe orde der Europeesche Staten, inzonderheid van die Staten, welker gebied aan de Germaansche Volkeren tot levensruimte strekt;

dat als ordenende macht in deze levensruimte het Groot Duitsche Rijk moet worden erkend;

dat alleen binnen het verband dezer nieuwe orde de belangen der in deze levensruimte gevestigde Volkeren kunnen worden gediend en gewaarborgd;

dat de verantwoordelijke Regeeringen der bij de Germaansche levensruimte betrokken Staten het mitsdien als haar eersten en hoogsten plicht beschouwen over te gaan tot de stichting van een Bond van Germaansche Volkeren, welke door het hier volgend statuut wordt geregeld:

Artikel 1

De Bond van Germaansche Volkeren heeft ten doel de bescherming en de behartiging van de gemeenschappelijke belangen dier Volkeren, zoomede het versterken en onderhouden van hun saamhoorigheidsbesef.

Artikel 2

De Bond omvat het Groot Duitsche Rijk, het Rijk der Nederlanden, het Koninkrijk Zweden, het Noorsche Rijk en het Koninkrijk Denemarken.

Op hun verzoek kunnen andere Germaansche Staten door het gezag, genoemd in artikel 4, mede als lid van den Bond worden toegelaten.

Artikel 3

Het Rijk der Nederlanden, het Koninkrijk Zweden, het Noorsche Rijk en het Koninkrijk Denemarken wijzigen, voorzoover noodig, hun constituties in overeenstemming met de beginselen van dit statuut. Zij worden geacht aan deze

verplichting te hebben voldaan, indien zij zich in hun constituties tot Nationaal-socialistische Staten verklaren en zich daarin verbinden met betrekking tot de regeling hunner weermacht en volkshuishouding te handelen in overeenstemming met het Groot Duitsche Rijk.

Artikel 4

Met inachtneming van de bepalingen van dit statuut berust de leiding van den Bond bij den Führer van het Groot Duitsche Rijk.

Artikel 5

Het recht der Regeeringen van de Staten, genoemd in artikel 3, eersten volzin, om naar eigen goedvinden de belangen der betrokken Volkeren te behartigen en de daartoe door haar noodig geoordeelde maatregelen te treffen, wordt ten volle erkend, behoudens het bepaalde in het Bondsstatuut en met dien verstande, dat zij zich zullen onthouden van alles, wat de gemeenschappelijke grondslagen, waarop de Bond berust, kan schaden.

Artikel 6

De wijze van overleg met betrekking tot de gemeenschappelijke regeling van de aangelegenheden der weermacht en volkshuishouding wordt door den Führer van het Groot Duitsche Rijk bepaald.

Artikel 7

De Overzeesche Gebieden, welke zich onder het gezag van een der in artikel 2 genoemde Staten bevinden, maken mede deel uit van den Bond.

Indien deze Gebieden alszoodanig tevens tot een andere levensruimte behooren, worden de daaruit voortvloeiende beperkingen en verplichtingen erkend en geëerbiedigd.

TOELICHTING TOT HET STATUUT VAN DEN BOND VAN GERMAANSCHE VOLKEREN

Als grondslag voor den Bond van Germaansche Volkeren is aanvaard de n a t i o n a l e en de i n t e r n a t i o n a l e zijde van het Nationaal-socialisme. De laatste openbaart zich in de r a s gemeenschap, welke niet aan Staatsgrenzen gebonden is en zich over verschillende Volkeren en Staten kan uitstrekken; de eerste betreft de geslotenheid van de h i s t o r i s c h gegroeide Volksgemeenschap, die haar eigenheid in een nationalen Volksstaat wil bewaren. De verbinding van deze beide zijden van het Nationaal-socialisme brengt de gedachte naar voren van een tusschen-staatsche overkoepeling van op rasgemeenschap berustende Volksstaten: de Bond van Germaansche Volkeren.

Voorzoover het Groot Duitsche Rijk door de kracht zijner wapenen de voorwaarden voor de mogelijkheid eener nieuwe orde in de Europeesche Statenwereld heeft geschapen, welke in den Bond van Germaansche Volkeren tot uitdrukking komt, en de macht heeft deze orde te handhaven, zal de leiding van dit Rijk in de gemeenschappelijke levensruimte dier Volkeren moeten worden erkend.

De Staten, die van deze levensruimte deel uitmaken en mitsdien als leden van den Bond in aanmerking komen, zijn, behalve het Groot Duitsche Rijk, Nederland, Zweden, Noorwegen en Denemarken. Daar de rasgemeenschap zich echter ook tot andere volksgroepen uitstrekt (b.v. de Nederlandsche stamverwanten in Zuid-Afrika), kan het gewenscht zijn de mogelijkheid open te laten voor de toetreding van andere leden tot den Bond.

De Bond heeft een p r a k t i s c h doel: de verzekering — op den natuurlijken grondslag, waarop hij berust — van de gemeenschappelijke belangen der betrokken Volksstaten, of, anders gezegd, de behartiging van de belangen der gemeenschappelijke levensruimte. Deze betreffen vooral de aangelegenheden van volkshuishouding en weermacht. Daarnevens komt het levendig houden van het besef van duurzame onderlinge verbondenheid zijner leden als een belang van eerste orde van den Bond naar voren.

De Bond van Germaansche Volkeren is gedacht als een verbond van z e l f s t a n d i g e S t a t e n naar den trant van een Statenbond, zij het ook op inniger en natuurlijker grondslag — de rasgemeenschap der betrokken Volkeren — dan ten aanzien der historische Statenbonden het geval is geweest. De

zelfstandigheid (souvereiniteit) der deel-Staten moet uiteraard in overeenstemming zijn met hun onderlinge verbondenheid, zooals de Bond deze tot uitdrukking brengt. Daartoe zullen deze Staten in hun constituties beginselen moeten aanvaarden, welke de strekking hebben den gemeenschappelijken grondslag voor hun saamhoorigheid in den Bond te leggen. Deze beginselen betreffen in het algemeen de erkenning van het Nationaal-socialisme als de leidende gedachte voor de inrichting van maatschappij en Staat en in het bijzonder de zelfbeperking van de afzonderlijke Staten met betrekking tot de regeling van aangelegenheden van volkshuishouding en weermacht, waarvoor overeenstemming vereischt wordt met de Bondsleiding.

Artikel 1 omschrijft het doel van den Bond: zoowel tot de bescherming der Germaansche levensruimte als ter verzekering der bestaansvoorwaarden en welvaart hunner Volkeren moeten de betrokken Staten hun gemeenschappelijke krachten inspannen. De noodzakelijke eenheid binnen deze levensruimte van aangelegenheden van weermacht (bescherming) en van volkshuishouding (behartiging van gemeenschappelijke belangen), naast de versterking van het saamhoorigheidsbesef der Volkeren, verbonden door rasgemeenschap, komt in dit artikel als de rechtvaardiging van het bestaan van den Bond tot uitdrukking.

Artikel 2 noemt de leden van den Bond. Het tweede lid laat de mogelijkheid open voor toelating van andere leden dan de in het eerste lid genoemde. Deze leden zullen vanzelfsprekend aan dezelfde voorwaarden moeten voldoen als de eerstgenoemde, bepaaldelijk uit een oogpunt van Germaansche rasverwantschap. Over hun toelating zal door de leiding van den Bond moeten worden beslist.

Artikel 3 vestigt de verplichting van de leden van den Bond hun constituties met de beginselen van den Bond in overeenstemming te brengen. Zij zijn gehouden hun constituties in Nationaal-socialistischen zin te wijzigen langs den weg, welke voor ieder door de omstandigheden het meest aangewezen zal blijken. Daarbij zullen zij zich de zelfbeperkingen moeten opleggen — beperkingen der oude staats-souvereiniteit —, welke door hun saamhoorigheid in de onder leiding van het Groot Duitsche Rijk staande Germaansche levensruimte worden vereischt.

Over de vraag of aan de in dit artikel bedoelde verplichting door de betrokken Staten genoegzaam is voldaan, zal uiteindelijk met inachtneming van de gestelde norm de leiding van den Bond moeten beslissen.

Artikel 4 draagt de leiding van den Bond op aan den Führer van het Groot Duitsche Rijk. Het komt niet gewenscht voor omtrent den aard dezer leiding in bijzonderheden te treden. Zij vindt in elk geval haar beperking in het bepaalde in artikel 5 en zal zich overigens in de praktijk nader moeten ontwikkelen.

Artikel 5 spreekt nog eens uitdrukkelijk het beginsel van de zelfstandigheid der betrokken Staten uit, alleen beperkt door het hoogere belang van den Bond, wiens rechten in het Statuut omschreven zijn. Ook hierbij zal uiteindelijk de leiding van den Bond, indien het volstrekt noodzakelijk is, een beslissing kunnen geven.

Artikel 6. Het is niet gewenscht in het statuut zelf voorschriften te geven omtrent de wijze van overleg tusschen de leden-Staten van den Bond en de leiding, vermits de vaststelling van een desbetreffende regeling beter aan deze leiding zelve kan worden overgelaten met het oog op de vele praktische aangelegenheden, welke zich daarbij voordoen.

Artikel 7. Dat de Overzeesche Gebieden, welke zich onder het gezag van tot den Bond behoorende Staten bevinden, mede deel van den Bond uitmaken, spreekt eenerzijds vanzelf, maar anderzijds moet rekening gehouden worden met de omstandigheid, dat deze Gebieden door hun ligging tevens tot een andere dan de Germaansche levensruimte behooren. Ook deze andere levensruimte heeft haar eigen rechten, welke door den Bond van Germaansche Volkeren krachtens zijn eigen beginselen zullen moeten worden erkend.

Daarbij is te denken o.a. aan het „Pact van Drie". In artikel 1 van dit tusschen Duitschland, Italië en Japan gesloten verdrag erkent Japan de leiding van Duitschland en Italië bij de vaststelling eener nieuwe orde in Europa, gelijk in artikel 2 Duitschland en Italië de leiding van Japan erkennen bij de instelling van een zoodanige orde in de Groot-Aziatische ruimte. Dit is met betrekking tot de overzeesche gebiedsdeelen van Nederland van belang, al schijnt de vraag of deze in de bedoelde, onder ordenende leiding van Japan staande levensruimte gelegen zijn, haar uiteindelijke beantwoording nog niet te hebben gevonden. Het is geenszins uitgesloten, dat Japan zijn wenschen met betrekking tot Nederlandsch-Indië zal beperken — gelijk het dit tot dusverre uitdrukkelijk deed — tot een economische samenwerking zonder politieke nevenoogmerken.

Overigens heeft de erkenning van Japans leiding in de Groot-Aziatische levensruimte reeds gevoerd tot een internationale regeling van een tot nu toe

onbekenden aard. In verband met het vredesaccoord (10 Mei 1941) tusschen Thailand en Indo-China heeft Fraknrijk zijn koloniaal gebied in Indo-China in zooverre onder de bescherming van Japan geplaatst als voor dit gebied vanwege Frankrijk de belofte is gegeven in de toekomst geen buitenlandsche betrekkingen aan te gaan, die tegen Japan gericht zouden kunnen zijn. Frankrijk heeft hierdoor de aanspraken der Japansche leiding binnen de Groot-Aziatische levensruimte erkend met betrekking tot zijn eigen aldaar gelegen koloniaal gebied, dat met dit voorbehoud overigens geheel aan het Fransche gezag onderworpen blijft.

In deze lijn zou kunnen liggen een min of meer overeenkomstige regeling tusschen Nederland en Japan, waardoor alsdan de Nederlandsche verplichtingen, voortvloeiende uit het statuut voor den Bond van Germaansche Volkeren, zoowel wat de overzeesche weermacht als de volkshuishouding aangaat, beperkt zouden moeten worden met het oog op de eischen der Overzeesche levensruimte.

In verband met de hier bedoelde mogelijkheden dient het tweede lid van dit artikel.

BIJLAGE II

OVERZICHT VAN DEN STRIJD DER N.S.B.

(Nota voor Schmidt)

Utrecht, St. Nicolaas 1940.

Om het ontstaan <de geschiedenis> der N S B te begrijpen moeten wij teruggaan naar het jaar 1919. De geallieerden waren de baas in Europa en verdeelden den buit. België moest beloond worden, te meer daar het nu volkomen een werktuig was in handen van Frankrijk. De beloning moest bestaan in het afstaan van Zuid-Limburg en Zeeuwsch-Vlaanderen door Nederland. Nederland zou worden schadeloos gesteld door annexatie van het land van Kleef. Nederland weigerde zich schuldig te maken aan annexatie en wilde ook geen gebiedsdeelen afstaan. Toen werd buiten Nederland om bepaald dat kanalen van den Rijn naar Antwerpen zouden worden gegraven over Nederlandsch gebied en dat de souvereiniteit over de Scheldemondingen zou overgaan naar België. Dat was weer een stap naar Frankrijk's einddoel: de Rijngrens van Bazel tot den mond. Deze pénétration pacifique werd neergelegd in een ontwerp tractaat gesloten op 3 April 1925 tusschen de Ministers van Buitenlandsche Zaken van Nederland en België. Alvorens van kracht te zijn behoefde dit tractaat de goedkeuring der Staten-Generaal.

De publieke opinie in Nederland aanvaardde dit verdrag als een Nederlandsche bijdrage, een Nederlandsch offer aan de samenwerking die in den Volkenbond zou plaats vinden. Alleen ben ik begonnen daartegen te opponeeren als 29 jarig subaltern ingenieur. Ik heb een landelijk comité van Actie daartegen opgericht en vond den President van de Nederlandsche Bank bereid om als president van het comité op te treden waarvan ik de practische leiding had als secretaris. Na bijna 2 jaren van harden strijd, nadat het nog eerst aangenomen was door de Tweede Kamer, werd het verdrag tenslotte op 24 Maart 1927 door de Eerste Kamer verworpen. De Minister van Buitenlandsche Zaken trad dientengevolge af. Ik schreef nog de richtlijnen voor een nieuwe overeenkomst, die bevrijd zou zijn van de pénétration pacifique en keerde naar mijn ingenieurswerk terug.

In 1929 openbaarde zich de eerste teekenen van een hernieuwde poging om Nederland in de Fransche imperialistische politiek op te nemen. In 1930 nam de nieuwe aanval meer concreten vorm aan waarop ik mij wederom voor den strijd aangordde.

Ik kwam toen echter tot de conclusie, dat alleen een ziek volk zich vrijwillig

liet spannen voor de belangen van een vreemde mogendheid. Niet meer zou het zin hebben om de bovenste leidende klasse den voet dwars te zetten, maar om de groote massa van het volk weer gezond te maken, door het tot eenheid te brengen en geestelijk en lichamelijk te bevrijden van defaitisme.

In den loop van het jaar 1931 sprak ik daarom met van Geelkerken, die ik uit mijn ambt kende. Na overweging besloot ik tezamen met hem een volksbeweging daartoe te ontketenen. Die volksbeweging zou zijn anti-marxistisch, anti-volkenbond, pro verdediging Vaderland, pro de gerechtigheid voor het arbeidende volk.

Overwegende de naam werd door mij aan nationaal-socialist de voorkeur gegeven boven fascist, omdat fascist buitenlandsch is en nationaal en socialist de twee-eenheid vormt waaruit een volk kan opbloeien. Nationalisme noodig voor de verdediging van een volk tegen van buiten komende vijanden; socialisme noodig voor de verdediging van het volk tegen de vijanden van binnen: kapitalisme en marxisme. De kleuren werden aangenomen zwart-rood. Het rood der revolutie; het zwart van het behoud van het goede, het blijvende uit alle tijden.

Anders uitgedrukt: bloed en bodem.

Als insignevorm werd gekozen de driehoek, die het teeken is voor delta. Nederland is de delta van de 3 groote rivieren Rijn, Maas en Schelde.

Het program bevat 20 punten ten aanzien van nationale oogmerken, staatsrechterlijke hervormingen, volkshuishouding, cultuur en sociale voorzieningen.

Hitler's Mein Kampf was mij onbekend, van de Jodenkwestie wist ik niets. Dit is achteraf gezien buitengewoon gelukkig, want indien dit toen wel het geval was geweest, zou de opbouw in Nederland waarschijnlijk niet gelukt zijn, want Nederland had geen verdrag van Versailles, geen sociaal-democratische Regeering, geen Joden overstrooming uit het Oosten.

Op 14 December 1931 werd zoo de N S B gegrond met twee werkende leden: van Geelkerken en ik.

Het jaar 1932 werd besteed om te komen tot de eerste 1000 leden in verschillende groepen en groepjes over het land verdeeld. Januari 1933 eerste landelijke bijeenkomst met 600 leden en 50 mannen der W. A. Algemeen lachsucces. Een hoon en belachelijkmaking. Hoe kon een overigens knap ingenieur tot zulke dwaasheden komen.

Het eerste nummer ‹blad› van het weekblad Volk en Vaderland (overeenkomende met kleuren rood en zwart) verscheen. Marschorder voor het jaar 1933: komen tot de eerste 10.000 leden.

Reeds bij de eerste openbare vergaderingen kwam het tot ongeregeldheden

met Joden en marxisten. De Beweging groeide als kool. In September 1933 tweede bijeenkomst met 6000 man. Uniformverbod, waardoor het dragen van zwarte hemden en overige uniformstukken in het openbaar werd verboden.

Einde 1933 waren de 10.000 leden bereikt.

Toen zette de staatsmacht in. Het ambtenaarverbod werd uitgevaardigd, d.w.z. het lidmaatschap der N S B had onmiddelijk het ontslag als ambtenaar of militair ten gevolge. Dit ging uit van het Rijk. De provinciën en de gemeenten werden gedwongen dit voorbeeld te volgen. Een geweldige bres werd geslagen in het kader. Van Geelkerken was ambtenaar ter provinciale griffie van Utrecht, ik was Hoofd-Ingenieur van den Waterstaat der provincie Utrecht. Beiden ontslagen op 1 Mei 1934.

De Roomsch-Katholieke Kerk vaardigde voor de leden der Kerk eveneens het verbod uit op straffe van onthouding der sacrementen.

Niettemin ging de Beweging als vaderlandslievende Beweging stormachtig verder. Einde 1934: 30.000 leden.

Voorjaar 1935 eerste verkiezingen: 300.000 stemmen d.w.z. 8% der stemgerechtigde bevolking. Dit was een enorm succes.

Toen hielden de pogingen tot belachelijkmaking op, daarvoor kwam in de plaats bestrijding met terzijde stelling van elken norm van fatsoen. Alle kerkelijke en wereldlijke machten werden samengetrokken om het nationaal-socialistisch gevaar af te wenden. Wij hadden intusschen wat geleerd van Duitschland, waar Hitler in Januari 1933 het bewind in handen had genomen en zich staande hield tegen de verwachting der democraten. Het parool der Nederlandsche plutocraten was: dat zal ons niet overkomen.

Onmiddelijk na de verkiezingen vertrok ik per vliegtuig naar Indië om daar de N S B te vestigen. Het vertrek was een aangrijpende demonstratie. Om 4 uur 's ochtends stonden 16.000 menschen om het vliegveld, die in den nacht uit alle deelen van het land waren samengekomen. In Indië werd ik hartelijk verwelkomd en als een witte olifant rondgeleid. Bij mijn vertrek telde de N S B in Indië meer dan 2000 leden.

Onmiddelijk bij mijn thuiskomst in September 1935 moest de N S B haar groote vuurproef doorstaan. Mussolini veroverde Abessinië. De Nederlandsche Regeering was de eerste die in Genève aandrong op sancties. Nederland was in het Volkenbondfront. Het Nederlandsche volk werd stevig bewerkt tegen Italië, het fascisme. Fascisme is oorlog; fascisme is moord.

In September 1935 hield ik een massavergadering van 30.000 menschen in een daartoe opgeslagen tentencomplex. Daarin nam ik open en vierkant stelling tegen den Volkenbond, vóór Italië en verklaarde mij solidair met de zwart-

hemden van Mussolini en de bruinhemden van Hitler. De Beweging stond op zijn beenen te trillen. Duizenden gingen heen. Ik was Hitler-knecht en had mij buiten het volk gesteld. Nationaal-socialist was onvaderlandslievend. Dit was instinctief ook het eerste positieve bekennen tot het rassenstandpunt, omdat waar het ging blank tegen gekleurd wij altijd zouden staan aan de kant van blank. Eind 1935 niettemin 40.000 leden.

1936 tot aan de verkiezingen in voorjaar 1937 werd een tijd van worsteling tegen alle machten die zich vereenigd hadden tot vernietiging van de N.S.B. De politieke partijen vereenigden zich tot één samenwerking in E.D.D. (Eenheid door democratie). De Katholieke Kerk verscherpte haar actie; de Gereformeerde Kerk kwam met het verbod van uitstooting uit de Kerk bij toetreding tot de N S B. De Oxford Beweging werd ingevoerd en hield vlak voor de verkiezingen enorme propaganda onder het bedekte motief: het goede van het nationaal-socialisme hebben wij beter en het kwade komt bij ons niet voor. De verkiezingen van 1937 stonden in het teeken: allen tegen één en die allen onder leiding van dr. Colijn. Alleen wat vast in zijn schoenen stond kon het volhouden. De massa liet zich afwenden. Resultaat: klinkende verkiezingsnederlaag nl. 170.000 stemmen, ruim 4%. De zomer van 1937 begon.

Een sauve qui peut" begon. De N S B was dood.

De Joden liepen met een doodkist door de straten van Amsterdam om de N S B te begraven. Duizenden briefkaarten en brieven werden verspreid met het overlijdensbericht der N S B. Groote pret en nieuwe belachelijkmaking met den raad: schei er maar mede uit.

Daartegenover roerende trouw en vastberadenheid. Mannen, die ik in de Beweging groot had gemaakt daaronder verreweg de bekwaamste spreker en propagandist, die een bijna magischen invloed uitoefende op zijn toehoorders, waren teleurgesteld en begonnen een samenzwering tegen mij als Leider der Beweging. De samenzweerders werden er zonder vorm van proces uitgezet en algemeen werd gehoopt op een scheuring, die de resten uiteen zou doen vallen.

Ik riep toen allen op tot een landelijke samenkomst in Lunteren, een uitgestrekt heidterrein, dat ingericht wordt om voor ons te dienen als het Neurenberger terrein voor de N S D A P. Van allen kant stroomden de duizenden te samen. Een uur heb ik gesproken en de onverwoestbare trouw bleek. De Beweging stond muurvast, was niet te ondermijnen.

Niettegenstaande de inkomsten tot de helft waren gedaald, werd in Den Haag een tweede hoofdkwartier geopend. Verkleind doch gelouterd en op trouw beproefd marcheerde de Beweging verder.

Intusschen werd de actie tegen ons volkomen beheerscht door de buitenland-

sche politiek. Elk succes van Hitler en Mussolini werd omgesmeed tot een wapen tegen ons.

De aansluiting van Oostenrijk aan Duitschland was in onze oogen een stap in de goede richting. Immers jaar in jaar uit had ik gepredikt dat het nieuwe Europa zou ontstaan op volkschen grondslag, d.w.z. alle Duitschers in één Duitsch Rijk, alle Italianen in één Italiaansch Rijk, alle Franschen in één Fransch Rijk, alle Nederlanders in één Nederlandsch Rijk.

Wij juichten de aansluiting van Oostenrijk bij Duitschland dus toe. Onze tegenstanders zeiden: het Oostenrijksch volk is verraden en daarna overweldigd door Duitschland. Wat Oostenrijk gebeurd is, zal met Nederland gebeuren en Mussert zal de verrader zijn. De vaststelling van de Brennergrens en het opgeven van Zuid-Tirol door Duitschland achtten wij een daad van wijs beleid tot pacificatie van Europa. Het verhuizen van de Zuid-Tirolers naar Duitschland als het begin van het nieuwe tijdperk van volksverhuizingen, dat noodig is om de volkeren wirwar te ordenen.

Toen kwam Sudeten-Duitschland en wederom stond de N S B. tegenover alle anderen. Volgens ons beginsel van alle Duitschers bijeen in één Rijk was dit prachtig. De anderen schreeuwden moord en brand. Het <maken van het Tsjechische volk tot> inlijven van Tsjechië bracht verwarring in eigen gelederen. Daar ging niet op het volksche beginsel van alle volksgenooten in het Rijk, alle anderen er uit. De Tsjechen zijn geen Duitschers. Ik heb toen gezegd en ik acht dit ook nu nog juist, dat Hitler in het geheel niet gesteld is op de Tsjechen in het Rijk, maar dat de Tsjechen verkeerd wonen. Een blik op de kaart is voldoende om te zien dat zij midden in Duitschland wonen en dat er voor hen maar één oplossing is: volksverhuizing naar het Oosten. Uit strategische overwegingen moest Hitler tegen het volksche beginsel in handelen om Duitschland's veiligheid te vergrooten.

Intusschen speelde zich de Jodenkwestie af. De moord op vom Rath werd beantwoord door een uitdrijving van de Joden op groote schaal. Tienduizenden Joden (30.000 of 40.000) werden hier met open armen ontvangen als arme door barbaren vervolgden. Al deze Joden vormden centra van haat tegen het nationaal-socialisme in het algemeen en de N S B in het bizonder. Openlijk werd in de kranten verkondigd, dat er bevolkingsruil moest plaats vinden tusschen Duitschland en Nederland en wel de Joden uit Duitschland moesten hier komen en de N S B'ers moesten naar Duitschland getransporteerd worden. Dit laatste deed men als volgt: de plutocraten maakten de N S B'ers broodeloos door ze uit hun werk te stooten; zij werden dan gedwongen werk te zoeken in Duitschland door de werkloozensteun in te houden. Zoo werden inderdaad duizenden uit onze gelederen en dikwijls de meest actieven verwijderd.

Niettemin verklaarden wij ons wederom solidair met onze Duitsche broeders en ontstond bij mij het plan om de bal terug te kaatsen. En wel als volgt: Er is maar één afdoende oplossing voor het Jodenvraagstuk en d.i. de stichting van een Joodsch tehuis buiten Europa groot genoeg en vruchtbaar genoeg om alle Joden uit Europa op te nemen, die de Europeesche volkeren kwijt willen.

Aan Duitschland zijn de koloniën ontnomen en dus kan het deze oplossing niet verwezelijken. Engeland, Frankrijk en Nederland zijn de grootste koloniale mogendheden. Op hen rust dus de plicht dit Joodsche tehuis aan te wijzen. Dit kan zoo goed omdat in Zuid-Amerika naast elkander liggen: Engelsch, Nederlandsch en Fransch Guyana te samen zoo groot als Duitschland. Laten deze democratiëen deze landen beschikbaar stellen, laat Amerika, dat de Joden zoo lief heeft, het geld voor de inrichting beschikbaar stellen en laat Duitschland de Joden daarheen brengen evenals Nederland alle Joden, die na 1 Augustus 1914 zijn binnengekomen. Doen de democratieën dit niet, dan zijn zij degenen die te kort schieten en laten zij dan niet jammeren over het lot der Joden. Zoo zou de bal worden teruggekaatst, want de democratieën jammerden wel, maar zouden Guyana niet beschikbaar stellen. Dit plan heb ik officiëel laten aanbieden aan den Minister-President door de N S B fractie leiders in de Eerste en Tweede Kamer, de Heeren van Vessem en graaf d'Ansembourg.

Aan het lid Rost van Tonningen droeg ik op met dit plan naar Berlijn te gaan opdat van Berlijn en Rome uit dit plan zou worden aangeprezen als de oplossing die de democratieën zelf in de hand hadden. Dit zou de gemoederen hebben gekalmeerd en de tegenstanders in verlegenheid hebben gebracht. De Heer Rost van Tonningen is teruggekomen met de mededeeling, dat men in Berlijn er niets mede te maken wilde hebben, daar men daar geheel andere plannen had. Dit was een groote teleurstelling en nog altijd ben ik van meening, dat men goed had gedaan er op in te gaan.

De Joden begrepen het in ieder geval wel; zij waren diep verontwaardigd over dit plan tot deportatie naar Cayenne zooals zij dit niet geheel ten onrechte noemen en vonden mij nog erger dan Hitler. Volgens hen was de oplossing, dat wij naar Cayenne gezonden zouden worden en het is zelfs tot voorbereiding gekomen van een wetsontwerp om ons daarheen te zenden.

In het voorjaar van 1939 kwam dan wederom, nu ten derden male de verkiezingsstrijd. Vlak daarvoor bezette Mussolini Albanië en verdreef met Pinksteren Koning Zog, Koningin Geraldine onder luid geweeklaag van alle democraten over zooveel slechtheid. Men voorspelde ons 1%. Tegen alle verwachtingen in handhaafden wij ons volkomen: 160.000 stemmen of bijna 4%.

De N S B was alleen te vernietigen door geweldadige uitroeiïng. Het motie

hiervoor was: N S B'ers zijn landverraders. Immers, Duitschland zou het nationaal-socialisme gebruiken als middel om het werkelijke doel te bereiken: de geweldadige overheersching en inlijving van andere volkeren. Het ‹Tsjechische› eerst aan bod was nu Nederland. De N S B'ers zijn altijd solidair met Duitschland en Italië, de leiding wordt daarvoor betaald en de volgelingen zijn te dom dit te doorzien. Landverraders moeten worden uitgeroeid.

De dreigende oorlog zou daartoe de mogelijkheid openen. Een geweldig apparaat werd in werking gesteld om de namen van alle nationaal-socialisten op lijsten te brengen; het gemobiliseerde leger en het politieapparaat werden gereed gemaakt om allen op het eerste sein gevangen te nemen en naar Engeland of Zuid-Amerika te deporteeren. Mij werd langs verschillende ondergrondsche wegen te kennen gegeven dat ik opgeschreven was om Codreanu te volgen. Men had de hoop mij te doen uitwijken naar Duitschland, waarna men zou kunnen zeggen hij is in Berlijn en heeft daar militaire hulp gehaald. Dit zou dan het sein zijn voor een slachting en deportatie op groote schaal. Men dacht: als hij hier blijft vernietigen wij den Leider; als hij heengaat zijn volgelingen. Het is altijd raak.

Ik kon dus niet uitwijken en moest doen wat mogelijk was om in het leven te blijven. Zorgvuldig zijn de maatregelen getroffen, maar niettemin zou dit alles niet geholpen hebben als op den 10den Mei de Voorzienigheid niet tot 5x toe had ingegrepen om mijn gevangenneming te beletten. Zoo ben ik op den ochtend van den 10den Mei aangehouden door een patrouille van één officier en vier man, die de auto hebben doorzocht en mij geen van allen hebben herkend. Zij waren met blindheid geslagen. Het verhaal van mijn ontsnapping aan den dood is een verhaal op zich zelve, dat hier echter te ver zou voeren[1]. Genoeg zij dat ik van 10 tot 15 Mei in een kleine boerenwoning heb doorgebracht totdat de Duitsche troepen de verlossing brachten.

Duizenden zijn gevangen genomen en mishandeld. Niet alleen weerbare mannen, maar tevens vrouwen en ouden van dagen, ja kinderen. Acht zijn vermoord. Mijn vrouw is gevangen genomen en in een cel eener afgekeurde oude gevangenis opgesloten onder bewaking van vele soldaten met bajonet op het geweer. IJzeren matras, geen stroozak. Mijn broer die overste was bij het leger is door twee officieren vermoord door vier schoten in den buik omdat hij zich niet wilde laten arresteeren.

De pogingen tot afvoering naar Engeland stuitten af op de onmogelijkheid om nog schepen uit IJmuiden te doen uitvaren. Waren de Duitsche troepen min-

[1] Hierover is een boekje verschenen, getiteld: Hoe de Leider voor Volk en Vaderland behouden werd, van de hand van Nic. Went. (1941). (*Noot van het R. v. O.*)

der snel opgerukt, dan zou het zonder twijfel gekomen zijn tot toestanden zooals in Polen.

Zoo eindigde de eerste periode der N S B van 14 December 1931 tot 15 Mei 1941 (Sic! *R. v. O.*) met de terugkeer der duizenden, die bevrijd werden door Hitler's troepen.

De tweede periode kon beginnen onder de Duitsche bezetting.

Op den 16den Mei verwachtte het Nederlandsche volk niets anders dan dat de N S B alle machtspositie's zou innemen met verjaging der democraten. Verzet daartegen zou zeer zeker niet geboden zijn. Ik heb aan den aandrang, die in deze richting op mij werd uitgeoefend, geen gevolg gegeven omdat ik van meening was dat dit alleen kon geschieden met instemming van de bezettende macht. Het risico om door de bezettende machten, die mijn politieke geestverwanten waren, verwijderd te worden van ingenomen posities, mocht ik niet nemen.

De bezettende macht bleek echter met de Heeren democraten goed overweg te kunnen. Officieren reden in auto's met aartsvijanden van Duitschland, die tot den 15den Mei niet dan hoon en laster over gehad hadden voor alles wat naar Duitschland zweemde. Deze Heeren democraten wezen dan vanuit de auto lachend naar N S B'ers die zij passeerden en verkondigden dat dat landverraders waren waarmede fatsoenlijke Duitsche militairen niets te maken zouden willen hebben. De bevolking vatte daarop moed en zei: zie zelfs de Duitschers willen met die N S B'ers niets te maken hebben. Onze Regeering had het maar bij het rechte eind en vreezen behoeven wij hen niet, want zij worden veracht door de Duitschers.

Tot driemaal toe heb ik geprobeerd om eenige minuten voor de radio te mogen spreken om de duizenden die gevangen genomen waren en de nabestaanden der gevallenen mijn stem te doen hooren en woorden van bemoediging toe te voegen. Tot drie maal toe is mij dat geweigerd [1]).

Toen kwam de Rijkscommissaris dr. Seyss Inquart in het land en hoopte ik op het einde der beproevingen. Deze hoop werd niet vervuld omdat de Rijkscommissaris en zijn medewerkers volstrekt misleid ten aanzien van de werkelijke stand van zaken hier kwamen. Dit laatste is mij eerst in den loop van de maanden Juli en Augustus duidelijk geworden [2]). De voorstelling, die men in Duitschland van de N S B had, kwam zoo ongeveer op het volgende neer:

---

[1]) Blijkens een schriftelijke verklaring van den toenmaligen directeur der A.V.R.O. heeft hij toentertijd Mussert het spreken door de radio geweigerd. Door de Duitschers werd dit getolereerd. (*Noot van het R. v. O.*)

[2]) De verhouding tusschen Seyss-Inquart en Mussert is steeds ietwat stroef geweest. (*Noot van het R.v.O.*)

De N S B had van werkelijk nationaal-socialisme geen benul. Joden en vrijmetselaars deelden de lakens uit. De Leider was een goedige sukkelaar; zijn medewerkers vormden te samen een bende in het Hoofdkwartier. Onder de leden waren vele goede krachten, die snakten naar het oogenblik der verlossing en brandden van verlangen om ingelijfd te worden bij Duitschland. God zij dank was er één man, die dat alles goed inzag en van enorme propagandistische kracht was, hij zou met behulp van „zijne vrienden van de SS" de zaken wel overnemen.

Deze man was Rost van Tonningen, die na de Volkenbondsdebacle in het najaar van 1936 de Volkenbond vaarwel gezegd had en zich bij mij had gemeld om aan den opbouw der N S B mede te werken. Ik heb hem Hoofdredacteur gemaakt van het Dagblad, lid van de Tweede Kamer en op zijn dringend verzoek, omdat hij daar zoo ontzaggelijk veel voor de Beweging en haar Leider zou kunnen bereiken, mijn vertegenwoordiger in Berlijn.

Tot dan had Müller Lehning deze vertegenwoordiging waargenomen tot mijn groote tevredenheid; hij is het geweest, die via het bureau von Ribbentrop mij heeft doen presenteeren aan den Führer, den Stellvertretenden Führer, dr. Göbbels enz. Het is <een fout van mij> onjuist geweest om dezen beproefden medewerker te doen opvolgen.

Wat er zich afgespeeld heeft in de jaren 1937 tot 1940 ten aanzien van de berichtgeving over de N S B is mij niet bekend.

Wel weet ik dat de Duitsche gezant in Nederland Graaf von Zech een typische plutocraat was, die zich één gevoelde met met de Nederlandsche plutocratie in haar strijd tegen het nationaal-socialisme. Ik ben er van overtuigd, dat zijn rapporten over de N S B practisch door de Nederlandsche hofkliek werden opgesteld.

Wat mijn afgezant naar Berlijn beoogd heeft en hoe zijn werkwijze was weet ik niet, wel weet ik, dat het resultaat van alles is geweest, dat de vreemdsoortige opvatting ging heerschen dat de N S B niet deugde, haar Leider niet, maar Goddank wel de afgezant.

Dat de Rijkscommissaris en zijne medewerkers hier kwamen met een verkeerde voorstelling van zaken is te wijten aan de Duitsche Regeering, die een verkeerde gezant had in den Haag en aan den Leider der N.S.B., die een verkeerde gezant had in Berlijn.

Het is de onvergelijkelijke verdienste van den Rijkscommissaris en zijn medewerker de Commissaris-Generaal voor Politieke Zaken Schmidt, dat zij in een maand tijd de werkelijke toestand doorzien hebben. Was dit niet gebeurd, dan zou in eenige maanden tot den grond toe zijn afgebroken, wat in acht jaren

van moeizamen arbeid, dank zij de offers van tienduizenden was opgebouwd. Er was in die jaren in de Nederlanden gevormd een kern van 40.000 menschen, die een rotsvast geloof hadden in het nationaal-socialisme en eerlijke oprechte vrienden waren van het nieuwe Duitschland; om hun groepeerden zich een half millioen menschen, de aanhang, welke aanhang de eenige Deutschfreundlichen waren in Nederland. Daarbuiten was practisch niets anders dan de tegenstand. Wij N S B'ers gevoelden ons de bezetting van het politieke Narvik van het Westen. Immers 8 jaren lang hadden wij met een handvol mannen stand gehouden te midden van millioenen, die door de democratie met alle mogelijke middelen tegen ons waren opgehitst en die dag in dag uit gesteund werden door Frankrijk en Engeland.

Duitschland waarmede wij ons als nationaal-socialisten solidair wisten en solidair moesten verklaren keer op keer, dit Duitschland moest zijn eigen strijd strijden, kon niets voor ons doen, ja stuurde ons 30.000 Joden en haalde duizenden strijdende kameraden als werkkrachten naar zich toe. Toch hebben wij de vesting gehouden tot met militair geweld de ongewapenden met duizenden werden weggevoerd om door de Duitsche weermacht te worden bevrijd.

Na de bevrijding verwachtte ik dat de Führer mij zou laten roepen, mij de hoofdlijnen van zijn beleid zou mededeelen ten aanzien van mijn Volk en Vaderland, opdat ik daarna, staande op vasten bodem, mijn werk onder de nieuwe omstandigheden zou kunnen voortzetten.

Immers, had ik acht jaren lang den strijd kunnen volhouden in onwrikbaar vertrouwen op den Führer. Van het najaar van 1935 af hadden al mijne vijanden in alle toonaarden den volke kond gedaan, dat de Führer was de Duitsche Napoleon wiens uiteindelijk doel was om Europa te beheerschen en dat ten aanzien van Nederland het voornemen bestond ons land te maken tot Gau No. zooveel en Indië in bezit te nemen. Daarom was iedere vriendelijkheid ten aanzien van Duitschland landverraad. Wij N S B'ers zetten daartegenover dit: nationaal-socialisme is geen imperialisme. Nationaal-socialisme berust op het volksche beginsel en op de gedachte der ordening van de volkeren en daaroverheen van Europa.

Nationaal-socialisme verlangt:

1. *de eerbied voor de persoonlijkheid*; de ontwikkeling van iederen volksgenoot tot de hoogste inspanning en benutting zijner natuurlijke gaven; geen marxistische vervlakking, geen kapitalistische misbruiking, maar versterking der persoonlijkheid.
2. *de bevordering van gezonde gezinnen*
3. *de eenheid van het volk;* allen die te samen tot één Volk behooren in één Rijk samen brengen.

4. *het rasbewustzijn*, de samenwerking der volkeren, die zijn van éénen bloede.

Deze natuurlijke opvolging: persoon, gezin, volk, ras of zoo men wil: ras, volk, gezin, persoon, dat is de nationaal-socialistische ordening. Zoo één van deze vier uit de natuurlijke opvolging zou worden uitgestooten, zoo zou chaos, bolsjewiseering of imperialisme het gevolg zijn. In rotsvast vertrouwen op de profetische zending van den Führer heb ik dus tegen al mijn tegenstanders in jarenlang verkondigd, dat het doel van den Führer was de nationaal-socialistische ordening van Europa, dat hij dus alle Duitschers zou verzamelen in het Duitsche Rijk waar noodig met behulp van volksverhuizingen en dat wij tot taak hadden alle Nederlanders te verzamelen in een Nederlandsch Rijk ook zoo noodig met behulp van volksverhuizingen. Dit Nederlandsche volk zou dan een broedervolk zijn van het Duitsche volk en daarmede ten nauwste samenwerken als elkander begrijpende en vertrouwende nationaal-socialisten. De aantijging dat de Führer zou zijn een imperialist als Napoleon heb ik voortdurend en met verontwaardiging bestreden.

Daarom was het dat ik na den 15den Mei dacht: van nu af behoef ik niet alleen maar te vertrouwen, nu zal de Führer mij laten roepen en zal ik weten. Weten dat ik gelijk had in mijn onbegrensd vertrouwen en dat de plutocratie onder aanvoering van Churchill en zijne trawanten hier ongelijk had. Sterker zou dan voortgemarcheerd kunnen worden. De Führer liet mij niet roepen. Ik dacht: hij staat in den grootsten strijd van zijn leven, den strijd tegen Frankrijk en Engeland en dan heeft hij geen tijd om zich met kleinen zaken bezig te houden. Onder het motto: acht jaren heb ik vertrouwen gehad, ook het negende jaar kan ik vertrouwen hebben zonder te weten, ben ik voortgegaan.

Intusschen <moest ook ik nog innerlijk tot grootere rijpheid komen> gebeurden er dingen, die dit vertrouwen sterk op de proef stelden. De S.S. Obergruppenführer Lorenz vertelde mij bij zijn bezoek aan Nederland terloops en vertrouwelijk, dat ik wel een hooge positie in de S.S. zou krijgen. Dit was goed bedoeld, maar had de uitwerking van een stortbad.

Op 9 Juni komt de SS Brigadeführer Berger bij mij met het bevel van den Führer tot oprichting van de Standarte „Westland" met de opmerking dat dit mij wel erg onaangenaam zou zijn, maar dat er toch geen verschil was tusschen Nederlanders en Duitschers. De aanwerving geschiedde onder de voorspiegeling dat na 2 jaren dienst bij de SS zij hier een goed betaalde positie zouden krijgen bij de politie en bij een contract van 4 jaren een flinke boerderij. De politie over 2 jaren zou dus worden georganiseerd door de Duitschers, het land zou over 4 jaren verdeeld worden door de Duitschers.

Zij, die werden aangeworven, kan men verdeelen in drie categorieën. De eerste twee kan men idealisten noemen. De belangrijkste groep daarvan bestond uit N S B'ers die naar München vertrokken met het denkbeeld om daar een snelle goede opleiding van 6 maanden te krijgen om daarna hier te lande mij beter te kunnen dienen bij den verderen opbouw der N S B.

Zij gingen om zoo te zeggen als mijn politieke soldaten om een hoogeschool opleiding te krijgen. Daaronder waren er niet weinigen, die ik nimmer gezonden zou hebben als de keuze aan mij was overgelaten, omdat ik alleen de beste gezonden zou hebben. Anderen behoorden echter tot de allerbeste, betrouwbaarste oude strijders waarover de Beweging beschikt. De tweede groep bestond uit diegenen, die de meening verkondigden dat zij Germaan werden, maar het Nederlander zijn van geen beteekenis achtten. Iedere Duitscher begrijpt, dat als hij als Duitscher geboren is, hij eerst een goede Duitscher moet zijn om een goed Germaan te kunnen worden. Zoo is het met ons Nederlanders. Zij, die als Nederlander geboren zijn en hun Nederlanderschap verloochenen zullen nimmer goede Germanen worden. Het was deze betrekkelijk kleine groep, die in München het hoogste woord voerde zich minachtend uitlieten over den Leider der N S B en verkondigde dat Nederland een Gau zou worden en Rost van Tonningen de Gauleiter. De derde groep bestond uit de politieke onderwereld en de profiteurs. De profiteurs, die uit waren op baantjes bij de politie of boerderijen die hun geschonken zouden worden.

Dit alles had ik voorkomen, indien men mij geraadpleegd had, omdat ik de W.A. (zusterinstelling van de Duitsche S.A.) groot wilde maken en daaruit de meest geschikte elementen wilde doen kiezen om een opleiding in München te ontvangen.

Het is dus te begrijpen ,dat ik door dit alles zeer wantrouwig werd en mij begon af te vragen of mijne vijanden dan toch gelijk hadden.

De komst van den Reichsführer der S.S. Himmler bracht hierin verbetering. De Reichsführer heeft mij in een langdurig onderhoud zijn idealen uiteengezet, waaruit ik begreep dat hij het zijn roeping acht den Nordischen mensch onverschillig of hij Duitscher, Nederlander of Scandinaviër is zijn rasbewustzijn terug te geven en hen duidelijk te maken dat zij allen Germanen zijn lotsverbonden op leven en dood. Hieruit blijkt de liefde voor het geheel der Germaansche volkeren, zonder eigen Volk te verloochenen of imperialistische politiek te willen drijven.

Tegen dit streven is er in mijn innerlijk niets dat zich daartegen verzet. Als er verschil in opvatting is, dan zou dit hoogstens kunnen zijn een gradueel verschil. Wellicht is de Reichsführer meer Germaan dan Duitscher, terwijl ik

in de eerste plaats Nederlander ben en daaroverheen de Germaansche overkoepeling zie. Het is mogelijk, dat ik mij daarin vergis en dat als puntje bij paaltje komt ook de Reichsführer in de eerste plaats Duitscher is maar daaroverheen klaar en helder de noodzakelijkheid van de Germaansche overkoepeling aanschouwt.

Maar hoe het ook zij, het onderhoud met den Reichsführer heeft tot een klaarder begrip geleid, waarvoor ik zeer erkentelijk ben[1]).

Daarna heb ik eenige malen een bespreking gehad met den Rijkscommissaris en met den Commissaris-Generaal Schmidt. Er vond om zoo te zeggen een geestelijke worsteling plaats, die noodig was om tot de juiste inzichten te komen. Ik ben den Rijks-Commissaris en den Commissaris-Generaal zeer erkentelijk voor hun bemoeiïngen. Dat het niet eenvoudig was, was eenerzijds het gevolg van de nawerking van het gif dat jarenlang tegen de N S B was uitgespoten, waardoor het een vraagpunt leek of ik werkelijk wel solidair was met het nationaal-socialistisch Duitschland en mijnerzijds was door hetgeen zich hier en in München na 15 Mei had afgespeeld, de achterdocht wakker geworden of toch op de één of andere wijze niet een poging zou worden gedaan de N S B te gebruiken om inlijving van Nederland te veroorzaken.

Het is niet alleen onze Nederlandsche trotsch die zich daartegen zou verzetten, waarom ik dit als een ramp zou beschouwen, maar meer nog de zekerheid dat zulk een handeling het werk van den opbouw van de goede verstandhouding van het Nederlandsche volk tot het Duitsche broedervolk grondig zou verwoesten en slechts onderlinge haat en vijandschap zou nalaten. Door deze besprekingen echter kwam verheldering, omdat ik mij rekenschap had te geven van de wijze waarop de solidariteit der Germaansche volkeren zich zou moeten uiten. In de 8 jaren van opbouw der Beweging had ik mij nauwkeurig rekenschap gegeven van de waarde der persoonlijkheid, van de waarde der gezinnen, van de waarde van het Volk. Van de overkoepelende rasgemeenschap der Germaansche volkeren was veel minder bewust sprake geweest. Instinctmatig, als van zelf sprekend, waren wij Nederlandsche nationaalsocialisten solidair geweest met Duitschland en Italië en was vele malen vastgelegd dat naar onze meening een sterke mate van samenwerking moest ontstaan tusschen de nationaal-socialistische Germaansche volkeren. Het hoe, daarover was niet veel gesproken.

Door de besprekingen met den Rijkscommissaris en den Commissaris-Generaal Schmidt was ik genoodzaakt mij rekenschap te geven van het hoe en het

[1]) In latere jaren spreekt Mussert in geheel andere bewoordingen over Himmler. (*Noot van het R. v. O.*)

resultaat daarvan was, dat ik in Lunteren in de daartoe noodige rust en eenzaamheid de nota heb geschreven over den Bond der Germaansche volkeren [1]). Het is deze Nota, die ik in volle overtuiging heb geschreven en waarvoor ik dus ten volle insta als mijn politieke belijdenis, die door den Führer is geaccepteerd [2]), zoodat ik als het ware den Bond der Germaansche volkeren voor oogen zie en daarmede den Führer als President van den Bond, als opperste Leider van alle Germanen.

Misschien komt er na den oorlog gewonnen te hebben, voor den Führer een tijdstip waarop hij het bewind over het Duitsche volk aan een opvolger overdraagt en hijzelf boven de Leiders van de Germaansche volkeren het Oppergezag uitoefent volgens zijn roeping als Germaansch Führer.

Daarop volgde op 23 September 1940 het onderhoud met den Führer in de Rijkskanselarij. De uiteenzetting die de Führer gegeven heeft, heeft ten volle bevestigd de juistheid van het vertrouwen, dat ik al deze jaren onwrikbaar gehad heb.

Geen woord heeft de Führer gesproken, dat ook maar eenigermate kwetsend voor ons Nederlanders zou kunnen zijn; integendeel ontroerde het mij te hooren hoe bezorgd hij was met zijn republikeinsche gezindheid ons te kwetsen. En dat terwijl ik de Hemel dank dat ‹de Koningin› het Koninklijk Huis gevlucht is, waardoor een groote hinderpaal voor den wederopbouw uit den weg is!

Gaarne zou ik met den Führer de toekomst van Nederland en den weg die te gaan is, nader besproken hebben. Deze ‹gelegenheid› officieele samenkomst liet dit niet toe; ik hoop daartoe de volgende maal gelegenheid te hebben [3]). Nu werd ik in kennis gesteld met de inzichten van den Führer, die volkomen bevestigden wat ik als het belangrijkste beschouw, dat het onze roeping is in dezen tijd om het Nederlandsche volk te doen ‹worden tot› groeien tot een broedervolk van het Duitsche en dat er generaties noodig zullen zijn om dit proces tot volle afwikkeling te brengen. Nationaal-socialisme is een groei-proces en geen geweldadig plak aaneen proces.

Door dit alles was den vasten grond voor den verderen uitbouw der NSB aanwezig en heb ik in Volk en Vaderland een serie van vijf artikelen geschreven [4]), die in brochurevorm verschenen zijn onder den titel van Neerland's toekomst.

---

[1]) Zie de hiervóór afgedrukte Nota I (*Noot van het R. v. O.*).
[2]) Op 23 September 1940: zie hieronder. (*Noot van het R. v. O.*)
[3]) Dit is nooit gebeurd. Mussert had nog op 12 December 1941, 10 December 1942 en 6 December 1943 samenkomsten met Hitler. (*Noot van het R. v. O.*)
[4]) Nummers van 20 September 1940, 27 September 1940, 4 October 1940, 11 October 1940, 18 October 1940. (*Noot van het R. v. O.*)

Meer en meer heb ik mij nu ook rekenschap gegeven van de volksche, de economische en de militaire ordening <samenwerking> in het nieuwe Europa. Als een onaantastbaar axioma staat voor mij vast, dat de volksche ordening in Europa tot in onderdeelen moet worden uitgevoerd om de noodige stabiliteit te verkrijgen. Dit moet verkregen worden waar noodig met volksverhuizingen. Het principe alle Duitschers in één Rijk heeft aanleiding gegeven tot volksverhuizingen nl. die van de Zuid-Tirolers, die uit de Baltische Staten, uit Russisch Polen, uit Besarabië enz.

Het spreekt vanzelf dat ik als Nederlander en nationaal-socialist mij voor het Nederlandsche volk op hetzelfde standpunt stel en niet anders kan. Vierhonderd jaren reeds gaat het Nederlandsche volk zijn eigen weg en die weg mag gezien worden. Vierhonderd jaren van worsteling van een betrekkelijk klein volk tegen de Franschen, die van het Zuiden af opdrongen en meer dan 100 × zijn ingevallen in de Zuidelijke Nederlanden. Vierhonderd jaren van worsteling tegen de Engelschen, in een reeks van vijf oorlogen en daarboven nog de Boerenoorlogen in Zuid-Afrika. Eenmaal, in 1672, een oorlog tegen Frankrijk en Engeland samen, bij welke gelegenheid de bisschoppen van Münster en Keulen de Nederlanden nog in den rug binnenvielen. En niettegenstaande dit alles, kregen zij ons niet kapot en nu tot op den huidigen dag staat de vlag in Indië over een eilandengebied van 5000 K M. lengte met meer dan 60 millioen inwoners. Waren de Nederlanden niet verdeeld geweest door de intriges der Spanjaarden en Franschen, dan zou het er nog geheel anders uitzien. Dit alles is geschied niettegenstaande de verdeeldheid. Al deze vier eeuwen zijn de Nederlanden de dekking geweest voor Noord-West Duitschland, met uitzondering van het Napoleontische tijdperk.

Het behoort tot de volksche ordening van Europa, dat de Nederlanders vereenigd worden. Wanneer Oostenrijkers en Pruisen voor zich zeer terecht het zedelijk recht eischen samen te gaan, dan kan niemand ons Nederlanders het zedelijk recht ontnemen den wensch te koesteren om ook samen te gaan.

Of dit zal gebeuren is ter beoordeeling aan den Führer. Het Belgische vraagstuk is m.i. maar op één wijze volksch te ordenen en wel de Vlamingen samen met de Noord-Nederlanders en de Wallonen samen met de Franschen. Ik kan mij niet voorstellen, dat hierover verschil van meening zou kunnen bestaan.

Dit Nederlandsche volk van 14 millioen heeft levensruimte noodig. Er is maar één mogelijkheid van expansie en dat is naar het Zuiden. Frankrijk is uit een oogpunt van bevolkingsdichtheid een vacuum. De Nederlanden hebben bijna de dubbele bevolkingsdichtheid van Duitschland. Voor het Nederlandsche volk is het een levensbelang van de eerste orde, dat tusschen haar Zuid-

grens ter hoogte van Brussel en de Noordgrens van het Fransche volk ter hoogte van de Somme een leeg terrein komt als expansiegebied. Dit expansiegebied zou ik willen bevolken met <protestantsche> Noord-Nederlanders zooveel mogelijk van Friesche afkomst, die ten deele zullen terugkomen uit Noord-Amerika waarheen zij gedwongen door tekort aan land zijn vertrokken. Vele duizenden Friezen zullen terugkomen en daardoor zal een scherpe scheiding komen tusschen het Fransche en het Nederlandsche volk. Die scheiding moet scherp zijn om het Nederlandsche volk te dwingen zich rekenschap te geven van de Germaansche verbondenheid met het Duitsche volk.

Deze volksche politiek zie ik als een noodzakelijkheid ter bevordering van de militaire samenwerking in den Bond. Ik beschouw het als een belangrijk deel van mijn taak om het Nederlandsche volk zijn rechtvaardig aandeel te doen dragen in de militaire verdediging van de Germaansche levensruimte. Het kan niet anders of het 80 millioen man sterke Duitsche volk zal altijd de ruggegraat der verdediging blijven. Maar het is mij een ergenis en een vernedering om te moeten aanzien hoe nu Duitschland alles weer alleen moet doen, hoe dagelijks Duitschers vallen in den strijd, die ten slotte toch voor ons allen gestreden wordt en hoe wij Nederlandsche nationaal-socialisten tot militaire machteloosheid gedoemd daarnaast staan. Hoe eerder dit eindigt, hoe liever.

In de naaste toekomst zie ik de Germaansche levensruimte verdedigd in het Zuid-Westen door Duitschers en Nederlanders, in het hooge Noord Westen door Duitschers en Noren, in het Noord-Oosten door Duitschers en Zweden, al zullen natuurlijk Nederlanders, Zweden en Noren ook op andere plaatsen dienen waar de Germaansche opperbevelhebber dit noodig mocht achten.

Uit strategische overwegingen en om het Nederlandsche volk de noodzakelijkheid van het militaire verbond en de bereidheid tot het brengen van offers voor de verdediging te doen inzien zou het van groot belang zijn als een sterke Duitsch-Nederlandsche militaire voorpost zou kunnen worden gevestigd op de Kanaal-eilanden of in Normandië. Het Germaansche Gibraltar van het Westen! Grenst het Nederlandsche volk voorts aan Frankrijk dan zou ik het Nederlandsche volk duidelijk kunnen maken, dat het ook militair een taak te verrichten heeft als behoorlijk lid van den Bond der Germaansche volkeren. Ik ben er van overtuigd, dat een eensgezind goed geleid Nederlandsch volk van 14 millioen menschen militair meer kan presteeren dan een Zuid-Europeesch volk van 40 millioen, wanneer het militair behoorlijk geschoold is.

Wat het bondgenootschap betreft op economisch gebied, onze taak is door de ligging van de Nederlanden en den aard van ons Volk al grootendeels bepaald. Als Indië behouden blijft, is het goede gebruik van dit geweldig rijke eilandenrijk

van de grootste beteekenis ook voor Duitschland. Daarnaast kunnen wij een belangrijk aandeel hebben in de ontginning van Afrika. De grootste moeilijkheid bij de ontginning van tropisch Afrika is het gebrek aan werkkrachten geschikt voor dit klimaat. Java's overbevolking van millioenen menschen kan in deze leemte voorzien. Onze denkbeelden van eer en fatsoen zouden zich er tegen verzetten de Javanen te misbruiken om ze in Afrika te laten ondergaan. Het Nederlandsch-Indisch bestuur kent de Javanen door en door. Er zijn genoeg bekwame en ervaren krachten daar beschikbaar om de overplanting van Javanen zoo te regelen, dat deze volksplantingen zullen gedijen en daardoor nieuwe duizenden tot zich trekken. Ik geloof, dat men de enorme beteekenis daarvan voor de ontginning van tropisch Afrika moeilijk kan overschatten.

Wat het Zuid-Afrikaansche volk betreft ook daar is reeds sinds jaren gewerkt met de leuze, dat Duitschland het bedreigt met overweldiging en inlijving. Ook daar zal Duitschland hebben te kiezen tusschen een onwillige knecht, die het juiste oogenblik afwacht om zich te bevrijden en een vriend en broeder die voor goede samenwerking openstaat. Het Zuid-Afrikaansche volk wenscht van Engeland's overheersching bevrijd te worden, maar geenszins om daarvoor een Duitsche overheersching in de plaats te krijgen, ja zelfs van den terugkeer <tot > onder Nederlandsch bewind kan geen sprake zijn.

Ook ten aanzien hiervan ben ik overtuigd dat de Führer zich niet zal laten verleiden tot een imperialistische politiek, maar zal een goede vorm van samenwerking willen vestigen. De behandeling van het Nederlandsche volk als Germaansch volk waarvoor de Führer zorg heeft krachtens het volksche beginsel, vervullende de nationale aspiraties van levensmogelijkheid en levensruimte, zal van grooten invloed zijn in Zuid-Afrika.

Duitschland, de Nederlanden, Zuid-Afrika kunnen te samen enorm veel tot stand brengen. Daar en in Indië ligt het grootste deel van onze waarde als bondgenoot in economisch opzicht.

Daarom is het logisch om het bondgenootschap, dat ik nastreef, te beginnen schouder aan schouder in Afrika. In de ziel van ons Volk ligt verankerd de liefde tot de stamverwante Boeren en den wensch revanche te nemen op de Engelsche overheersching in Zuid-Afrika. Een Moeder van vier zonen van 17 tot 24 jaar, zei mij onlangs: naar Zuid-Afrika, alle vier gaan ze mee, graag sta ik ze daarvoor af. Voorwaarde daarvoor is, dat het Nederlandsche karakter van het expeditiekorps niet aangetast wordt <van den aanvang af onaangetast blijft >; elke poging om van Nederlanders halve Duitschers te maken, is een misdaad of een domheid, die de goede samenwerking, het naar elkander toegroeien belet.

Deze expeditie naar Zuid-Afrika kan het begin zijn van den inschakeling van het Nederlandsche volk in de Germaansche weermacht, de Bondsweermacht. Dan komt eens het oogenblik dat deze weermacht elders zal moeten dienen, dan moet het Nederlandsche volk innerlijk bereid zijn om mede te marcheeren zoo noodig tot in Siberië toe, ter vereffening van een eereschuld aan den Führer, tegenover wien een Nederlandsch leger stond in 1940 en die niettemin de volksche Nederlandsche <aspiraties> wenschen vervulde, alsof het die van Duitschland waren.

De ware broederschap ontstaat eerst na een oorlog waarin men schouder aan schouder gestaan heeft naast elkander en zoo een gemeenschappelijk doel bereikt heeft.

Na het Duitsche volk kan het Nederlandsche volk het grootste, het sterkste en met Indië het rijkste volk worden van den Bond der Germaansche volkeren. Daarmede zal ook het Afrikaansche volk zich nauw verbonden gevoelen. Zoo kan de toekomst zijn, wanneer de wijsheid de domheid ter zijde stelt en de misdaad bestrijdt[1]).

De groei der N S B na Mei 1940 zou stormachtig hebben kunnen zijn, omdat de akker meer dan 8 jaar beploegd en bezaaid is. De boven beschreven verkeerde instelling, bij voortduring gevoed door de politieke onderwereld van uit Duitschland en Nederland, heeft alle mogelijke pogingen gedaan om de Beweging te ondermijnen, de discipline te ondergraven en dammen op te werpen tegen den groei. Dit alles heeft niet kunnen beletten, dat de Beweging groeit en zich uitbouwt met de regelmatigheid van een uurwerk. De geheele duur der bezetting is voor mij en mijne naaste trouwste medewerkers de periode geweest van verdediging tegen ondergrondsche aanvallen en intriges; een klein gedeelte van onzen tijd konden wij slechts besteden aan ons eigelijke werk: het winnen van ons Volk.

Na het bezoek aan den Führer zou dit dan eindelijk radicaal uit zijn, zoo verwachtte ik. Daarin ben ik bedrogen; het is niet uit. Reeds een maand geleden heb ik den Rijkscommissaris medegedeeld, dat aan alle kanten voelbaar was een ondergrondsche nevenregeering, die bij voortduring de goede verstandhouding en de normalen opbouw tracht te verstoren.

Deze nevenregeering wordt gevormd door de personen in Duitschland en Nederland, die een eigen politiek bedrijven, ook nu nog, tegen den wil van den Führer in. Die politiek is gericht op de ondermijning en de bestrijding van de

---

[1]) Hier eindigt de definitieve redactie van de nota. (*Noot van het R.v.O.*)

N S B, van mij en van mijne loyale, krachtige, eerlijke medewerkers. Zij hopen een soort chaos hier te veroorzaken om dan te kunnen zeggen: ziet ge wel, de N S B kan het toch niet; Führer er blijft nu nog maar één oplossing: de inlijving en een goede Gouwleider hebben wij ook. De politiek van den Führer om van het Nederlandsche volk een grooten vriend te maken en waarvoor ik reeds negen jaren mijn leven inzet, waarvoor duizenden gezwoegd en geleden hebben, wordt doorkruist door een misdadige domme politiek van intriganten, die van het Nederlandsche volk ‹een knecht willen maken› geen flauw begrip hebben. De Führer heeft de order gegeven: maak de N S B groot.

Ik ben van de loyaliteit van den Rijkscommissaris en den Commissaris-Generaal voor Politieke Zaken ten volle overtuigd, dit is zelfs geen onderwerp van discussie of overweging. ‹De Führer heeft de order gegeven: maakt de N S B groot›. Die order geldt ook voor mij en daarom is het mij een onzegbare ergernis, dat menschen, die het hardste Heil Hitler roepen den wil van den Führer. die goed is voor het Duitsche en het Nederlandsche volk, saboteeren. Deze ondergrondsche krachten zijn door mij niet precies aan te wijzen, omdat ik in de Duitsche Regeerings- en hoogere ambtenarenkringen niet thuis ben. Het ‹brandpunt van dit› bolwerk van deze krachten is gelegen ergens in de S.S.; waarschijnlijk is hun aantal ook daar zeer beperkt; zij moeten gevonden worden onder hen, die hier met een verkeerde instelling over de N S B gekomen zijn en niet van meening wenschen te veranderen.

Naar ik vernomen heb, heeft de Reichsführer der S.S. in München aan dit gewroet een einde gemaakt. Het is zeer gewenscht, dat het kankergezwel in Nederland wordt uitgesneden. Zoolang dit niet is geschied, wordt de Duitschgezinde vriendschappelijke gevoelens met den dag op een zwaarderen proef gesteld.

Dank zij de van den Rijkscommissaris ondervonden steun, gaat de opbouw van de W.A. uitstekend. Daaruit kan de opbouw van de Nederlandsche SS. een sterke steun ontvangen.

Ieder W.A.man weet dat uit SS. kringen in samenwerking met de Nederlandsche politie de weerstand tegen den opbouw wordt gevoed. Is het dan wonder dat zij zich afkeeren?

Als het kankergezwel is uitgesneden, dan is de weg vrij voor een eerlijke samenwerking ter bereiking van hetzelfde doel, dat door den Führer aan mij is uiteengezet tijdens mijn bezoek te Berlijn. Dit doel kan, na terzijde stelling van de ondergrondsche nevenregeering, in korten tijd bereikt worden door een reeks van verstandige maatregelen. Alle verhalen over revolutiegevaar enz. zijn praatjes verspreid door de voorstanders van den chaos, die den op-

marsch der N S B met leede oogen aanzien. Ons volk is ten slotte een realistisch volk. Wanneer mijn daden zullen zijn in het belang van ons Volk en daarvoor zal ik zorg dragen, zal dit Volk in korten tijd de doelbewuste opbouw in nationaal-socialistischen zin als een bevrijding gaan zien.

Het odium van vijand van ons Volk dat onze tegenstanders op ons hebben gelegd is door den Führer of door den Minister van Buitenlandsche Zaken von Ribbentrop met één slag weg te nemen, door de eenvoudige verklaring dat het alleen dan mogelijk is Nederland zijn zelfbestuur terug te geven als het een goede broeder, een goed vriend van Duitschland kan zijn en dat dit alleen gewaarborgd kan worden door de N.S.B., als eenige politiek gelijkgezinde organisatie, waarin de Führer vertrouwen heeft.

Al het andere kan dan in snel tempo, wiskundig zeker, bereikt worden.

Utrecht 4 December 1940. MUSSERT

In de Serie Bronnenpublicaties verscheen eerder:

Nr. 1 Max Blokzijl. Zijn berechting, veroordeeling en executie.

Nr. 2 Van Genechten. Zijn berechting en veroordeeling.